

Joey Goebel

Anomalii

roman

JOEY GOEBEL

Anomalii

CUPRINS:

POTENŢIAL UMAN.

Luster.

N-a fost uşor să vindec şase miliarde de inimi rănite deodată, dar m-am descurcat.

Asta e prima frază din cartea pe care o s-o scriu într-o bună zi. O să fie cea mai bună carte din toate timpurile, bazată pe povestea vieţii mele, mai acidă decât ziarele de scandal şi mai sexy decât Biblia. Lui Oprah o să-i placă.

Dormitorul ăsta în care stau acum va fi izolat cu cordoane de catifea, iar petele de pe covor se vor vinde pe eBay ca piese de colecţie. Iar când cei care mă aclamă din oraşele mari o să-mi afle originile modeste, toţi o să se gândească la acelaşi lucru: „Cum se face că, în timp ce soneriile telefoanelor cântau melodii din filme, în timp ce tulburările anxioase începeau să se transmită pe calea aerului, în timp ce lumea devenea atât de grea încât gravitaţia ajunsese redundantă, un băiat subnutrit hrănea nişte gânduri atât de valoroase, capabile să schimbe mersul lumii şi care aveau să ne devină

imnuri, mâzgălind câte o revoluţie pe minut în carneţele cu spirală, pe un pat plin de purici, într-un dormitor mucegăit, într-o casă grotescă, pe o stradă analfabetă, dintr-un oraş incestuos, dintr-un stat incredibil de trist?”

Şi eu mă întreb acelaşi lucru, iar răspunsul pluteşte în urma mea duhnind a lichior de malţ şi marijuana. Omul ăsta, umanoidul ăsta oribil de mediocru, mă obligă să fiu măreţ.

Mă ia la mişto:

— Tu eşti ăla şmecher, înţelegi tu? Scrie-mi şi mie un cântec de-ăla tâmpit de-al tău, băi şmechere!

Pistolul lui îndreptat spre ceafa minţii mele mă inspiră. Aşa că scot din mine nişte versuri, în timp ce el trage piedica pistolului ca un adevărat neanderthalian.

II.

AŞA SPUN TOŢI.

Opal.

Auzi uneori lumea vorbind de lungimi de undă.

Bănuiesc că a mea e una de-aia greu de detectat.

Poate că sunt încă pe unde medii sau aşa ceva.

Habar n-am. Dar puţini sunt cei care mă aud, ca asta mică de lângă mine, care stă pe scaunul din dreapta şi scuipă flegme spre pietoni. Lor li se pare drăguţă, asta până se trezesc cu o dâră din veninul ei prelingându-li-se pe obraz. Atunci nu mai e atât de drăguţă, ci mai degrabă dezgustătoare. Cred că şi despre mine au aceeaşi părere.

Sunt de zece ori mai bătrână decât Ember, şi totuşi suntem oarecum la acelaşi nivel. Ori e ea foarte matură, ori sunt eu foarte imatură. Habar n-am. Presupun că cea mai mare diferenţă dintre noi (în afară de cei şaptezeci şi doi de ani) e că mie-mi plac băieţii, iar ea nu poate să-i sufere. Dar asta o să se schimbe.

— Ştii ceva, gagico? Mă întorc către amica mea pitică, în timp ce ea se străduieşte să mai adune salivă. Noi două semănăm foarte tare.

— Ba nu!

— Ba da! Nu ne place deloc să ne plictisim, suntem mereu neliniştite, iar eu una prefer de-o mie de ori să socializez cu cineva ca tine decât să mă scol cu noaptea-n cap ca să iau micul dejun la Hardee şi să particip la turneele-alea de bridge.

— Eu mă bucur că nu mă uit la porcăriile-alea de desene Disney, răspunde ea.

— Aşa e, spun eu. Nu dai doi bani nici pe jucărelele idioate din cutiile cu cereale după care se omoară alţi copii.

Sărim din maşina mea break şi eu îmi scot cât pot de repede tricoul ăla tembel de pâslă. Am grijă să nu mă vadă niciodată părinţii lui Ember în hainele mele de rockeriţă, în caz că le-ar păsa. Dar mă îndoiesc sincer. Par din ce în ce mai puţin interesaţi de copilul lor şi tot mai captivaţi de petreceri tematice şi de vacante în insule de care n-am auzit în viaţa mea.

După ce arunc costumul de bătrânică pe bancheta din spate, mă iau la întrecere cu Ember până la intrarea în restaurantul Red Lobster, pe care ea l-a ales. Ii place să mănânce mahi-mahi1 la ei.

Eu i-am spus că lui Luster n-o să-i placă aici, dar nu i-a păsat. Insă nu mă plâng, pentru că ador crochetele lor de pui.

Evident că picioruşele ei sunt mai iuţi decât hoitul meu ruginit.

1 Peşte tropical întâlnit mai ales în Caraibe, Golful Mexic şi Golful Florida.

Plasatoarea.

E prima dată în seara asta când zâmbesc pe bune.

Nu pot să mă abţin. Intră o fetiţă în jur de şapte sau opt ani şi vine spre mine ţopăind, iar ţopăitul ei e oarecum în ritm cu muzica de fond. Pe cuvântul meu. E un înger.

Are păr blond şi ondulat, faţă de bebeluş şi ochii cei mai mari şi mai frumoşi pe care i-am văzut vreodată. Într-un fel, arată ca scoasă din reclamele alea vechi la sucul de grepfrut Welch, doar că nu aşa de sinistru. Dar părinţii au îmbrăcat-o cam deocheat. Are un tricou pe care e desenat un camion uriaş, un Gravedigger. Ii e mult prea mare şi-i atârnă până la genunchi. Cred că nu poartă chiloţi, chestie care întotdeauna mi s-a părut de prost gust la un copil. Dar cel puţin are pantofi drăguţi. Alb cu negru, cu şireturi.

— Bună! Îi spun.

— Salut!

Priveşte în spate spre o bătrână care vine spre noi, probabil bunică-sa. Bunica mă face şi mai tare să zâmbesc şi îmi muşc buzele ca să nu râd. Are părul alb, scurt, dar umflat şi e îmbrăcată cu jeanşi albaştri mulaţi pe fund, cizme de cowboy negre, cu franjuri, şi un tricou cu Sex Pistols. Nu pot să spun cu ce vedetă seamănă, probabil pentru că nu există vedete bătrâne.

— Salut! Câte persoane? Două?

Şi atunci, cu o voce puternică, ascuţită, de femeie bătrână, bunica zice:

— Nu, cinci. Vin şi ceilalţi imediat.

Aşa că îi cer numele, cum sunt obligată să fac.

— Oglesby.

O întreb dacă preferă la fumători sau la nefumători, cum sunt obligată să fac. Dar, de data asta, vocea ascuţită e a adorabilei fetiţe.

— Fumători!

Şi în sfârşit am o scuză să râd. Mi se spune să le fac cât mai multe complimente clienţilor, dar de data asta chiar cred ce spun.

— Ce nepoţică drăguţă aveţi!

— Nu-i nepoata mea, spune bătrâna. Şi io nu-s mamaia nimănui!

Ember.

Tâmpită de plasatoare ne duce la masă. Toţi sunt nişte tâmpiţi aici. In afară de Opal şi de mine.

Nouă ne place muzica rock. Noi facem rock.

În jur sunt câteva familii cu mame şi taţi. Sunt şi cupluri. Şi câţiva băieţi drăguţi. Ăştia-s oamenii care vin aici.

Se apropie un chelner. O văd pe Opal uitându-se la el aşa cum se uită la luptători.

— Salut! Numele meu e Todd şi o să fiu ospătarul dumneavoastră. Ce vă aduc de băut?

— Michelob Light, spun eu.

— O! Ce nepoţică drăguţă aveţi!

— Nu-i nepoata mea, spune Opal. Şi io nu-s mamaia nimănui!

Şi nici măcar nu încercam să fiu drăguţă.

— Vai, îmi cer scuze! Spune cretinul de chelner.

— Eu vreau un Vervif ontaine şi ei adu-i un Shirley Temple în loc de Michelob.

Nu vreau Shirley Temple. In mod normal, deja aş zbiera de draci. Dar îmi place de Opal. Aşa că o să mă abţin.

— Îmi pare rău, spune idiotul. Nu avem Vervi.

Ce-aţi cerut dumneavoastră.

Nicăieri n-au ce cere ea.

— Bine. Fă-mă un Budweiser, atunci, spune Opal.

— Foarte bine. Mulţumesc. O să aduc băuturile imediat, spune Faţă de Cur.

Opal îşi ocupă timpul uitându-se la fundul ospătarului. Aşa că eu mă joc cu cuţitul. Mutilare. Muuutilare. Am învăţat să nu mă mai tai.

— Vezi să nu-ţi tai degeţelele-alea dolofane, Ember.

Îndrept cuţitul spre ea.

— Ia vezi. Să nu-mi faci rău, că vine baubau şi e vai de tine!

— Pe dracu'! Îl ciopârţesc şi pe el.

Nu mi-a fost niciodată frică de baubau. Pentru că nu există. Nu există. Nu există nici Zâna Măseluţă. Nu există nici Iepuraşul de Paşti. Şi mai ales nu există Moş Crăciun. Nu-s proastă. Moş Crăciun e o minciună gogonată cu care sunt ţinuţi copiii în frâu.

Urăsc sărbătorile.

Ospătarul.

Vreau să mi-o trag cu tipa asta.

Rulează pe uşă însoţită de un tip negru şi masiv, cu moacă de fraier. Mă gândesc că nu sunt împreună, pentru că nu le stă bine împreună. El are bucle date cu gel şi poartă un tricou cu pudel, jeanşi decoloraţi şi pantofi albi de costum. Arată cam ca negrul ăla din Saturday Night Live, doar că fără păr pe faţă.

Ea, în schimb, e albă. Albă ca laptele. Are părul negru şi lung şi poartă o rochie albă mulată şi ciorapi de plasă. E machiată exact cât trebuie şi decolteul dezvăluie exact cât trebuie. Arată ca o tipă din Baywatch, dar mai drăguţă şi mai adevărată. Păcat că e în scaun cu rotile. De fapt, nu contează. Ar putea să mi-o sugă, dacă nu mai mult, şi doar ştiţi că mă dau în vânt după asta.

Cel mai ciudat e că ospătăriţa cu care mi-am tras-o îi duce pe tipa în scaun cu rotile şi pe negru la masa unde stau bătrâna aia ciudată şi fetiţa ciudată care nu e nepoata ei.

Mă apropii iar de masa lor.

— Salut! Numele meu e Todd şi o să fiu ospătarul dumneavoastră. Ce vă aduc de băut?

Încerc să nu mă uit la ţâţele gagicii mişto, dar nu reuşesc. La dracu'!

— Eu vreau un Hawaiian Punch.

Vorbeşte moale şi şoptit ca Marilyn Monroe.

— Îmi pare rău. Nu avem Hawaiian Punch.

— Atunci o limonada.

— Îmi pare rău. Nici limonada nu avem.

Laţe.

— Apă.

— Foarte bine. Şi dumneavoastră, domnule?

— Aş vrea un pahar de Coca-Cola Classic.

Nu vorbeşte ca un negru. Nici ca un alb, dacă stau să mă gândesc. E-nun-ţă fiecare silabă de-ai zice că mă crede cretin sau surd sau aşa ceva.

— Pepsi e în regulă?

Sunt obligat să întreb de fiecare d fiu sigur. Atunci tipul îmi aruncă o privire de parcă tocmai făcusem mişto de maică-sa.

— Nu! Nu, nu e în regulă, imbecilule! Şi nu mai trage tu concluzii! Adu-mi lapte şi gata!

— Foarte bine. Mulţumesc. Le aduc imediat.

Boul! Bine c-am întrebat.

Ray.

Sunt oameni care lucrează acolo. Sunt şi unii care mănâncă acolo. Intru, cu intenţia să-mi cumpăr de mâncare şi să mănânc în public. O fată care e acolo la muncă îmi aruncă un zâmbet uriaş. Ii răspund la fel şi mă îndrept iute spre haleală. Asta o face să ţipe după mine. Nu apuc să ajung până la mese că aud:

— Domnule, staţi puţin! Câte?

Mă întorc spre fată.

— Nu înţeleg.

— Un grup de câte persoane?

Mă holbez la ea încercând să gândesc, scotocindu-mi prin minte. Grupuri. Câte.

— Câte persoane vor lua masa cu dumneavoastră? Întreabă ea tare şi rar, de parcă aş fi un bebeluş retardat.

Ridic patru degete.

— Fumători sau ne? Întreabă ea.

Mă gândesc bine înainte să răspund.

— Nu înţeleg.

— Domnule, vreţi să fumaţi sau preferaţi să nu aveţi în preajmă persoane care fumează?

Şi atunci îmi amintesc ce multe opţiuni ai aici.

Ii împart pe meseni în fumători şi nefumători. Îmi place la nebunie treaba asta! Dar eu nu vreau decât să mănânc.

— Prefer să am în preajmă un tânăr negru, o fetiţă, o femeie în vârstă şi o fată frumoasă în scaun cu rotile.

Fata zâmbeşte.

— Aha! Am înţeles. Cred că ştiu la ce masă vă referiţi.

Îi vine să râdă, dar se abţine. Crede că eu nu-mi dau seama cât de amuzantă e situaţia.

Clientul.

Tocmai când mă gândeam că mai ciudat de-atât n-are cum să fie, intră un străin între două vârste, durduliu şi cu mers de poponar. Tipul intră roşu la faţă şi făcând pe grozavul, încălţat cu şlapi şi şosete albe, şort kaki foarte scurt, tricou fără mâneci şi borsetă de denim. Plus o mustaţă mare şi neagră.

Altfel arată ca orice arab măsliniu, doar că fără barbă şi fără cearşaf pe cap. Se aşază lângă bătrâna în tricou cu Sex Pistols.

— Fraţilor, n-am crezut c-o să trăiesc s-o văd şi p-asta, le spun băieţilor. Nu mai suntem masa cea mai şmecheră!

Băieţii râd. Sunt tare.

Mă gândesc că ăştia trebuie să fi venit în excursie de unde naiba sunt ţinuţi nebunii sau retardaţii sau mai ştiu eu ce. Rahat. Trebuie să existe vreo explicaţie pentru adunătura asta. Ce mai urmează? Un rabin? Un pitic? Un robot?

Băieţii şi cu mine continuăm să-i privim în timp ce ne terminăm porţiile de Rolling Rocks. Fetiţa aproape că-şi aprinde o ţigară, dar i-o ia babornita şi o fumează ea. Probabil că asta le-a amintit lui Josh şi lui Jeremy să-şi aprindă câte una, aşa că mă conformez şi eu.

— N-am văzut în viaţa mea atâtea freze naşpa la aceeaşi masă! Le spun băieţilor mei.

Iarăşi râsete. Ce-mi place!

Da' gagica ailaltă e supertare. Păcat că e în scaun cu rotile, fiindcă după cum arată sunt sigur că e bună de tot. Şi fetiţa o să fie probabil foarte mişto într-o bună zi. Pun pariu că şi babornita era mişto acum şaptezeci de ani.

Frate! Jur că târfa în scaun cu rotile se uită încoace. Mi-o mănâncă din priviri.

Sună telefonul lui Josh. Soneria e o melodie veche de-a lui Jay Z, aia în care reia pe bucăţi melodia din Annie. Trebuie să fie telefonul pe care-l aşteptam cu toţii de la furnizorul lui Josh, Jerome. Nevastă-mea ar trebui să se culce şi să culce şi copilul peste câteva ore, aşa că o să elibereze terenul ca să am unde petrece cu băieţii mei mai târziu. Cred c-o s-o invit pe chelneriţa aia cu care mi-am tras-o în liceu să vină cu noi.

— Pun pariu că tipii din gaşca aia ştiu să se distreze, le spun băieţilor mei.

Nu provoc mari râsete, dar sunt încă tare. Compensez râzând zgomotos de unul singur.

Atunci tipu' negru se întoarce brusc, aşa că ne cam oprim din râs şi întoarcem capetele ca să nu fim nepoliticoşi.

Aurora.

Dacă aş avea ochi în loc de sfârcuri în clipa asta, aş pierde un concurs de privit. Dar cel puţin nu sunt singura la care se holbează prosteşte. Prietenii mei atrag şi ei o parte din priviri, şi ăsta e un motiv în plus să rămân prietenă cu ei.

— Oo! Hai să toastăm! Propun după ce chelneriţa îi aduce lui Ray paharul de Mountain Dew.

În ultima vreme a început să-mi placă să ţin toasturi, pentru că e una din chestiile-alea care te fac să te simţi adult fără să împrăştii boli.

— Mda, bine gândit, spune Luster. Pentru ce să toastăm, micuţă Ember?

— Pentru vagine.

— Îmi place. Pentru vagine, spune Luster.

Aşa că ridicăm cu toţii paharele şi spunem „pentru vagine”, dar eu nu mă simt tocmai în largul meu.

Sunt la o vârstă incomodă, şi asta de nouăşpe ani. Şi e din ce în ce mai rău. De pildă, la petrecerile tatei, am o problemă când trebuie să vorbesc cu prietenii lui. Oficial, sunt destul de mare încât să se aştepte să port conversaţii cu ei, dar nu ştiu niciodată ce să spun şi de fiecare dată ajung să mă simt ridicol. Uneori mă gândesc că ar trebui să fiu ca soră-mea, care s-a făcut curvă, şi să mă mut în California. Atunci n-aş mai fi nevoită să trec prin chestii ca petrecerile tatei.

Cel puţin aici nu-mi fac griji c-aş putea fi ridicolă. Pot să spun orice-mi trece prin cap.

— Părul tău e superbestial, Opal, spun.

Şi-a făcut permanent de curând.

— Ştiu! Tocmai mi l-am făcut azi, răspunde ea.

— Mă gândeam să mă întorc la blond, dar negrul merge mai bine cu toată povestea cu satanismul, spun eu.

Aprobă din cap şi atât. Sunt acceptată în cercul ăsta şi chiar sunt fericită să fiu în preajma lor.

Prietenii ăştia ai mei sunt pentru mine ca automatele de dulciuri din spitale.

Acum ceva vreme, când mama era pe moarte şi mergeam la spital cu taică-miu şi cu soră-mea curva, singurul prilej de plăcere sau de evadare erau automatele de dulciuri de la subsol. În rest, totul era bolnav sau sterilizat, bej şi oribil şi scăldat într-o lumină care nu punea nimic în valoare. Salvarea erau automatele din subsol, pline de pachetele vesele şi colorate, care arătau exact ca în afara spitalului.

Acum că am crescut, dulciurile nici nu mi se mai par aşa de bune ca înainte, dar nu asta e ideea.

Ideea e că pot să scot din mine metafore.

Deja nu mai am nici o îndoială că tipii ăia se holbează la noi. Ştiu genul ăsta din liceu şi, cu toate că par să aibă puţin peste douăzeci de ani, ca mentalitate n-au trecut de clasa a XII-a. Sunt ăia care se băgau în faţa tuturor la cantină, de parc-ar fi avut un drept divin să mănânce înaintea celor mai

mărunţi. Sunt ăia care voiau neapărat să stea în primul rând în fotografia de an, ca să-i vadă toată lumea cum fac gesturi obscene spre aparat

(mare şmecherie!). Sunt ăia care mergeau cu geamurile maşinii lăsate, ascultând rap, şi luau mereu aceeaşi poză, cu cotul stâng sprijinit de portieră şi mâna stângă aşezată şmecher peste gură, de parc-ar fi pozat pentru fotografia de absolvire.

N-am vrut să am nimic de-a face cu ei atunci şi nu vreau să am de-a face cu ei nici acum. De-asta refuz să merg la facultate, ca să evit să fiu în preajma tinerilor.

Şi se uită la mine şi la prietenii mei şi râd.

— Continuă să se poarte la fel, spun eu. Mi se face greaţă.

— Azi n-am chef de râsetele lor. Dacă nu încetează, chiar mă iau de ei, spune Luster.

— Nu, Luster, te rog. Nu din nou.

Schimb subiectul.

— Ce-ai învăţat azi la scoală, Ember? şi să nu > y * y spui „nimic”.

— Am chiulit azi.

— Aşa! Exclamă Ray. Mi s-a părut mie că te văd trecând cu bicicleta pe lângă solar, dar aveam un client şi n-am putut să te salut.

Observ că, încă înainte să termine de vorbit, Ray se uită în jur, căutându-şi adversarul.

Atunci masculii bine îmbrăcaţi, cu zâmbetele lor stil Jason Priestley şi bărbiţe î la Backstreet Boys, izbucnesc iarăşi într-o chicoteală îndreptată ostentativ către masa noastră, şi nu lui Luster îi sare ţandăra, ci lui Ember.

— Mai tăceţi dracu' din gură! Rage dintr-odată şi se urcă în picioare pe scaun, cu tacâmul îndreptat spre ei. Am cuţit şi vă tai de la gură pân' la pulă!

Cred că replica asta a cules-o de la cineva din publicul emisiunii lui Jenny Jones.

— Calmează-te, puştoaico, spune unul dintre ei. Cred că cineva a uitat să-şi ia calmantele!

Idioţii de prieteni ai lui râd şi atunci Luster se ridică brusc în picioare.

— Stai jos, te rog, copila mea turbată, spune Luster.

Ember se bosumflă şi se aşază fără tragere de inimă. Lasă jos cuţitul şi i-l iau, pentru orice eventualitate. Apoi îl ascultăm cu toţii pe Luster, purtătorul de cuvânt al grupului.

Clientul.

Negru' ăla cu păru' umflat şi tembel se holbează la mine cu o privire dementă, probabil şucărit sau dracu' ştie. Mă hotărăsc să rămân calm pentru moment.

— Care-i problema, frate? Spun eu.

— Îmi cer scuze pentru exuberanţa prietenei mele. Trăieşte ca Punky Brewster1, varianta de lux. A avut senzaţia că vă holbaţi la noi şi râdeaţi.

Aşa e?

— Nu, frate. Râdeam de altceva. Nu te ambala.

— Ba o să mă ambalez. Mă minţi. Mă îngrijorează că poţi să minţi cu atâta uşurinţă. Mă îngrijorează şi că mă crezi atât de prost. Vrei să-mi spui, aşa, ca să-mi potolesc curiozitatea, de ce mă minţi în halul ăsta?

— Păi. Fi'ncă pot, frăţie!

Băieţii mei râd. Sunt tare.

— Suntem cumva atât de groteşti încât să nu ţii cont câtuşi de puţin de sentimentele noastre? Asta îmi spui de fapt?

— Păi. Nu ştiu ce zici tu acolo, frate. Hei, nu poţi să-l iei la mişto pe miştocar!

Asta e sloganul meu. Asta am scris şi în albumul clasei, lângă poză şi numărul de pe tricou.

— Hei, lasă-mă să-ţi fac cinste cu ceva de băut.

Fără scandal, ce zici?

1 Personajul principal al sitcom-ului cu acelaşi nume, care a rulat în SUA în anii '80.

Încerc să fiu calm cu tipu' ăsta, da' cred că tocmai l-am şucărit şi mai tare. Se aşază lângă mine.

— Ah, ia un loc, nu vrei? Spun eu.

— Vreau să-mi spui exact de ce vă holbaţi şi râdeaţi de noi, spune el. Pe silabe.

— Frate, ia-o mai uşor, omule, spune Jeremy.

N-am avut nici o intenţie.

— Nu te băga, Hilfiger. Stau de vorbă cu omul fără scandal.

Se pare că de mine vorbeşte. Aş vrea să calmez spiritele înainte să fiu nevoit să ajung la chestii nasoale.

— Frate.

— Crezi că, dacă începi cu „frate”, asta atenuează ce spui? Ar trebui să-mi dau seama că eşti sincer fiindcă-ţi faci timp să-mi spui „frate”?

— Frăţioare.

— Mai taci! Am ajuns să mă aştept să se râdă de gaşca noastră bălţată. Asta e un dat, labagiu mare şi tare ce eşti! Dar aş vrea să-mi spui exact de ce râdeaţi. Poţi să-ţi exprimi gândurile sau sunt aşa de goale cum cred eu? E vreun pic de inteligenţă în sclipirea din ochii ăia? Limba aia a ta ştie cum s-o-ntoarcă? Poţi să lămureşti un om care le-a auzit pe toate şi le-a şi scris pe cartonaşe de zece pe cinşpe?

Ce mama dracu'? N-am nimic cu indivizii care-s altfel decât noi şi tot aşa, da' tipu' ăsta e dus rău. Îmi dă fiori reci. Tre' să se calmeze şi s-audă ce-am de spus.

— Omule, n-avem nimic cu voi, zic eu.

— N-aveţi nimic cu noi? N-aveţi nimic cu noi?

Ce mai urmează? Fără supărare? Se mai întâmplă?

— Nu ştiu ce tot îndrugi acolo.

— Deci n-aveţi nimic cu noi? Alegeţi la nimereală nişte oameni şi le stricaţi seara?

J > y

— Nu, frăţie, da', cum zici şi tu, te-aştepţi să râdă lumea de voi. Numa' când vă vede omu' împreună. Treaba e că.

Până să-mi termin propoziţia, se-apucă să scotocească în buzunarul pantalonilor. Scoate nişte cartonaşe şi aruncă unul pe masă. Scrie N-ARE NICI O LOGICĂ.

— Exact. Mi-ai citit gândurile.

— Nu e nevoie să fii clarvăzător ca să prevezi ce-o să zică un umanoid.

— Aha! Acu' mă faci umanoid, fraiere?

— Da. Asta eşti, un umanoid! O figură drăguţă într-o mulţime urâtă. Eşti un copoi într-un magazin de gogoşi. Eşti programat de la început până la sfârşit. Poţi fi citit de la cap la coadă dintr-un foc.

— Du-te-n mă-ta! Spun eu, tocmai când el aruncă pe masă încă un cartonaş. Scrie DU-TE-N MĂ-TA.

— Ştiam că asta o să spui. Eşti o fiinţă umană supusă stereotipurilor. Asculţi muzică stereotipică.

— Bun! Spune-mi ce ascult, deşteptule.

Mă studiază înainte să răspundă.

— Asculţi Eminem.

— Mda. şi ce? Toată lumea ascultă Eminem.

— Eu nu, şi nici prietenii mei de la masă. Dar n-o să mă opresc aici. Pot să-ţi înşir toată povestea vieţii.

N-am fost în viaţa mea într-o situaţie de genul ăsta. E ca dracu'. Nu ştiu ce altceva să fac decât să ascult.

Luster.

Ai venit pe lume din greşeală, într-o familie din clasa de mijloc care se credea din clasa superioară. Viaţa ta a fost în regulă până când idioţii tăi de părinţi au divorţat. Înainte de asta, existenţa ta însemna mers cu bicicleta, baseball, înot şi Nintendo. Dar, după divorţ, adidaşii tăi Nike Air au luat-o pe un drum greşit. La început te-ai considerat vinovat pentru despărţirea alor tăi, dar pe urmă ai învăţat să dai vina pe ei şi din clipa aia ai dat vina pe ei pentru orice. În adolescenţă ai avut senzaţia că problemele de-acasă îţi dădeau dreptul să fii rebel. Te-ai simţit obligat să-ţi pierzi virginitatea şi ai făcut-o de îndată ce ţi s-a oferit prima ocazie. La şcoală te-ai descurcat destul de bine cât să promovezi, zicându-ţi că eşti inteligent, dar pur şi simplu „Nu-ţi dai silinţa”. Ai plecat de-acasă cât de repede ai putut, ca să mergi la facultate. Ai intrat într-o frăţie. Ai lăsat femeile să-ţi controleze destinul. Din greşeală, ai lăsat o fată însărcinată şi te-ai simţit obligat să te însori cu ea. Ai vrut să ai un băiat. Ţi-ai luat o slujbă pe care o urăşti, dar care „plăteşte facturile”, cum îţi place să spui. Soţia ta nu mai pare la fel de drăguţă ca atunci când ai lăsat-o gravidă, aşa că încep să-ţi fugă ochii după altele. Tu şi soţia ta vă consideraţi superiori vecinilor voştri. Eşti deprimat. Ca să-ţi treacă, fumezi iarbă. Mergi la sală. Mergi la solar. Iţi faci griji că o să-ţi cadă părul.

După o pauză substanţială, masculul alfa zice:

— Taci din gură. Nu mă cunoşti. Eu nu sunt deprimat.

O să fii. E obligatoriu să se întâmple, undeva între divorţul provocat de faptul că-ţi înşeli soţia şi momentul în care copiii o să te interneze într-un azil.

— Pân-aici, frate! Ai terminat sau trebuie să te potolesc eu?

Arunc încă un cartonaş pe masă, cel pe care scrie AMENINŢARE GOALĂ – ULTIMA SOLUŢIE. Cartonaşele mele nu greşesc niciodată. Am de toate, de la PREA MULTE INFORMAŢII până la AM NEVOIE DE FINALITATE sau AM DEJA PRIETEN sau ÎŢI STĂ NASOL PĂRUL.

Am terminat. Îmi pare rău că te-am înfruntat în faţa egalilor tăi, dintre care unii sunt homo şi nu recunosc.

La faza asta, vreo doi dintre prietenii dobitocului se uită unii la alţii agitaţi.

Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine respectul şi te rog respectuos să nu te mai porţi urât cu prietenii mei şi cu mine.

— Cum zici tu, frate.

Mă întorc la masa mea. Nu-mi place să fac chestii din astea, cum tocmai am făcut, dar umanoizii îmi uşurează sarcina foarte tare şi ăsta e motivul principal pentru care o fac. Îmi dau seama care e un şmecheraş la fel de bine cum îmi dau seama că tipul cu papion face pe deşteptul, că povestaşul ambulant e enervant de excentric, că profesoarei de engleză îi place Garrison Keillor1 şi că barmanul e exagerat de sigur pe el.

— De ce trebuie să faci mereu scene din astea?

Întreabă Aurora.

Tu te plângeai că se holbează la noi. Acum se mai holbează la noi?

Prietenii tipului îl consolează, bătându-l pe umăr.

În clipa aia începe o melodie reggae contagios de bizară. Tovarăşii mei şi cu mine ne ridicăm spontan şi începem să dansăm în mijlocul restaurantului, mai puţin Aurora, care se mişcă înainte şi-napoi cu scaunul. Dansăm ca nişte protozoare, zvârcolindu-ne în legea noastră, parcă inconştient. Muzică, muzică. Muză, muză dementă. Muza dementă care o să ne ajute să cumpărăm un apartament pe Lună.

Mă apropii de victima mea, umanoidul profesionist.

Haide, frate! Fără scandal, nu ziceai tu aşa? Nu vrei să dansezi?

— Fir-ar, taci dracu' din gură!

Zâmbesc, râd şi îmi văd de dans. Dansez cât pot, pentru că ştiu că din clipă-n clipă o să ne spună cineva să ne potolim şi să stăm jos sau, ca să fiu mai exact, o să ne spună: „Mă văd nevoit să vă rog să încetaţi şi să luaţi loc”.

1 Scriitor, umorist, editorialist şi muzician american.

III.

ZIUA DE COŞMAR.

Luster.

Trezeşte-te. E timpul să te dai în stambă ca delicioasele fete din parcare. E timpul să înfrunţi o nouă zi de coşmar. O mulţime de dobitoci depind de tine.

Aşa începe ziua mea de coşmar. Am douăzeci şi patru de ani şi sunt încărcător-descărcător la cursele de câini. E datoria mea să mă asigur că toate standurile sunt aprovizionate cu suficient alcool şi ţigări. Nu e o slujbă plină de satisfacţii şi nici nu mă înţeleg bine cu colegii. Am fost diagnosticat

cu fraierită cronică şi, când pontez de plecare la sfârşitul zilei, mă bucur s-o fac.

Desigur, nu fac decât să trag de timp până în momentul când o să fiu mare şi celebru. Unii spun că ce fac eu acum se cheamă că „plătesc angaralele”. Alţii spun că îmi „călesc personalitatea”. Eu zic că se cheamă „suferinţă”. Visul meu e ca într-o bună zi să nu mai sufăr ca acum. Sper să fiu star rock, orator faimos, vedetă de televiziune invitată la teletonul de Ziua Muncii, poet, rege filosof, erou al mulţimilor şi/sau star rock de primă mână.

Vreau s-o fac lată ca Chuck Norris într-un carusel.

Îmbrăcat cu cămaşa personalizată de la uniformă, traversez sufrageria noastră decrepită, unde câţiva dintre fraţii mei zac goi pe podea. Nu se trezesc, cu toate că vorbesc singur destul de tare.

Jerome pare să fie încă inconştient, zăcând în acelaşi loc unde l-am lăsat aseară, după ce a încetat să mă ameninţe că îmi zboară creierii.

Singur, aştept autobuzul, încercând să nu observ că în jurul meu totul moare sub un strat de mucegai, marea înţepeneală de beton crăpat care e Vestul Mijlociu, un pământ care nu ştie dacă să stea pe loc sau să crească, un ţinut care a declarat remiză după ce-a primit un supermarket Wal-Mart, un restaurant Red Lobster şi o echipă de baschet câştigătoare, o regiune indecisă, fără ambiţii, care eşuează într-o instituţie de reabilitare pentru umanitate, plină de oraşe fără rost şi fii cărora li se pun beţe-n roate. Orice Dumnezeu ar trebui să arunce-aici o bombă ca să amelioreze situaţia.

Uneori mă trezesc din cauza unui zgomot infernal şi îmi dau seama că în sinea mea sper să fie o bombă nucleară care cade peste oraşul meu, peste cartierul ăsta. Vreau ori lumea întreagă, ori nimic.

Până mi se arată viitorul, trebuie să mă mulţumesc cu nimic. Şi de fiecare dată zgomotul infernal se dovedeşte a fi gangsta rap, care ţâşneşte din boxele maşinii unuia dintre fraţii mei.

Pasagerul.

Negrul ăla nebun cu părul mare iar vorbeşte singur. Face-aşa de ani de zile şi, prin urmare, nu ne mai sinchisim de el. Ne speria pe vremuri şi, din cauza asta, avea o mare parte din autobuz doar pentru el, fiindcă îl credeam periculos. Dar acum stăm lângă el şi nici măcar nu-l privim când vorbeşte. Ne-am obişnuit cu el şi cred că autobuzul ar părea gol fără vocea aia a lui neagră şi puternică.

Din când în când spune câte-o chestie chiar interesantă, dar de cele mai multe ori vorbeşte în dodii, ca acum.

— William Blake a scris că „Fără contrarii nu există progres”. Consider că e adevărat şi, în plus, ar putea explica într-o oarecare măsură această uriaşă splendoare care sunt eu.

Mereu citează oameni de care n-am auzit. Probabil rapperi sau jucători de baschet sau ceva de felul ăsta. Indiferent ce sunt, nu-şi au locul într-o luni dimineaţă, într-un autobuz care merge spre sud, într-un orăşel din Kentucky.

Luster.

Pe jumătate, sunt un mândru evadat din ştiinţa vieţii. M-am eliberat din cămaşa de forţă George Straight1. Sunt fizic incapabil să roşesc. Nu sunt

supus gândirii liniare. Gândesc poetic. Prefer bancheta din spate armei de foc. Le cer scuze insectelor

1 Joc de cuvinte: straight jacket (engl.) = cămaşă de forţă, iar George Strait (cu aceeaşi pronunţie), cântăreţ american de country.

Înainte să le căsăpesc. Nu ştiu să înot şi nici nu simt nevoia să învăţ.

Cealaltă jumătate cade pradă dorinţelor, speranţelor, visurilor tipice umanoizilor. Vreau să fiu bogat. Vreau să fiu mare şi celebru. Şi, mai presus de toate, vreau să iubesc şi să fiu iubit. In aceste privinţe, sunt un sclav ca toţi ceilalţi. Vreau s-o fac lată ca o târfă cu pantofi ieftini. Vreau să mă scufund până la coapse în acordurile nostalgice ale chitarei lui Ted Nugent.

Ca majoritatea bărbaţilor, mă gândesc la sex la fiecare şase secunde. Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, în fiecare a şaptea secundă mă gândesc cum ar arăta ea în costumul de stofă pe care i l-aş putea cumpăra din banii câştigaţi din showbiz.

Fără aceste dorinţe programate, combinate cu flerul meu ciudat, aş stagna. Aş fi condamnat să trăiesc la nesfârşit pe planeta de lumea a treia căreia îi spun casă. Fără întâlnirea acestor contrarii, Luster Johnson nu ar progresa.

Cred sincer că unicitatea mea împuţită c o virtute care în final îmi va permite să găsesc undeva o portiţă prin care să ajung la faima, bogăţiile şi femeia visurilor, care altora le scapă pe vecie. Cred că visurile mi se vor împlini şi totul în viaţa mea îşi va găsi locul potrivit. Odată ce voi avea faima şi bogăţiile care îi permit unei fiinţe umane să fie luată în serios, abia atunci voi putea să-mi exercit influenţa intergalactică în efortul de a schimba rotaţia Pământului pe axa represivă, o rotire înspre mai bine, Lady Sajak. Aşa gândesc eu când sunt idealist.

Robert Penn Warren a scris că „Dacă eşti idealist, nu contează ce faci sau ce se întâmplă în jurul tău, pentru că oricum nu e adevărat”. Sunt absolut de acord.

Nu sunt de părere că umanoizii există cu adevărat. Sunt nişte simple holograme a ceea ce cred ei că ar trebui să fie. Eşti ce te prefaci că eşti. Şi chiar dacă nu există cu adevărat, umanoizii reuşesc să fie blestemul existenţei mele. Cu toate astea, nu vreau să mai văd niciodată o fiinţă umană plângând. Şi vreau să mă iubească.

Odată coborât din autobuz şi ajuns la muncă, pantofii mei cu şireturile strânse tare mă târâie de-a lungul zilelor plătite mizerabil, aşezându-mă iar şi iar la capătul unei cozi de indivizi care aşteaptă să ponteze. Unul câte unul, ne oferim voluntari pentru încă o zi de coşmar.

Iubiţi-mă. Iubiţi-mă tandru. Vreau să fiu iubit.

Poate că nevoia asta copleşitoare de iubire vine din faptul că am fost fratele mijlociu într-o familie cu doisprezece copii (toţi pe nume Jerome). Poate că am nevoie de mai multă atenţie şi afecţiune.

Poate că vreau să vă pătrund în suflet ca o furtună blândă.

Nimeni nu s-a îndrăgostit vreodată de mine.

Cred că din cauză că sunt al naibii de ciudat. Adevărul e că n-am nimic în comun cu alti oameni.

Acum împing un cărucior plin de lăzi cu bere prin zona de dedesubtul tribunelor, în timp ce mulţi dintre spectatori chiţăie deasupra. Treaba e oarecum dificilă, pentru că îmi stau în drum o grămadă de clienţi idioţi. Majoritatea sunt nişte bărbaţi scabroşi, care par deprimaţi pentru că pierd bani.

Ăştia chiar şi când câştigă, tot pierd. Nu contează câţi bani ies, niciodată nu e destul. Pur şi simplu nu poţi să câştigi pariind pe nişte căţele. Nu poţi să câştigi şi basta, şi e mereu câte-o cameră de luat vederi îndreptată spre tine.

— Hei, frate, poţi să pui berea aia direct la mine-n portbagaj! Strigă un client.

Aud comentariul ăsta sau o variaţiune pe aceeaşi temă de cel puţin zece ori pe zi. Am încetat de ani buni să mai reacţionez în vreun fel. Bărbaţii ăştia, împreună cu taţii, fiii, nevestele şi fiicele lor, sunt cu toţii conectaţi la acelaşi uriaş creier mecanic.

Creierul ăsta pluteşte pe cerul negru de deasupra stratosferei şi n-are nimic de-a face cu Dumnezeu. E făcut de mâna omului. De la el pleacă miliarde de fire mai anemice decât părul de şobolan. Majoritatea oamenilor (cu alte cuvinte, umanoizii) nu le văd. Dar eu, în zilele senine, dacă mijesc ochii destul de tare, văd toate firele cum se joacă de-a încâlcitul şi se conectează pe la ceafă la baza creierului fiecăruia. Pe-al meu l-am tăiat de mult şi-a fost o procedură nedureroasă, pe cuvânt.

Cu toate astea, mi-ar plăcea să cred că prezenţa mea la pista de curse serveşte unui scop nobil.

Berea mea va aduce veselie unui om trist, fie şi numai preţ de cele câteva clipe trecătoare de fericire artificială pe care le oferă băutura. Dar în realitate alcoolul pe care îl livrez acestor clienţi nu e menit să-i înveselească pe pariori, cât să le întunece judecata. Ajut la golirea portofelelor, înecându-le subtil amintirile, ca să uite că de fapt habar n-au ce fac.

Când unul dintre aceşti bărbaţi trişti pariază douăzeci de dolari pe câinii doi şi cinci – că vor ieşi, în această ordine, pe locurile unu şi doi – casierul din sistemul parimutuel tastează suma în maşina United Tote, care imprimă un mic tichet.

În cazul în care căţelele lui nu câştigă (cum se şi întâmplă), bărbatul a plătit douăzeci de dolari pe o bucăţică de hârtie albă, o fărâmă de speranţă care a durat două minute. Banii pe care i-a câştigat la capătul propriilor zile de coşmar au fost cheltuiţi pe nimic. Dar totul mi se pare perfect logic, câtă vreme mijesc bine ochii.

— Camioneta mea e parcată chiar în faţa intrării, amice.

Şeful.

Numai să-l vezi cum arată şi-ţi ajunge – un negru înalt, masiv, cu păru' ăla mare cu bucle date cu gel şi pantofii ăia de poponar. Pantofi de costum, albi! şi mai şi vorbeşte în dodii de unu' singur, când despre cum urăşte el pe toată lumea şi nu suportă pe nimeni în preajmă, când despre cum iubeşte el pe toată lumea şi vrea să-i salveze pe toţi. Ceva nu-i în regulă cu el. Uite c-o ia de la capăt.

— Sunt un copil în romantismul meu. Sunt un bebeluş în idealismul meu. Şi recunosc că nu pot să privesc în ochi un adult fără să râd. Dar, una peste alta, sunt norocos. Studiile arată că, pentru cineva cu trecutul meu, cu familia mea şi care a crescut în mediul în care am crescut eu, ar trebui să fiu deja în puşcărie sau chiar mort. Aşa, ca majoritatea fraţilor mei, membrii normali ai familiei noastre. şi eu ar trebui să fiu mort sau în y puşcărie, în schimb îi aprovizionez cu bere pe clienţii de la cursele de câini şi aştept cu nerăbdare să văd ce îmi aduce viitorul. Cum am mai spus, fără contrarii nu există progres.

— Pe bune c-ar trebui s-o laşi mai moale cu vorbitu' de unu' singur, zic io. Mi s-a spus că ai speriat clienţii. Şi, că veni vorba, merg pe lângă tine de zece minute, drogatule!

— Joe e un ţărănoi. Aşa scrie pe camionul lui, spune Johnson. Nu c-ar trebui să-şi anunţe statutul social scriindu-l pe vehicul. Chiar dac-ar conduce o motoretă şi-ar umbla gol şi doar cu şapca cu Kentucky-n cap, s-ar vedea limpede că nu e altceva decât un gunoi alb din expresia goală de pe faţa lui, aceeaşi expresie pe care o vezi la optzeci şi cinci la sută dintre oamenii din oraşul ăsta.

Recepţionat.

— Taci dracu' din gură, Johnson, îi spun io.

Futu-i, băiatu' ăsta mă calcă pe nervi, da' i-un lucrător al naibii de bun – tre' să recunosc. Şi, nu ştiu de ce, e liniştitor să-l am aici. In plus, e aici de mai mult timp chiar decât mine – de aproape zece ani.

— Hei, frate, poţi să pui berea aia direct la mine-n portbagaj! Zice un client.

Zâmbesc şi chiar râd. Ca să spun drept, nici pe mine nu m-ar deranja să bag berile-alea la mine-n portbagaj.

— Joe, mă chinui să supravieţuiesc încă unei zile de coşmar, spune Johnson. Dac-aş avea cu cine să vorbesc, aş face-o. De pildă, cu tine, Joe. Dă-mi voie să vorbesc cu tine. Dă-mi voie să te întreb: tu ai visuri?

— Nu.

— Eu am. Vreau s-o fac lată de dragul gulaşului pe masa cu caviar şi stridii a vieţii. Eu joc totul sau nimic şi nu în sensul metaforic al expresiei.

Johnson râde singur, cu râsul ăla bogat şi enervant al lui.

— La naiba, băiete! Cred că mi-ar plăcea şi mie să iau ce naiba iei tu, zic io.

— Mă enervează oamenii care spun chestii din astea.

— La dracu'! Hai, măi băiete! E normal să cred că te droghezi la cum te porţi.

— Hei, frate, am maşina parcată chiar în faţa intrării! Spune alt client.

Râd politicos, pentru că tocmai am auzit o glumă asemănătoare acum un minut. Johnson clatină din cap.

— Cred că ti s-ar părea de neînţeles dacă ţi-aş spune că n-am luat droguri în viaţa mea, spune Johnson.

— Nu, n-aş putea înţelege. Nu la cum te ştiu pe tine. Şi mai ales după ce-am auzit că fraţii tăi sunt traficanţi de droguri.

Încă un client ocheşte berea care îi trece prin faţă.
— Hei, frate, am maşina.
— Taci dracu' din gură! Urlă Luster la el. Vă purtaţi de parcă n-aţi mai văzut bere până acum!
Apreciez eforturile de a vă apropia de mine prin umor. Pe bune! Da' nu sunteţi originali! Sunteţi râncezi. Sunteţi râncezi!
— Johnson! Taci din gură! Spun io. Îmi cer scuze, domnule. E drogat.
Luster.
Aurora, Ember, Opal, Ray şi cu mine ne-am îmbrăcat în haine de seară (cămaşa pe deasupra pantalonilor) şi ne-am dat cu rolele pe toate străzile din centru. Acum suntem obosiţi, aşa că tândălim pe trotuar în faţa unui local din zonă, Rookies Sports Bar, şi din când în când ne strâmbăm la clienţii dinăuntru.
M-am săturat de slujba mea cretină. Azi iar am fost la un pas de-a fi concediat. Cred c-o să-mi dau demisia.
— Asta zici în fiecare zi, spune Ray.
Efeminatul meu prieten irakian spune adevărul.
Ştiu, dar de data asta vorbesc serios. De data asta o să las în urmă rahaturile şi o să încep să fiu cineva. Proclamaţie: ca să pot începe o nouă viaţă, trupa noastră rock va trebui să repete mai mult.
— Nu e vina noastră, spune Aurora.
În ciuda faptului că e ţintuită într-un scaun cu rotile, poartă role.
— Nu putem să repetăm decât când e liber la tine acasă.
Frumoasa mea prietenă satanistă spune adevărul.
Prima noastră repetiţie a avut loc acum cinci luni. De atunci am avut numai cinci repetiţii, pentru că trebuie să ne pliem pe programul fraţilor mei. Câtă vreme numai unul dintre ei e acasă, repetiţia poate să decurgă în linişte. Dar dacă e prezent mai mult de un frate, muzica noastră powerpop new wave heavy metal punk rock nu poate face faţă comportamentului animalic şi miştourilor lor. Pe lângă problema fraţilor mei, trebuie să mă pliez şi pe programul colegilor de trupă, care au obligaţii „de viaţă”, adică familie, slujbă etcetera, etcetera, căcat, căcat, căcat, căcat.
Cinci repetiţii în cinci luni sunt departe de a concentra atenţia pe care o merită speranţele şi visurile mele, ca să vorbesc eufemistic.
Poate dac-am încerca să cântăm din nou acasă la Opal?
— Ai văzut că vecinii mei au chemat poliţia!
Spune Opal.
Vârstnica mea prietenă iubitoare de rock'n-roll spune adevărul.
Ray locuieşte într-un apartament, aşa că nu merge. Ce zici de Aurora?
— Încă sunt certată cu taică-miu. Nu mă lasă nici să-mi chem prietenii în vizită, cu atât mai puţin să aduc o trupă să cânte la el în casă.
— Dar la mine? Se interesează Ember.
— Nu, pitico, spune Opal. Nu putem risca să afle părinţii tăi că te las să te înhăitezi cu toţi ăştia.
N-ar fi capabili să înţeleagă şi-aş putea să-mi pierd slujba de babysitter.

N-avem încotro decât să repetăm mai departe în maghernița mea. Va trebui să construim Roma de la zero.

— De-abia aştept s-avem şi noi un concert, spune Aurora. Asta e singura chestie de care mi-e dor când mă gândesc la fosta mea slujbă, faptul că eram pe scenă.

— Şi mie mi-ar fi dor de dansurile în poala marinarilor, spune Opal.

Cred că, în timp, colegii mei vor ajunge să asocieze trupa asta a noastră cu binele viitor sau cu viitorul bun, cu ziua de mâine care ne poate ajuta să supravieţuim zilei de azi. Au exact atâta nemulţumire şi individualism dinamic cât trebuie ca să ne propulseze şi, lucru şi mai important, umanoizii din „lumea reală” nu dau semne că ar avea de gând s-o lase mai moale cu Conspiraţia Mediocrităţii, acest plan vechi de două sute de ani la care Confederaţia Fără Creier ne supune zi de zi. Umanoizii nu ştiu că fiecare gram de nesinceritate şi j i de prostie alimentează rachetele de speranţă pe care le păstrăm în boxele şi amplificatoarele noastre, aceste mecanisme ambiţioase care ne poţ propulsa afară din fundătura asta de oraş.

IV.

ARE TUPEU FATA.

Opal.

Ne-au pus să ne aşezăm într-un cerc mare şi vesel, ca nişte copii de grădiniţă. Unii dintre noi sunt în scaun cu rotile. Alţii sunt conectaţi la aparate. Alţii au nepoţi care nu i-au mai vizitat de doi ani, în ciuda cecurilor pe care le primesc.

Nu e şi cazul meu. Şi nici nu sunt îmbrăcată aşa de jalnic ca ei. Când ajung la vârsta asta, oamenii parcă urăsc moda. Poartă nişte haine atât de şterse, încât nici nu-mi dau seama dacă sunt îmbrăcată prea simplu sau ostentativ.

Poponarul de terapeut face prezenţa fără să menţioneze că unul dintre noi a murit de la ultima şedinţă. După care scoate nişte hârtii şi spune: „Luaţi câte una şi daţi-le mai departe”, cum face de fiecare dată.

— Bun. Pentru început, pe foile astea aveţi o listă cu semnele şi simptomele depresiei, sâsâie el. Acum, pe măsură ce le citesc, vă rog pe toţi să vă gândiţi dacă aţi avut sau nu asemenea simptome. Bine?

— S-auzim, spun eu.

Că oricum n-avea nimeni de gând să reacţioneze în vreun fel.

— Bun. Simptomele depresiei: scăderea în greutate, luarea în greutate, pierderea motivaţiei, dormitul prea mult, dormitul prea puţin, accese necontrolate de plâns, gânduri sinucigaşe, reacţii încetinite, pierderea concentrării, scăderea interesului, izolarea.

Exact cum mă gândisem, toţi oamenii de pe lumea asta sunt deprimaţi. Indivizii pe jumătate morţi din cercul nostru nu fac excepţie. Se simte deja mirosul de formol.

— Deci, astea sunt câteva aspecte pe care puteţi să le urmăriţi ca să vă daţi seama dacă sunteţi sau nu deprimaţi sau cât de deprimaţi sunteţi.

Aşa cum se întâmplă de obicei la şedinţele de terapie în grup, e linişte absolută. Habar n-am.

Nimeni n-are de ce să spună nimic, presupun, pentru că expresiile de pe faţa lor spun totul. Au firi chircite şi creiere uscate şi priviri pierdute. Iar lui Kip îi rămâne sarcina de a completa spaţiile goale, numai că nu prea se pricepe.

— Uau! După figurile voastre, îmi dau seama că sunteţi adânciţi în gânduri. Doreşte vreunul dintre voi să-şi împărtăşească părerile cu restul grupului?

Evident că nimeni nu vrea să împărtăşească nimic. Mă hotărăsc să spun eu ceva, pentru că pur şi simplu nu pot să suport tăcerea.

— Mă gândesc dacă ce simt acum în stomac sunt gaze sau altceva, spun.

— Hmm. Păi, senzaţia a apărut după ce ai mâncat?

Întotdeauna răspunde cu o întrebare.

— Nu-ţi face griji, gagico. Mă descurc eu. Ne-ai întrebat ce ne trece prin minte şi ţi-am răspuns.

Hai să trecem mai departe.

M

— Vezi tu, Opal, nu cred că e bine să evităm subiectul. Problema ta cu gazele stomacale ar putea fi un motiv de îngrijorare: dacă sunt un efect secundar al medicaţiei?

— Iubire, crede-mă, sunt gaze. Nu iau nici un fel de medicaţie.

Mă uit la tipul ăsta şi n-am cum să nu mă întreb câte scule poate să ia în gură deodată.

— Păi, bine atunci. Cum spui tu. Acum, Trixie, data trecută ai spus că ai încetat să iei medicamentele şi am vorbit despre cât de important e pentru voi toţi să respectaţi tratamentul care v-a fost prescris. Ai reînceput să-ţi iei pastilele?

— Nu pot, răspunde Trixie.

— De ce?

— Pentru că le-a luat Isus.

— Aha. Cum ţi-am spus şi săptămâna trecută, Trixie, va trebui să pui lucrurile la punct cu Isus.

Isus trebuie să înţeleagă odată că medicamentele alea sunt pentru tine.

— Stiu. O să vorbesc cu el diseară.

N-ar trebui să râdem cu toţii? Întrebarea asta îmi stă mereu pe vârful limbii. Nu să râdem de ea sau cu ea, ci pentru ea, presupun. Dar prinţesa a trecut deja la următorul subiect.

— Blanche, medicamentele cele noi dau rezultate?

— Ce înseamnă când am senzaţia că am urechile în fundul capului? Întreabă Blanche.

Mă uit în jur să văd dacă îi mai vine cuiva să râdă. Nimănui.

— Păi, nu sunt sigur, răspunde Kip. Crezi că de la medicamentele cele noi ai senzaţia că ai urechile în fundul capului?

— Mda. Aşa cred. Ori de-asta, ori din cauză că sunt o persoană oribilă şi o să ajung în iad.

— Nu, scumpa mea. N-o să ajungi în iad, spune Trixie. Nu trebuie decât să-l inviţi pe Isus să intre din nou în viaţa ta. Singura chestie e că, odată intrat, nu-l mai poţi face să plece.

Nu mai rezist. Izbucnesc într-un hohot de râs care se acumulase la fel de dureros ca şi gazele din burta mea. Trixie râde şi ea puţin, ea şi câţiva alţii.

E cam singurul semn de viaţă din partea grupului ăstuia de trei luni de când vin aici.

— Râsul face bine, spune Kip.

E cea mai utilă mostră de terapie pe care ne-a dat-o şi s-ar putea chiar să fie răsturnarea de situaţie la care spera.

Terapeutul îmi amintesc de la cursurile din facultate despre terapia de grup cât e de important să păstrezi controlul asupra grupului, aşa că încerc să aduc situaţia înapoi pe calea cea bună. Am învăţat pe propria piele că cea mai bună soluţie pentru ieşirea din situaţii tensionate e să schimbi subiectul.

— Bun, cred c-ar trebui să trecem la Cari. Cari, săptămâna trecută ne-ai spus că vrei să mori.

Cari e de morocănos! Refuză să zâmbească.

— Da. E-adevărat şi îţi mulţumesc că ai redeschis subiectul de faţă cu toată lumea.

Aşa, scuză-mă că-mi fac meseria!

— Îhî. In continuare vrei să mori?

— Mda. Tot mai vreau să mor. M-am săturat de viaţa asta. De fapt, aş vrea să mor cât mai repede cu putinţă.

— Bun. Ei bine, Cari, să ştii că mă întristează să te aud vorbind aşa, pentru că ţin la tine şi ceilalţi la fel. Nu vrem să moară, nu-i asa?

Toată lumea mormăie un fel de „nu”. Nu sunt de nici un ajutor. (Ca de obicei!)

— Ai spus acelaşi lucru şi data trecută, şi acum două săptămâni, spune Cari. Pur şi simplu nu-mi mai pasă. Sunt bătrân şi obosit şi m-am săturat să-mi spui tu că trebuie să trăiesc când eu nu vreau.

— Păi. Vreau să te ajut.

Chiar vreau.

— Voi chiar nu înţelegeţi! „ Vreau să te ajut. Pot să te ajut în vreun fel?” Nu! Dacă vrei să mă ajuţi, roagă-te la Dumnezeu să mor. Spune: „Doamne, te rog, omoară-l pe Cari”.

— Asta chiar n-o să fac, Cari.

Mă gândesc la manualele mele preferate.

— Hmm. Bun. Scenariu: dacă ţi s-ar putea îndeplini o singură dorinţă – orice vrei tu pe lumea asta. Ce-ar fi?

— Să fiu mort până la prânz, vine replica lui.

— Hei, e 11:45! Spune Opal. Ai grijă, Cari!

— Opal, te rog! Nu fi aşa de insensibilă. Cari suferă.

E groaznică. Ce n-aş da să scăpăm de ea!

— Nu-i nimic, spune Cari. Nu mă supăr. Chiar e nostim, într-un fel.

— Ei bine, mie nu mi se pare. Cari, aminteşte-mi să te pun să semnezi, înainte să pleci, un contract antisuicid.

Face un gest cum că puţin îi pasă.
— Bun. Hai să vorbim despre tine, Opal. Ţi-ai schimbat în vreun fel stilul de viaţă de când ne-am văzut ultima oară?
— Adică dacă am încetat să mi-o trag? Nu! La vârsta mea, ce mai contează?
— Păi, nepoatele tale te-au trimis aici pentru că le îngrijora faptul că ai un stil de viaţă puţin cam promiscuu şi s-au gândit că e un pic anormal. Şi, sincer să fiu, sunt de acord.
— şi de ce-i aşa rău să fii anormal? Întreabă ea pe un ton defensiv.
OK, Kip. Nu lăsa situaţia să-ţi scape din mână.
Păstrează-ţi cumpătul.
— Păi, nu e. Cred că n-am ales cuvântul potrivit. Poate am vrut să spun „nesănătos”.
— Las-o baltă, Kip.
Poate că m-aş fi enervat dacă nu mi-ar fi spus pe nume.
— Atunci dă-mi voie să te întreb ceva: de ce crezi tu că te porţi aşa cum te porţi?
— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.
Bagă benzină, Kip.
— Dar eu nu mi-am petrecut noaptea cu bărbaţi necunoscuţi pe care i-am întâlnit prin baruri.
— Eu am auzit altceva.
Băbătie afurisitul Acum râde de mine tot grupul, până şi Connie Comatoasa, cum îi spunem noi aici, la azil. Grupul ăsta n-a mai fost niciodată aşa de vioi.
— Bine. Foarte amuzant. Ai câştigat runda asta.
Dar nu mi-ai răspuns la întrebare: de ce crezi că te porţi aşa cum te porţi?
— Nu ştiu, poate pentru că mai am al dracu' de multe de făcut. Luster spune că îmbătrânesc pe dos.
— Luster fiind tânărul afro-american cu care socializezi?
— Îhî. Negrul.
— Bun. Păi asta e interesant. De ce crezi că te înhăitezi cu persoane cu un statut social atât de evident diferit de-al tău?
— Fiindcă m-am ţăcănit la bătrâneţe. Asta vrei să auzi?
— Nu. Vreau să aud adevărul.
— Vrea să audă adevărul, mă maimuţăreşte Cari.
Grupul râde. Oho!
— Fie, Kip. Drept să-ţi spun, chiar cred că m-am ţăcănit. Probabil s-ar putea spune că sunt aşa dintotdeauna. Nu m-am obosit niciodată să mă mărit. N-am putut niciodată să-mi întemeiez o familie. Nu mi-am dorit niciodată să mi se spună „mamaie”. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că am optzeci de ani şi nu vreau să mor.
Remarc, în timp ce vorbeşte Opal, că restul grupului îi acordă toată atenţia. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o opresc din bătut câmpii.

— Şi de ce să nu faci ce vrei la vârsta crepusculară? De ce s-o dai în bară din zorii vieţii, când nu eşti decât un copil tembel şi mai ai şaizeci de ani de trăit cu tine însuţi şi cu consecinţele greşelilor tale? Mie acum mi-a venit timpul. Beau, fumez, mi-o trag şi trăiesc, la dracu'! Dacă te deranjează, n-ai decât să mă pupi în fundul meu alb de babă!

Săraca de ea! Probabil că nici nu mai ştie ce vorbeşte. După ce-am auzit-o azi, mă tem că nepoatele ei au dreptate să vrea s-o interneze într-un azil.

— Bun. Păi, foarte frumos din partea ta, dar te-aş ruga să-ţi temperezi limbajul. Să trecem la Gertie. Gertie, ştiu că ai tot avut probleme cu tubul de oxigen, care se deconectează. Care crezi că c cauza?

Opal.

Nu ştiu de ce trebuie să ne pierdem timpul la piscina publică, mai ales că atâta lume face pipi în ea pe ascuns. Dar nu e nimic altceva de făcut în oraşul ăsta de doi bani şi, cel puţin, lui Ray îi place aici. Ember şi cu mine ne-am adus chitarele bas, pentru că nici ei, nici mie nu ne place să înotăm, şi o învăţ nişte Iron Maiden. Intre timp, Aurora joacă împreună cu băieţii jocul ei preferat.

— Cu ce semănaţi mai tare, cu lâna sau cu pielea?

— Lâna, spune Luster.

— Pielea, spune Ray.

— Cu clătitele sau cu napolitanele?

— Napolitanele, spune Luster.

— Napolitanele, spune Ray.

— Cu o baie sau un duş?

— Baie, spune Luster.

— N-am de unde să ştiu. Nu pot să răspund la asta, spune Ray.

0 pun pe Ember să cânte împreună cu mine „Innocent Exile”. Începe să se descurce chiar bine.

Are superpotenţial.

— Bine! Spun. Ascultaţi aici, fata asta e din ce în ce mai meseriaşă! Declar oficial că e-n stare să cânte la fel de supărat ca Cliff Burton1.

— Ţine-o tot aşa, copila mea turbată! Răcneşte Luster.

— Sper din tot sufletul c-o să putem face un turneu sau ceva cu trupa asta, spun eu. După cum îi văd, tare am impresia că nepoatele mele şi băieţelul ăla, terapeutul, au de gând să-mi pună fundul la păstrare într-un azil.

— N-o să-i lăsăm, spune Aurora.

N-o să-i las nici eu. N-o să-i las să-mi facă nimic, cel puţin câtă vreme mai ştiu cine sunt.

În timp ce vorbeam, Ember a fugit să-i stropească pe cei care stau la plajă, iar acum Aurora şi-a luat jocul de la capăt.

— Cu ce semănaţi, cu costiţa sau carnaţii?

— Carnaţii. Absolut, spune Luster.

— Carnaţii, aprob şi eu.

1 Basistul trupei Metallica între anii 1982 şi 1986.

Ray nu răspunde, dar sunt aproape sigură că ar spune costiţă. Momentan e vrăjit de un tip mustăcios care stă vizavi de noi şi se unge cu loţiune de plajă.

— Scuzaţi-mă, spune Ray şi pleacă ţopăind către el.

Ce-i al lui e-al lui. Ray chiar că ştie ce vrea. Cu atitudinea asta, va găsi cât de curând exact bărbatul pe care îl caută. Evident, la mine chestia asta n-a funcţionat niciodată.

— Iar începe.

Aurora şi cu mine îl privim pe Ray cum îşi face numărul.

— Şi ţie cum îţi merge cu tipul de la Ken's Fried Chicken?

— A! Minunat! Spune Aurora voioasă. Chiar cred că mă respectă. Se lucrează bine cu el şi nici măcar nu mi-a cerut să i-o sug.

— Poate-ai găsit în sfârşit unu' ca lumea, spun eu.

Unor oameni neobişnuiţi, aşa ca noi, le e foarte greu să găsească pe cineva potrivit. Presupun că ăsta e unul din motivele pentru care, când am făcut şaptezeci şi trei de ani, am început în sfârşit să accept pe oricine.

Auzim pe cineva strigând „Poponarule!” şi Ray vine fuguţa înapoi.

— N-ai avut noroc? Întreb eu.

— Nu. Am gafant. Urăsc asta. Dar cel puţin am reuşit să parez pucnii.

— Nu te întrista, Ray Fuquay, spune Luster.

Vrei să ne bălăcim? Ştiu că asta te binedispune.

— Bine!

Luster nici măcar nu ştie să înoate, dar ştie că lui Ray nu-i place să intre singur în piscină. Luster e uneori un tip foarte de treabă dacă îi place de tine, dar la fel de bine, dacă nu-i place, e un ticălos împuţit. Ar avea multe de oferit dacă lumea i-ar da o şansă şi dacă le-ar da şi el o şansă celorlalţi.

Dar se întâmplă rar ca ambele părţi să fie dornice.

În timp ce eu trec mai departe şi o învăţ pe Ember nişte melodii Dead Kennedy, Ray şi Luster ies din piscină. Suntem în mijlocul piesei „Stealing People's Mail”, când o aud pe Aurora icnind. Ridic privirea şi îl văd pe Luster cu pantalonii în vine.

Pe drum spre casă, în maşina break, Luster nu vrea să discute cu nimeni.

— Luster, nu trebuie să te simţi prost, spune Ray.

Pe mine m-ai înveselit tare de tot! M-ai făcut să mă simt mult mai bine cu bărbăţia mea.

— Mai taci din gură, poponarule! Vine replica lui Luster.

— Luster, eu stiu de câţiva ani de scula ta minusculă, spun eu. Şi care-i problema? Nu mi-am schimbat atitudinea fată de tine, nu-i asa?

Nu-mi răspunde, dar îl cunosc destul de bine ca să stiu cum să mă fac înţeleasă.

— Luster, mă surprinde că nu vezi poezia situaţiei.

— Ce tot spui acolo, femeie? Zice el.

— Păi, eşti un tip atât de original, că-ţi iese prin toţi porii! Nu ţi-e dat să semeni cu toţi indivizii ăştia obişnuiţi.

Când aude asta, zâmbeşte, apoi râde cu râsul lui bogat şi sălbatic, uitând de griji. Trebuie să recunosc că aş fi fost o mamă grozavă. Păcat că n-am găsit niciodată un bărbat decent care să mă placă şi el.

V.

ALA BALA MARIJUANA.

Ray.

Cum se întâmplă adesea, nevastă-mea e în bucătărie şi găteşte când ajung eu acasă de la muncă.

Poartă părul strâns în coc, şorţ şi face casa să miroasă străin.

— Bună, iubitule. Cum a fost la muncă? Spune ea.

— Ei, de rahat, ca de obicei.

Milkah, Aymon şi cu mine ne aşezăm la masă.

Încercăm să facem asta în fiecare seară. Astăzi e prima dată, cred, când observ hainele ciudate ale lui Aymon. Poartă un tricou de baseball, dar nu ca să joace baseball. Poartă lanţuri de aur şi o şapcă de baseball pusă invers. Îmi aminteşte de cum se îmbracă fraţii lui Luster.

Fiul meu e ciudat rău. Asta mă face să mă simt mai normal. Măcar dacă s-ar mai relaxa şi nevastă-mea şi-ar purta şi ea pantaloni de trening din când în când.

Tacâmurile zgârie şi scrâşnesc în farfurii şi asta e cam tot ce avem în comun. Trebuie să spun ceva.

Orice.

— Aymon, nu auzit pe tine când ai venit acasă aseară. La ce oră ai ajuns?

— Pe la şase dimineaţa.

— Ce-ai făcut în oraş aşa de târziu? Sau mai bine zis „devreme”?

— Nu ştiu.

Îmi dau toată silinţa să mă comport ca un tată, dar el nu mai e niciodată acasă. Nu-l condamn că nu vrea să stea aici. Mama lui şi cu mine urlăm întruna. Chestii nasoale. De-asta îmi petrec atâta timp cu prietenii în ultima vreme. Am nevoie să stau departe de locul ăsta. Dar cel puţin eu ajung acasă cu mult înainte de ora de culcare. Dar fiul meu are numai şaişpe ani şi n-ar trebui să stea pe străzi aşa de târziu (sau de devreme) şi vreau să fac puţin pe tatăl.

— Te-ai culcat cu fete?

— Zău, tată.

— Ce-ai făcut? Nu poţi să-mi spui?

Dintr-odată nevastă-mea urlă chestii în arabă şi nu vreau s-o aud.

— Nu! Să nu te întorci la vechea limbă! Ordon eu. Am fost de acord ca în noua tară să vorbim limba de la noua ţară. Acum răspunde, Aymon.

Ce-ai făcut până la şase dimineaţa?

— Am cântat rap, cred.

— Cum adică „rap”? Dă glas Milkah.

— Ştii tu. Rap. Cam aşa: Barosan, barosan, barosan, ho, /Pipi de pisică, haida ho, /Ala bala portocala, nu mă joc, /Fură, sculă, nu mă bag, /De la prafuri la greu, /Intru în rahat şi eu.

Fir-aş al naibii! Aud vorbăria asta ritmată curgând de pe buzele fiului meu şi văd privirea îngrozită de pe figura nevesti-mii. Măcar de data asta, nevastă-mea şi cu mine suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Ascultă la el! Ţipă Milkah. Uită-te la el! Uite ce i-a făcut ţara asta – ce ne-a făcut ţara asta! Eşti fericit, Raykeem?

— Linişte! Ordon. Te rog, Aymon. Cine te-a învăţat chestiile astea?

— Am învăţat la şcoală, de la prietenii mei.

Ne-am făcut propria trupă de rap. Ne numim „Mamă, mă laşi?”

Nevastă-mea îşi acoperă faţa cu mâinile. Cred că trebuie să mă ocup singur de asta.

— Fiule, mă bucur că muzica şi-a găsit un loc în inima şi în viaţa ta. Şi eu cânt într-o trupă. Dar, dacă e să judec după ce tocmai am auzit, trebuie să te întreb ceva. Mi-am dorit ca ziua asta să nu vină niciodată. Fiule. ai fumat ţigări cu marijuana?

Milkah îşi ia mâinile de pe faţă. Ne uităm fix la fiul nostru. Cu frică de ce-am putea auzi.

— Imm. Nu stiu. Oarecum.

Nevastă-mea ţipă în arăbeşte. Îmi acopăr urechile ca să mă feresc. Îmi dă la o parte mâinile de pe urechi.

— Pân-aici! Plecăm înapoi în Irak! Urlă ea.

— Înapoi, înapoi, înapoi în Irak, /Cu picioru-n ghips şi-n spate-un rucsac, răpăie fiul meu.

— Nu se poate! Rostesc eu hotărât. Nu ne putem întoarce acum!

— Marijuana la greu, pentru doi drogaţi, colecţionari nebuni de antichităţi.

— Trăim aici de doi ani, Raykeem. Acceptă realitatea – n-o să-l găseşti pe bărbatul ăla!

— Ba o să-l găsesc!

— Despre ce vorbiţi acolo? Ne chestionează Aymon. Tata e homo?

— Nu! Spun eu. Aş vrea să înceteze toată lumea cu asta!

Nu sunt homo. Pe cuvânt.

— O să-ţi spun eu despre ce vorbesc, se bagă şi Milkah. Vrei să ştii de ce ne-am dat viaţa peste cap şi ne-am mutat în America?

— Credeam că pentru libertate.

— Te-am minţit, spune nevastă-mea.

Soţia

— Am venit în ţara asta pentru că taică-tu vrea să-şi ceară scuze de la un soldat american pe care l-a împuşcat în Războiul din Golf.

E prima dată când o spun cu voce tare. Aşa sună chiar şi mai stupid decât în capul meu. Soţul meu e un nesăbuit cu idei aberante. Am fost o proastă că am renunţat la viaţa mea pentru el şi l-am urmat aici.

— De ce? Întreabă fiul meu.

— Pentru că mă simt groaznic din cauza asta, răspunde Raykeem.

Prostul! Războiul e ceva normal pentru bărbaţi. Se împuşcă unii pe alţii. Bărbaţii s-au luptat întotdeauna, din vremuri imemoriale. Au luptat în

războaie şi au făcut dragoste. Cât se poate de normal. El de ce să se simtă îngrozitor? Doar nu e ceva personal.

— De ce nu mi-aţi spus? Întreabă Aymon.

— N-am vrut să crezi că sunt un om rău pentru că am împuşcat pe cineva, spune Raykeem.

Nu e singurul motiv. Nu vrea ca fiul lui să spună tuturor că taică-su e dus cu pluta.

— Nu ţi-am spus pentru că n-am vrut să crezi că taică-tu e ţicnit, spun eu.

— Asta credeam deja. Uită-te cum se îmbracă!

Mă uit la taică-su. E îmbrăcat cu un maieu de plasă şi şort foarte scurt, cum îi place lui.

— aşa se îmbracă oamenii în Statele Unite!

Spune Raykeem.

Raykeem Fuquay nu e homo. Se îmbracă şi se poartă de parc-ar fi, efeminat şi siropos şi-aşa mai departe, dar e cât se poate de bărbat. Chiar aş fi preferat să-l intereseze bărbaţii, aşa aş fi avut o scuză să-mi iau catrafusele şi să dispar.

— De unde ştii că tipul pe care l-ai rănit locuieşte aici? Întreabă Aymon.

— Nu sunt sigur, dar trebuie să fie încartiruit în zonă. Am văzut că avea o insignă cu Kentucky Wildcats pe casca militară. Am ales să ne stabilim în oraşul ăsta deocamdată, pentru că au fost atât de multe sigle din astea văzute aici.

Mă uit la fiul meu cum îl fixează pe taică-su cu o privire ciudată.

— Uite, îmi dau seama că motivele pentru care ne-am mutat aici ar putea părea un pic. Hmm.

— Cretine? Spune Aymon.

— Da. Dar cui îi pasă? Nici un fel de regrete!

Continuă Raykeem. Am ajuns să iubesc ţara asta sonată. Îmi plac oamenii. Atât de diferiţi între ei!

Aş fi putut eu să fiu prieten cu negri şi cu fetiţe în Irak?

Nu mai suport gogoşile pe care mi le vinde omul ăsta. Sar de pe scaun şi arunc şervetul pe masă.

Fug în dormitor, înainte să apuce vreunul dintre ei să mă oprească. Puţin îmi pasă dacă o să mai stăm vreodată împreună la aceeaşi masă. Puţin îmi pasă dacă vine vreunul dintre ei înapoi cu mine.

Vreau să mă întorc acolo unde mi-e locul. Puţin îmi pasă dacă destram familia asta pentru totdeauna.

Ray.

Repetăm în livingul murdar din casa lui Luster. Locul e minuscul. Şi în general nu e un loc prea plăcut. Nici noi nu contribuim cu nimic să-l facem mai bun pentru că, deşi nu sunt sută la sută sigur, cred că muzica noastră sună ca dracu'.

Aurora ţine bine ritmul, dar loveşte mult prea des talgerele şi toba mare, care scoate un zgomot îngrozitor. Chitara bas a lui Ember e mult prea mare pentru ea şi abia poate s-o ţină-n braţe. Opal cântă demenţial la chitara

electrică, dar face solouri când probabil n-ar trebui. Mie mi-e foarte greu să-mi amintesc ce cânt la chitara mea cu clape. Dar, cel puţin, Luster pune suflet în cuvintele pe care le cântă.

— Fetiţo, ai mişcări de veveriţă! Cântă Luster.

Am spus, feti-i-i-ţo, ai mişcări de veveriţă! Şi am găsit un leac pentru răceala generală. Tu eşti!

În clipa următoare, Ember cade grămadă cu chitara peste ea. Luster ne spune să ne oprim din cântat.

— A sunat ca un cur, spune el. A fost un rahat la puterea a patra. Nici nu ştiu dacă a fost rock sau altceva. Ray, ai idee măcar ce melodie cântăm?

— Hygiene Bygene”, nu? Zic eu.

— Nu! Urlă Luster. Era „Veveriţoasa!” Nu era evident?!

— Îmi pare rău. Am multe pe cap.

Ca şi alţii, Luster e foarte nerăbdător uneori.

Parcă e obsedat să meargă întruna mai departe. Pe când eu mă simt mereu rămas în urmă.

— Bun, rosteşte el. Hai să trecem la „De la şcoală mi se scoală”. Începe tu, Ray!

— Bine.

Le comand degetelor mele să cânte primele acorduri, când observ că Luster îmi aruncă o privire fioroasă.

— Stai puţin, spune. Asta nu e „De la şcoală mi se scoală”. E „Decenţă ironică”.

— Ah. Îmi pare rău.

Sincer să fiu, habar n-aveam ce cânt. Putea la fel de bine să fie şi o melodie Spin Doctors.

— E vreo problemă, Ray Fuquay? Întreabă Luster.

— Aă. M-am certat nasol cu nevastă-mea aseară. Acum vrea să se întoarcă în Irak, împreună cu băiatul.

— O, Doamne! Vorbeşte serios? Întreabă Aurora.

— Mă tem că da. De dimineaţă îşi împacheta pijamalele.

— Ghinion, spune Luster. Nu, dă-mi voie să completez. Ghinion la pătrat.

Îmi spun cu toţii că regretă ce se întâmplă. Nu ştiu dacă e doar din cauza limbii, dar e greu să dai răspunsuri potrivite când lumea îţi spune că regretă ce ţi se întâmplă în situaţii regretabile. Au şi alţii problema asta. Odată, aici, am spus „Regret” la o înmormântare. Femeia respectivă a spus „Şi eu”. Uneori cuvintele nu transmit ideea. Sau niciodată.

— Mulţumesc. Haidem. „De la şcoală mi se scoală”! Dă-mi două acorduri!

— Hei, ai avut o zi grea, Ray, rosteşte Aurora.

Poate-ar trebui s-o lăsăm pe altă dată.

— Poate, zice Luster. Repetiţia asta sună ca dracu' oricum, parcă e Belinda Carlisle.

Cu problemele de peste zi suprapunându-se tunetelor nopţii. S-ar părea că aşa se termină toate repetiţiile noastre.

— Nu cântăm chiar aşa naşpa pentru o trupă care a repetat numai de cinci-şase ori, spune Aurora în timp ce demontează bateria.

— Exact, asta e problema, enunţă Luster. Asta e abia a şasea repetiţie. Ar trebui să repetăm de şase ori pe săptămână dacă vrem să se vadă ceva.

— Ştii bine că fraţii tăi n-ar accepta una ca asta, spune Opal.

Se aud zgomote joase, bubuitoare, curgând din nişte boxe de maşină care zguduie toată casa. Tot un fel de tunete ale nopţii, sub altă formă, lucrând împotriva noastră. Bum, bum. Bum.

— Că tot vorbeam de fraţii mei, uite că au venit!

Răcneşte Luster ca să acopere zgomotele. Aurora, de ce nu te împaci cu taică-tu? Casa ta ar fi perfectă pentru repetiţii!

Luster are dreptate. Aurora are un subsol antifonat şi locuieşte într-o zonă rezidenţială fără prea mulţi rezidenţi. Dar, ca de atâtea ori, problema e o persoană. De când Aurora s-a făcut satanistă, tatăl ei nu mai vorbeşte cu ea.

— Nu-i aşa de simplu. E convins că suntem un fel de trupă death metal. Ştiu sigur că nu ne-ar da voie, spune Aurora.

— Spune-i că noi nu cântăm death metal. Spune-i că suntem o trupă power-pop new wave heavy metal punk rock, care face rock imposibil la puterea a cincea, zice Luster.

Zgomotul de-afară se opreşte şi intră trei dintre fraţii lui Luster. Sunt nişte tipi masivi cu ochelari de soare, tricouri de baschet, bandane, jeanşi lălâi, bijuterii de aur şi pe toţi îi cheamă Jerome.

— Ah, căcat! Ciudaţii dracu', iar cântă rahaturile lor ciudate aici! Se exprimă Jerome.

— Da, Jerome, cretin ce eşti! Noi îi spunem rock, spune Luster.

Jerome trânteşte pe canapea o pungă de hârtie maro. Îmi dau seama numai uitându-mă la ea că probabil nu-i în regulă. Dar sunt pe deplin conştient că s-ar putea la fel de bine să nu fie decât cumpărături. Nu-mi pasă ce spune Luster. Oamenii merită să li se acorde încredere.

— Că tot vorbeaţi de rock, frăţioare, Jerome şi cu mine am făcut rost în sfârşit de-o grămadă de praf, înţelegi tu, şi o să-l vindem, înţelegi tu, aşa că tu şi cu cretinii tăi ar trebui să vă cam căraţi, înţelegi tu?

Nici că puteam să mă înşel mai tare. Jerome aruncă un pistol pe măsuţă. Ceilalţi doi Jerome stau în picioare, de-o parte şi de alta a Aurorei.

— Rahat, Jerome, spune Jerome. P-asta am putea s-o lăsăm să rămână, înţelegi tu? Care-i treaba?

— Bună, spune Aurora.

Pare foarte stânjenită.

— Care-i treaba? Zice Jerome.

— Cred că ar trebui să-i felicităm pe fraţii mei, spune Luster. Vânzarea de cocaină e încununarea carierei lor pământeşti. Toată viaţa au aşteptat să avanseze de la vânzarea de marijuana şi LSD la cocaină.

— Rahat, aşa e, în mă-sa! Vine replica lui Jerome.

— De ce nu sărbătoriţi uitându-vă la Scarface pentru a mia oară? Spune Luster.

— Cre' c-aşa o să facem, înţelegi tu? Spune Jerome.

Cred că sunt singurul care observă că Ember tocmai a luat o pungă de plastic plină cu o chestie albă din punga maronie a lui Jerome. Totuşi s-ar putea să fie doar cumpărături. Ember ascunde fără probleme punguţa sub tricoul ei lălâi.

Nu spun nimic. Ember e o fetiţă rea şi foarte isteaţă. Sunt sigură că ştie ce face. Nu vreau să fac necazuri nimănui. aşa că mă abţin. Tac din gură şi las lucrurile în plata Domnului.

Fraţii se holbează încă la Aurora. Ea zâmbeşte nervos. Când e în public, e mereu ruşinoasă. Are impresia că lumea se uită la ea. Asta pentru că probabil aşa şi e. Ca acum.

— Of, Luster, presupun că aş putea să renunţ la Satana de dragul trupei, spune ea destul de nervoasă. In plus, tata e preot. Predică mereu despre iertare.

Ca şi scorpia de nevastă-mea, cu Allah, Allah, Allah al ei.

VI.

GEMETE DE TÂRFĂ TURBATĂ.

Aurora.

Oare există oameni care atunci când mă văd se simt vinovaţi că au picioare sănătoase? Oare se gândesc cât sunt de norocoşi? Oare mă compătimesc? Sau blestemă faptul că sunt o târfă jalnică şi o bucăţică bună aruncată în van?

Cu David nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu ultima întrebare. Se poartă cu mine la fel cum se poartă cu oricine altcineva. E ca şi cum nici n-aş fi în scaun cu rotile. Evident, are defectele lui, dar niciunul nu e dramatic. Părul lui îmi aminteşte de băieţii de la Backstreet Boys, îi plac prea mult bijuteriile şi se îmbracă prea şters. In plus, sunt sigură că e unu' din ăia care au trecut de la country la rap undeva pe la mijlocul liceului şi şi-au schimbat garderoba în consecinţă. Dar chestiile astea superficiale nu mai contează acum. Aşa cum e, e tocmai bine.

— Deci i-am spus: „Ţi-aş zice. Dar pe urmă ar trebui să te omor!” povesteşte David.

Uitasem. Are şi un simţ al umorului destul de mediocru. Insă mexicanul cu care vorbeşte râde oricum.

— Bun! Ţinem legătura, fratelo, spune David într-o încercare de a face ceea ce numeşte el relaţionare. Du-te şi mănâncă nişte pui. Roag-o pe una din fete să-ţi toarne nişte bere.

— Mulţam, spune mexicanul.

David se întoarce spre mine.

— Apropo, ar trebui să mergem cândva la un restaurant mexican. Ştiu unul unde se face un burrito excepţional.

— Delicios, spun eu.

Un tip care muşcă dintr-un copan de pui se izbeşte de mine. Presupun că nu m-a văzut.

— Pardon, spun eu.

— Au! Scuze. Nu te-am văzut.

Sunt la o petrecere în apartamentul lui David sau în „vizuina lui de burlac”, cum îi place să spună.

Dă petreceri din astea cam o dată pe lună, fără vreun motiv anume, şi îşi invită angajaţii şi vechii prieteni din liceu. Are un apartament chiar drăguţ, dar de fiecare dată petrecerea se ţine mai mult afară, pe trotuar, unde se fumează.

Câteva fete încearcă să ajungă la David, dar le cam stau în drum, aşa că trebuie să facă manevre în jurul meu.

— Ah, le stau tuturor în drum – povestea vieţii mele!

Deşi aude ce-am spus, David nu mă consolează în nici un fel şi chestia asta mă cam oftică. Mă trag deoparte, mai în spate, spre perete.

— Mişto petrecere! Spune una dintre fete.

— Da. Supertare! Spune alta.

— Mersi, fetelor. Nu pot să spun decât: distraţi-vă la greu azi, fiindcă mâine o să aveţi de muncit din greu. N-o să ne vedem fundurile de treabă, după ce lansăm sosul special de pui. Dar, asta e, munciţi din greu, vă distraţi la greu! Nu-i aşa, fetelor?

— Aşa e!

— Bravo! Acum mergeţi să mâncaţi nişte pui.

Fetele se-ndepărtează şi David mă vede stând singură lângă perete. Dintr-odată scoate din buzunarul de la pantaloni un aparat foto din ăla ieftin, de unică folosinţă.

— Hei – dă-mi o privire sexy!

Ii ofer o privire seducătoare, dar jucăuşă şi îmi face o poză.

— O să-ţi spun direct. Arăţi de să te lingi pe degete în seara asta, zice el.

— Mersi.

Mi-a mai spus-o o dată, mai devreme.

În mod normal, David nu e aşa de nesincer si

7 y) de neatent. Asta îmi confirmă o teorie de-a mea în legătură cu oamenii. Teoria mea zice aşa – dacă vrei cu adevărat să fii cu cineva şi să cunoşti pe pielea ta caracterul acelei persoane, trebuie să rămâi singur cu ea. Ochii sau urechile oricărei alte persoane prezente îi ştirbeşte esenţa. Dacă ieşi la masă cu doi dintre prietenii tăi cei mai buni, n-o să ai lângă tine două persoane complete şi niciunul dintre ei nu se va comporta la fel de autentic cum ar face-o dacă ar fi numai cu tine. Dacă eşti cu un prieten la o petrecere cu multă lume, vezi numai o părticică din adevărata lui personalitate. Dacă aplici acelaşi raţionament la scară naţională, globală sau chiar la scara evoluţiei, tot ce s-a întâmplat vreodată s-ar putea să ţi se pară logic.

Iubitul.

Drept să spun, toată lumea arată nemaipomenit în seara asta. Mă uit în jur şi văd câteva bucăţele bune. Foarte bune! Bucăţele de care ştiu din surse sigure că sunt bune, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Hei, David, tot vreau să vorbesc cu tine despre o chestie, spune Aurora.

O, minunat! Sper să nu fie una din discuţiile alea de genul „Vreau să ştiu cum stăm” şi alte rahaturi de felul ăsta.

— Ia zi!

Are nişte ţâţe a-ntâia. Păcat că e în scaun cu rotile.

Altfel aş sări pe ea. I-aş rupe rochia aia chiar aici.

— Încercăm să ne facem un program mai susţinut de repetiţii cu trupa.

— Minunat!

Minunat! Nu vine cu texte despre relaţia noastră.

— Ştiu. Ne-am hotărât să repetăm în serile de joi şi mă întrebam.

— Sigur. Poţi să-ţi iei joia liberă.

— Pe bune?

— Mda. Îi dau tura aia lui Candy.

— O, eşti sigur că n-o să se supere?

— Mda. Mi-e datoare oricum. E-n regulă.

— Mersi, David. Eşti cel mai bun şef pe care l-am avut vreodată.

— Iubito, nu te mai gândi la mine ca la un şef.

Sunt şi prietenul tău.

— Stiu. Îţi mulţumesc că eşti aşa de bun cu > y y y y mine. Majoritatea tipilor nici nu s-ar gândi să se uite la o fată în scaun cu rotile.

Majoritatea fetelor în scaun cu rotile n-arată trăsnet. In afară de asta, Aurora nu e decât tipa care face biscuiţi.

— Hei, tot frumoasă eşti!

— Mersi.

Sunt cel mai tare. Acum e momentul să-i arunc întrebarea. Aştept clipa asta încă de când am angajat-o pe vulpiţă.

— Uite, că tot stăm de vorbă, şi eu voiam să te întreb ceva.

— E vorba de popcornul special cu pui? Jur, am crezut că biscuiţii sunt incluşi şi.

— Nu. Uită de asta. E vorba de o idee de-a mea.

Ce-ai zice să pozezi pentru un calendar?

— Nu cred că mi-ar plăcea, dacă e vorba de un calendar din ăla de care cred eu.

— Ah, nu nuduri, iubito! E vorba de costume de baie, poate lenjerie, şi ceva poze din alea în care îţi ţii palmele peste sâni. Făcute cu gust, desigur.

— Aşa spun toţi. Poate-aş fi acceptat aşa ceva pe vremuri, când făceam striptease. Dar acum, nu.

De asta mă temeam. E timpul să apelez la farmecul meu. Fac pe timidul şi rahaturi din astea.

— Hm, păi, hm, dar dacă ţi-aş spune că eu fac calendarul?

— N-ar schimba nimic. De ce să faci tu un calendar?

— E pentru restaurant. Ceva de genul: calendar cu fetele de la Ken's Fried Chicken. E cea mai tare reclamă!

— Celelalte fete au acceptat?

— Mda. Toate. Dar am păstrat pagina din decembrie pentru tine.

— Dar eu sunt în scaun cu rotile! Nu e sexy deloc.

— Putem să găsim o soluţie, iubito.

Mă aplec spre ea, o privesc drept în ochi şi şoptesc:

— Ai nişte sâni grozavi. Deci, ce zici?

— Las-o baltă. Nu mă interesează.

Ticăloasă nerecunoscătoare! Asta nu e mişto deloc. Văd c-o să fie nevoie de muncă de convingere, aşa că le chem pe câteva dintre colegele ei să facă presiuni de la acelaşi nivel.

— Ce s-a-ntâmplat? Întreabă Christy.

— Fetelor, încercaţi să-i băgaţi minţile-n cap Aurorei! Nu vrea să pozeze pentru calendar.

— De ce? Întreabă fetele mele într-un glas.

— Mi se pare destul de înjositor, trânteşte Aurora.

— Mai ţii minte când lucram la Busy Booty?

Spune Christy. Aia era înjositor!

— Păi, da! Era înjositor şi de-asta am renunţat, spune Aurora. Dar presupun că mai bine rămâneam acolo, dacă şi la Ken's Fried Chicken sunt tot o pereche de ţâţe!

— Iubito, la Busy Booty nu te-ar mai primi înapoi în scaun cu rotile.

— Iţi mulţumesc că mi-ai amintit, Christy.

— Fetelor, eu nu fac decât să vă dau o şansă să vă arătaţi trupurile, le spun eu. M-am gândit că ţi-ar plăcea, judecând după cum te îmbraci, Aurora.

Poartă o rochie beton, care îi scoate în evidentă picioarele-alea inutile.

— N-ar trebui să judeci oamenii după cum se îmbracă, ştii?

— E-adevărat. Deci, pozezi pentru calendarul meu?

— Nu! Dumnezeule, David, credeam că eşti altfel! Credeam că mă respecţi!

— Aurora, eu te respect. Adică – nici măcar nu ţi-am cerut să facem sex oral.

— Nu fac aşa ceva.

— Haide, fii serioasă, Aurora. Eşti fată de preot.

— Şi fostă stripteuză, spune Christy.

— Şi satanistă, adaugă Kristie.

— Fostă satanistă. Tata mi-a dat binecuvântarea aseară. Oricum, îmi pare rău să vă dezamăgesc.

Sunt oare singura femeie din lume căreia i se pare revoltător gândul de a lua o sculă în gură?

Kristie dă din cap afirmativ. Christy îşi linge buzele şi închide ochii.

— Uite, Aurora. Îmi pare rău, dar, aşa cum ai spus, majoritatea patronilor nici măcar nu te-ar fi angajat. Te-ai aranjat bine cu slujba de la Ken's Fried Chicken. Nu vrei să continui să lucrezi aici?

Ridică privirea şi ne vede, pe mine şi pe fete, aplecaţi către ea. Apoi se ridică din scaunul cu rotile şi iese pe uşă.

— Proasta dracului! Nu-i mişto. Nu-i mişto deloc!

Aurora îmi pare bine să las în urmă pentru totdeauna scaunul cu rotile şi, împreună cu el, pe porcul ăla şi pe fete, nişte târfe a căror cea mai ambiţioasă dorinţă şi singura şansă de-a ajunge cineva e să se culce într-o bună zi cu preşedintele. Figura cu scaunul cu rotile a fost bună cât a durat,

dar până la urmă n-a avut nici un rezultat. A fost ca o poantă despre moralitate de care nu s-a prins nimeni, la fel ca şi slujba mea de stripteuză.

Sunt prima care recunoaşte că am fost o proastă să am o relaţie cu David. E destul să te uiţi la el ca să vezi la ce-i stă mintea, dar eu am încercat să pun în practică ce predic şi să fiu deschisă la minte.

Cred că Luster are dreptate. Le acorzi oamenilor încredere şi ei te dezamăgesc de fiecare dată.

— Aici stau, îi spun taximetristului.

— Locuieşti aici? Întreabă el în timp ce trage în faţa vilei cu porţi pe care se vede blazonul din fier forjat: „B'c de la Buchannan.

— Da. Mulţumesc.

Plătesc şi cobor şi observ că omul mă studiază din cap până-n picioare, se uită la rochia mea neagră de târfă, la jacheta de piele, la rujul roşu aprins, de prostituată.

— Ce e? Mă răstesc la şoferul necunoscut pe geamul deschis.

— Nimic.

Faptul că m-a lăsat pe mine aici a fost probabil încununarea unei săptămâni de lucru.

Primul lucru pe care îl aud când intru e vocea emoţionată a lui Luster.

Ce caută la mine-acasă, habar n-am.

— Sunt de acord, părinte. Dumnezeu e cu adevărat în noi toţi, afirmă Luster.

Rahat! Vorbeşte cu tata.

— El sau Ea reverberează în sunete care lovesc ciocanul, nicovala şi scăriţa. Când cânt rock, ca un bărbat-copil îndrăgostit, atunci sunt asemenea lui Dumnezeu. Rockul e religia mea. Cred în rock.

Mai mult decât atât, fac rock imposibil. Şi, părinte, cred că rockul mă poate ajuta să supravieţuiesc zilelor de coşmar şi că într-o bună zi rockul mă va duce în paradisul meu personal.

Nu pot să-i întrerup încă. Trebuie să aud ce răspunde taică-miu.

— Interesant, spune tata sau „reverendul Buchannan”, pentru restul lumii. E şi ăsta un mod de a privi lucrurile.

— Aşa e, admite Luster.

— Dar sper, Luster, că în această căutare a paradisului tău personal n-o să ajungi să te îneci în voma ta personală, cum li se întâmplă acestor vedete rock.

— Nu, părinte. Eu nu sunt un clişeu rock'nroll. Credeam că v-aţi dat seama de asta până acum. Ce vreau să spun e că încerc să-mi găsesc paradisul aici, pe pământ. La urma urmei, cum spunea Vladimir Nabokov, „Viaţa de după moarte s-ar putea foarte bine să nu fie altceva decât o stare eternă de crâncenă nebunie”. Aşa că de ce să n-avem un rai pe pământ, în praf?

— Vorbiţi prea mult! Nu mai plecăm odată?

Se milogeşte altă voce.

E şi Ember aici.

— Nu e o scumpete? Remarcă tata. Mi se parc minunat că v-aţi găsit cu toţii o modalitate de expresie prin muzică.

— Expresie, impresie, spune-i cum vrei, vrei?

Zice Luster. Cică nici un om nu e o insulă, dar eu sunt o peninsulă.

E aşa de amuzant să-l aud pe Luster făcând conversaţie cu tata, să văd cum se întrepătrund două curente ale vieţii mele care până acum au fost total separate. E ca şi cum profesorul tău preferat ar ieşi să bea ceva cu unchiul tău sau terapeutul şi colegii tăi s-ar uita la televizor împreună. Mi-ar plăcea să-i adun pe toţi la un loc, numai aşa, ca să văd ce se întâmplă.

E amuzant numai gândul că Luster ar putea sta de vorbă cu părinţii cuiva. E straniu că nu l-am auzit niciodată vorbind de părinţii lui. Sunt aproape sigură că a fost practic crescut de fraţii lui mai mari

(sau ceva de genul ăsta) şi că el, fiind al şaptelea din cei treisprezece fraţi, la rândul lui, a avut grijă de cei mici. Dar Luster e unul dintre oamenii ăia pe care nici nu ţi-i poţi imagina cu părinţi. E imposibil să fi apărut ca rezultat al contopirii fizice dintre doi oameni. Un tip ca el trebuie să fi fost generat spontan.

— Şi cum se cheamă trupa voastră? Întreabă tata.

— Nu ştiu încă, dar momentan înclinăm spre bărbaţi albi bine educaţi.

— Bună treabă! Spune tata.

— Sau The Fuxtables! Spune Ember.

— Ce? Întreabă tata şi ăsta e semnalul să-mi fac intrarea.

— Unde ţi-e scaunul? Întreabă Luster impacientat.

— Dă-l încolo! L-am lăsat la David. Ce căutaţi voi doi aici?

— Am vrut să vedem dacă putem ajuta cumva să se aplaneze diferendele dintre tine şi tatăl tău.

— Ah! Nu era nevoie. Tata şi cu mine am avut o discuţie lungă aseară.

Cât de tare îşi doreşte Luster ca trupa să aibă succes! Probabil că a venit până aici cu autobuzul tocmai de unde locuieşte el, în speranţa de-a asigura trupei un spaţiu pentru repetiţii. A adus-o până şi pe Ember, cu fetişoara ei irezistibilă.

— Daa. Am vorbit şi am rezolvat totul, spune tata. Am binecuvântat-o şi am primit-o înapoi în turma Domnului. Vremurile întunecate au rămas în urmă. Gata cu Satana, aşa e?

— Gata cu Satana, confirm eu.

Satanismul meu n-a fost decât o fază. Toţi adolescenţii trec prin diferite faze, dar mie-mi place ca ale mele să fie spectaculoase. Recunosc că a fost o prostie.

— Tată, îmi pare rău. Sper că nu te-a speriat Luster.

O văd pe Ember ieşind din cameră în patru labe, murdărindu-se pe genunchi cum fac copiii mici.

— O, până la urmă am avut o discuţie grozavă!

Cred că Luster e cel mai citit tânăr cu care am stat de vorbă vreodată. Luster, eşti bine-venit în casa mea oricând.

Tata nu ştie cum cântăreşte Luster fiecare cuvânt.

Ii place la nebunie să-i facă pe oameni să transforme în realitate tot ceea ce spun.

— In acest caz, bunul meu domn, o să rămân peste noapte.

Tatăl.

Trebuie să schimb subiectul imediat. De-aş găsi un subiect nou! Ah, da!

— Rory! Eşti din nou pe picioare, aşadar! N-a fost o nebunie, Luster? O fată tânără şi perfect sănătoasă să aleagă să poarte povara unei existenţe în scaun cu rotile. Ai mai auzit aşa ceva?

— De fapt, a fost ideea lui Luster.

— O!

Tânărul încuviinţează din cap. Ar trebui să-i port pică, presupun, pentru că a împins-o pe fata mea, sânge din sângele meu, pe un drum al pierzaniei. Dar nu pot să înţeleg din ce adâncuri întunecate izvorăsc ideile atât de incitante ale omului ăstuia şi mă interesează să-i aflu justificarea.

Asa că ascult.

— Părinte, să spunem lucrurilor pe nume. Fata dumneavoastră e frumoasă şi, evident, există mulţi bărbaţi care ar vrea să se distreze cu ea. Când am cunoscut-o pe Aurora, era sătulă să fie privită ca un obiect sexual.

— Bun, Luster, e suficient, spune Rory.

— Nu, intervin eu. Vreau s-aud ce-are de spus.

Continuă, Luster.

Observ că fetiţa cea adorabilă nu mai e de faţă.

Probabil că s-a plictisit de interacţiunile noastre de adulţi. Noul meu prieten afro-american continuă.

— Aurora a încercat să facă faţă propriei sexualităţi în stilul ei isteric, dar eu i-am sugerat ideea scaunului cu rotile. M-am gândit că, dacă ar părea moartă de la talie în jos, sexul ar ieşi din ecuaţie în relaţiile ei cu oamenii, pentru că, la urma urmei, copulaţia tradiţională.

— Luster! A prins ideea! Îl întrerupe Rory în punctul culminant al explicaţiei.

În realitate nu era o idee chiar atât de absurdă.

— De ce nu mi-ai spus că ăsta era motivul pentru care umblai în scaunul cu rotile, Rory?

— N-am crezut că o să înţelegi. In plus, de fiecare dată când stăteam de vorbă, începeai să ţipi la mine pe motiv că sunt satanistă.

R

— Aşa e. Fiica mea, satanista.

Îmi cobor privirea şi clatin din cap, dezgustat.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, afirmă băiatul.

— Uite ce e – era o rebeliune creativă, spune fiica mea.

Trebuie să recunosc că această „rebeliune creativă” a lui Rory s-ar putea să fie o alternativă fericită la rebeliunea surorii ei mai mari. Stacy a avut grijă să rămână însărcinată. Apoi a renunţat la liceu şi s-a mutat împreună cu un bărbat mai în vârstă decât ea (careprobabil nu era tatăl copilului). Chad a părăsit-o la scurt timp şi pe urmă eu i-am cumpărat o casă în California, unde a eşuat ca actriţă, şi-a dat examenele de absolvire a

liceului, s-a dus la facultate şi a devenit atee. În orice caz, mă asigură că, deşi nu e o persoană religioasă, e totuşi interesată de latura spirituală.

— Deci înţeleg că ideea scaunului cu rotile n-a avut rezultatele aşteptate.

— Nu tocmai, răspunde băiatul. Am omis sexul oral. Ar fi trebuit să se prefacă şi că are maxilarul contractat.

— Luster! Taci din gurăcere Rory.

— Rory, fii drăguţă. Luster e oaspetele nostru. Deci, acum de ce-ai renunţat la scaun?

— Mi-am dat seama în seara asta că oamenii o să mă judece indiferent ce fac. Prietenul meu mi-a demonstrat că pentru el nu există decât sânii şi coapsele mele, ca pentru toţi ceilalţi.

— Rory, nu spune aşa ceva! Strig eu. Tu însemni mult mai mult decât sâni şi coapse! Ai un suflet minunat, cu atât mai mult acum, când l-am smuls din ghearele Prinţului întunericului. Oricum, nu crezi că, dacă ai purta haine mai largi, poate nişte fuste-pantalon, bărbaţii nu te-ar mai trata aşa cum fac acum?

— Mie îmi plac hainele mele! De ce să-mi schimb eu garderoba pentru alţii?

— Ai stat într-un scaun cu rotile din cauza altora, nu-i aşa? Rory, nu eşti consecventă.

— Aveţi dreptate, părinte, spune tânărul cel destupat. Nu e consecventă, dar la ea inconsecvenţa e o calitate pe care ar trebui s-o iubim.

— Ce vrei să spui, prietene?

— Aţi prefera să fie consecventă, ştiind ce se aşteaptă de la o fată care poartă o rochie ca asta?

Ruşinată, fiica mea trage de rochia mini, încercând să-şi acopere mai mult coapsele.

— Păi, nu, răspund eu.

— Sau aţi prefera să fie consecventă cu stereotipul care spune că o stripteuză e neapărat o târfă proastă?

— Nu.

— Sau aţi prefera ca fiica dumneavoastră să fie consecventă tiparului pe care l-au construit atâtea alte fete de preot înaintea ei, care şi-au manifestat revolta împotriva taţilor desfăcându-şi picioarele în faţa oricui?

— Bineînţeles că nu.

M-aş lipsi de asemenea vocabular, dar e oaspetele meu.

— Atunci să-i mulţumim Domnului că fata asta a avut destulă minte să-l venereze pe Satana şi să meargă într-un scaun cu rotile de care n-avea nevoie. Aud un amin?

Nu ştiu dacă e din cauza vocii lui sau a cuvintelor pe care le rosteşte, dar tânărul ăsta ireverenţios ar putea să transforme pe oricine într-un credincios. Punctele lui de vedere şi gândurile lui sunt neortodoxe, dar solide. Vorbele lui sunt puternice. Convingerile lui par de neclintit. In ciuda stilului său violent, a reuşit să dezamorseze lucrurile între mine şi fiica mea şi mă trezesc că sunt de acord cu el.

— Amin.

Dar, imediat ce mărturisesc, sunt azvârlit la loc în realitatea necesară a reşedinţei mele pământeşti, în clipa în care din camera de alături răzbate zgomotul îngrijorător al unui obiect de valoare făcându-se ţăndări.

— Ember? Răcneşte sânge din sângele meu.

Aurora.

Ne repezim cu toţii în direcţia de unde a venit zgomotul, şi anume camera în care tatăl meu îşi ţine obiectele valoroase de artă religioasă. Dăm buzna înăuntru şi o găsim pe Ember, care priveşte în sus spre noi cu încruntătura răutăcioasă, dar simpatică pe care o afişează de obicei. In jurul ei, podeaua e plină de fragmente de ghips albe, maro şi de culoarea pielii.

— Statuia lui Isus! Strigă tatăl meu.

Îmi vine să râd, dar îmi dau seama cu tristeţe că pentru el chiar e o tragedie. Îşi iubeşte statuile.

Luster e deja pe jos, încercând să reasambleze idolul căzut.

— Ember, ce s-a întâmplat? Întreb eu.

— Am împins-o cât am putut de tare şi s-a spart.

Nici vorbă de scuze. Îi place să distrugă.

— Dar de ce-ai făcut aşa ceva? Întreb eu.

— M-am gândit c-o să-ţi placă, spune Ember şi ridică mâna cu arătătorul şi degetul mic în sus, făcând semnul Diavolului.

— Nu, Ember. Am terminat cu chestiile astea.

Gata cu Satana! Uită toată povestea. N-ar fi trebuit să fii atentă la toate prostiile astea. Vorbeam şi eu.

Dumnezeule, trebuie să fim mai atenţi la ea.

Luster nu reuşeşte să-l reasambleze pe Isus. Intre timp, tata arată de parcă e pe punctul să explodeze şi chiar aşa se întâmplă.

— Mama dracului! Asta e cea mai scumpă statuie a lui Isus pe care-o am!

Ember râde, dar mie nu-mi mai vine. Tata se aşază în genunchi şi strânge la piept bucăţi mari de ghips, de parcă ar îmbrăţişa un soldat muribund. Luster se lasă pe vine lângă el.

— Strângem noi, părinte. Nici o problemă, spune Luster.

— Nu! Mârâie tata. Plecaţi! Cu toţii, dispăreţi în clipa asta!

— Deci putem să repetăm aici cu trupa? Am tot vrut să vă întreb. Spune Luster.

— Nici gând! Afară!

Ember continuă să rânjească şi să chicotească şi parcă arată altfel. Acum îmi dau seama că e prima dată de când o cunosc, de-un an de zile, când o văd zâmbind. E întotdeauna atât de drăguţă, încât presupun că n-am remarcat niciodată adevăratele sentimente reflectate pe feţişoara ei.

E mereu furioasă sau bosumflată sau plină de gânduri negre, iar uneori pare chiar deprimată.

În timp ce ne îndreptăm spre uşă, îmi vine s-o apuc pe Ember şi s-o scutur bine şi să ţip în urechiuşele alea ale ei: „Nu te mai purta aşa! Ai opt ani! N-ar trebui să ai nici o grijă pe lume! Ar trebui să fii fericită!”

Dar îmi dau seama că nu sunt în poziţia să-i ţin predici, pentru că şi mie mi s-ar fi putut spune acelaşi lucru încă din adolescentă, că ăştia sunt anii mei cei mai frumoşi şi toate rahaturile alea. Insă cred că un copil deprimat e cel mai trist lucru de pe lumea asta.

Aş da orice să mai fiu copil, să mă întorc la vremurile dinainte de coşuri, sâni, droguri, slujbe, iubiţi, moarte şi toate gândurile sâcâitoare care te fac să pui întruna la-ndoială tot ce e în jurul şi în sufletul tău. Habar n-aveam ce copilărie minunată trăiesc pe vremea când gândurile mele erau limpezi, pure şi adevărate, când acceptam pe loc orice persoană nouă şi ea mă accepta pe mine, când noţiunea de ce gândesc ceilalţi nici măcar nu exista.

Aşa că asta e epifania mea pe ziua de azi şi cred că ar trebui predată în şcolile generale peste tot în lume. Niciodată n-o să te apropii de perfecţiune mai mult decât în copilărie.

VII.

REVOLTĂ LA ŞCOALA PRIMARĂ.

Ember.

Mt-am băgat mâinile în pantofi şi merg prin toată clasa în patru labe, ca un câine.

— Na-hula-hula-hula! Na-hula-hula-huu! Fac eu, nişte sunete pe care îmi place să le scot.

— Ember! Treci aici, acum! Spune mama.

O cheamă Kristen. E o ticăloasă. E foarte frumoasă şi are aproape treizeci de ani. O urăsc.

— Doamnă şi domnule Blackwell, vă mulţumesc că aţi venit, spune doamna Watson.

E învăţătoarea mea lesbiană. Şi pe ea o urăsc.

— Nici o problemă, spune mama. Dar nu putem să stăm mai mult de trei şi jumătate. Trebuie să-mi duc câinele la cursurile de agilitate.

— Nu vă reţin mult. Voiam numai să discut cu dumneavoastră despre comportamentul lui Ember.

Presupun că nu v-a adus să semnaţi înştiinţările cu privire la purtarea ei. Nu mi le aduce niciodată înapoi semnate.

— Nu. Don, tu ai văzut vreo înştiinţare?

— Nţ, nţ, spune idiotul de taică-miu. Şi el are aproape treizeci de ani şi e naşpa.

— Nu le-aţi văzut pentru că le-am ars pe toate!

Urlu eu.

Ştiu că nu e bine, dar îmi place la nebunie focul.

Când am la-ndemână chibrituri sau brichete, pur şi simplu nu pot să mă abţin.

Focul e aşa de frumos! Îmi place să-mi imaginez lumea întreagă în flăcări. Văd Pământul din spaţiu. In loc de apă, oceanele sunt de foc. Visez asta uneori.

— Ei bine, m-am gândit că ar trebui să ştiţi că purtarea ei a început să ne scape de sub control, spune învăţătoarea. Şi, dacă va continua aşa, vom fi nevoiţi să luăm în calcul exmatricularea.

— O, vai de mine, e chiar atât de indisciplinată?

Întreabă mama.

— Păi, da, este. Ne aşteptăm la cazuri de indisciplină în orice colectiv de clasa a treia, dar, sincer, intensitatea şi agresivitatea comportamentului ei ne sperie uneori şi pe mine, şi pe ceilalţi elevi.

— Ce-a făcut aşa de grav? Întreabă tata.

N-are coaie.

— Să vedem. Am aici o listă. A aruncat cu foarfecă în alţi elevi, a pulverizat soluţie de spălat geamurile în ochii colegilor, a scrijelit Slayer pe aproape toate băncile, şi-a acuzat câţiva colegi că sunt homosexuali, m-a acuzaţie mine de acelaşi lucru, trage regulat pe nas aburi de lipici, a fost prinsă de trei ori mestecând tutun, scrie pe tablă mesaje criptice gen „ziua de coşmar", a încercat să instige elevii să se revolte la cantină, face o chestie – scrie ce spun eu înainte să apuc să spun. Şi lista continuă.

— Bun, şi ce vreţi să facem noi în privinţa asta?

Întreabă scorpia de maică-mea. Ştim cât e de rea.

N-avem ce să-i facem. Am încercat totul. Ritalinul nu dă rezultate. Nimic nu dă rezultate. E pur şi simplu sălbatică.

— Are probleme de vreun fel acasă? Întreabă lesbiana.

— Ai probleme? Mă întreabă tata.

Clatin din cap. Nu eu.

— Spune adesea că e prietenă cu o stripteuză, un irakian şi un negru nebun. Ştiţi ceva despre asta?

— Nu, spune mama. Minte tot timpul. Singura persoană cu care ştiu că îşi petrece timpul e femeia care are grijă de ea şi care are optzeci de ani.

— Noi credem că s-ar putea să aibă prieteni imaginari, spune tata.

Habar n-au ei, idioţii!

Mama.

Să fi fost eu vreodată aşa de nebună cum e fiică-mea? Jur că, dac-aş fi ajuns la un pas să fiu avortată, ca ea, m-aş strădui să mă port un pic mai frumos. A avut noroc că deja făcusem prea multe, altfel nu s-ar fi născut.

— Aţi luat în calcul tratamentul psihiatric? Întreabă învăţătoarea.

— Uitaţi ce e, doamnă.

— Doamnă Watson.

— Mda, doamnă Watson, spune tata. Ember n-a fost niciodată un copil normal. Nu se comportă ca alţi copii. Pe mine, când eram copil, mă entuziasmau chestiile simple, ca apăsatul butoanelor din lift, înţelegi dumneata? Dar pe Ember o lasă rece asemenea lucruri.

Bravo, Don! Să nu cumva să spui că fata noastră a fost la psihoterapeut! Prima dată am dus-o pe Ember la terapeut când avea şase ani, pentru că am observat că ţinea partea coiotului şi îi striga „Mori!" struţului. Psihoterapeutul n-a avut ce să-i facă.

Fata asta e o corvoadă prea mare. Să-l ia naiba pe Don că m-a lăsat gravidă! Probabil că aş intenta divorţ dacă n-am avea ocazia să ne mai distrăm şi noi, cum am făcut în ultima vreme. Şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că Opal poate să stea mereu cu Ember. Mie şi lui Don ne place să avem timp pentru noi, acum că fiica noastră a ajuns la o vârstă la care nu mai are aşa mare nevoie de părinţi. In plus, se pare că oricum îi place de Opal mai mult decât de noi.

— Au! Ember, ce dracu'!

Ember tocmai a aruncat cu o foarfecă în capul lui Don.

— Ember! Treci aici, acum! Ordon eu.

Acum aruncă în noi cu creioane colorate.

— Potoleşte-o! Îi spun soţului meu.

El se supune, iar eu reiau discuţia cu învăţătoarea.

— E o fetiţă atât de drăguţă, doamnă.

— Doamnă Watson.

— Aşa. E absolut adorabilă pe dinafară şi e greu să-ţi imaginezi ce monstru e pe dinăuntru.

Aud trei scatoalce sănătoase în spatele meu. Asta de obicei o potoleşte pentru câteva minute.

— Eşti naşpa! Urlă fiică-mea după ultima palmă.

— O, e şi foarte inteligentă, spune învăţătoarea.

Asta e o noutate. Mie nu mi s-a părut niciodată prea deşteaptă.

— Dar vă avertizez. In cazul în care purtarea ei nu se ameliorează, nu numai că riscă să fie exmatriculată, dar şcoala va discuta cu asistenţii sociali, pentru că s-ar putea ca locul lui Ember să fie la Căminul de Est.

— Căminul de Est pentru fete?

— Da.

— Ai auzit, Don? Vor s-o trimită pe fata noastră la Căminul de Est.

— O, splendidl spune Don, în timp ce-o aşază pe Ember într-o bancă.

Nu-mi trimit ei mie copilul în puşcăria aia!

Aveam în gaşcă nişte neisprăviţi care stăteau acolo.

Doamne, ce bun ar fi un joint în clipa asta!

— Ce e Căminul de Est? Întreabă fiică-mea.

— Nu-ţi face griji, Ember. O să găsim noi o soluţie, spune lesbiana.

— Iţi spun eu ce e, îi zic. E un cămin unde sunt trimise fetiţele rele, iar majoritatea sunt nişte orfane date naibii.

— Ember, eu ştiu că tu eşti o fetiţă cuminte şi n-aş vrea să fii nevoită să pleci din şcoala asta sau din casa ta, spune învăţătoarea.

— N-o s-o trimiteţi la un cămin pentru delincvenţi, spun eu. O să ne schimbăm, Ember. O să facem din tine o fetiţă cuminte, nu-i aşa?

Îmi aruncă o privire obraznică şi zice:

— Nu-mi spui tu mie ce să fac şi într-o bună zi o să fiu mare şi o să mă piş pe voi toţi.

Ember.

Mama a spus că, după toate problemele pe care i le-am făcut, are nevoie de o pauză, să scape de toate grijile. A doua zi după întrevederea cu

doamna Watson, ea şi tata au plecat. Sunt în Cancun. Osă stea acolo cam o lună. M-au lăsat acasă cu femeia care are grijă de mine. Câinele l-au luat cu ei.

Nu mă deranjează, pentru că femeia asta e Opal.

Acum Opal o să locuiască la mine acasă o lună.

Mama i-a spus că nu mai face faţă şi că are nevoie de o vacanţă. I-a spus să aibă grijă să merg la şcoală şi toate alea.

Locuiesc într-o casă mare şi frumoasă în suburbii. Acum nu mai e nici un adult în ea. (Opal nu se pune.) In sfârşit suntem liberi să facem ce vrem.

Opal şi cu mine am început să vorbim despre libertatea noastră. Pe urmă i-a sunat şi pe ceilalţi.

Opal şi Aurora mută canapeaua la perete. Ray sare de colo-colo. Luster cercetează livingul nostru mare.

— Ca lumea! Spune. E numai a noastră pentru o lună. Câte posibilităţi!

Ii ajut pe Luster şi pe Ray să aducă instrumentele în casă. Luster e aşa de fericit! Ii place muzica teribil. Acum putem să cântăm în fiecare zi.

Scoatem totul din maşină. Lumea care se plimbă sau face jogging prin cartier se uită ciudat la noi.

Ii urăsc.

Ray le face cu mâna. Nici măcar nu face pe durul. E blând şi nu e ca ceilalţi bărbaţi.

Uneori oamenilor nu le place să ne vadă pe toţi împreună. N-ar putea să ne sufere ca trupă. Nu ne-ar putea înghiţi dacă ne-ar auzi cântând. De-asta îmi place aşa de tare să cânt cu ei.

Ray continuă să-şi fluture mâna. Oamenii întorc privirea. De ce să fiu eu fetiţă cuminte când vecinii nu vor nici măcar să răspundă la salut?

VIII.

TRĂIASCĂ SUBURBIA.

Poliţistul.

După ce-am primit a treia sesizare legată de nişte activităţi dubioase într-una din suburbii, o iau din loc. Au fost văzuţi nişte indivizi dubioşi

(un negru şi un străin) dând târcoale în jurul casei familiei Blackwell. Una dintre doamnele care au sunat a spus că familia a plecat de dimineaţă la Cancun, aşa că probabil se întâmplă ceva.

Nici nu ies bine din maşină şi aud pe cineva strigând: „Unu, doi, hai cu noi!” şi pe urmă începe nişte muzică rock. Zece secunde mai târziu, sun deja la sonerie şi bat în uşă.

Într-un final, deschide o bătrână îmbrăcată în jeanşi şi un tricou pe care scrie „Nevăstuica urlătoare”.

— Ce vrei? Întreabă ea.

— Doamnă, muzica e prea tare. Nu puteţi să puneţi muzică aşa de tare în acest cartier.

— Dar de-abia am început să cântăm acum zece secunde! Sunt primele acorduri din „Raton beton”.

Nu se poate să se fi plâns deja cineva!

— Păi, urmează să se plângă. Vă deranjează dacă intru puţin, doamnă?

Se îndepărtează nervoasă şi îmi lasă uşa deschisă. Intru şi văd pe peretele din hol o fotografie cu un cuplu frumos. Mi sc părea mie că numele Blackwell sună cunoscut. El e avocat şi îl văd din când în când la tribunal. Am impresia că am şi arestat-o o dată pe nevastă-sa pentru posesie de droguri.

O urmez pe bătrână în camera de zi, să văd de unde venea zgomotul, şi acum înţeleg tot. Un negru creţ stă în picioare în faţa unui microfon, un tip cu faţă de arab la o chitară din aia cu clape, o fetiţă cu o chitară enormă în braţe şi o târfuliţă la tobe.

— Deci, ce doreşti? Vrei să te uiţi la noi sau ce?

Întreabă răstit bătrâna.

— Nu, doamnă.

Arabul pare cam speriat şi se teme să se mişte.

Negrul mă fixează cu privirea. Îmi pare oarecum cunoscut.

— Eterna întrebare, spune negrul la microfon.

E vreo problemă, domnule poliţist?

— Păi, nu-i nici o problemă, dar sunt sigur că urma să primim reclamaţii din cauza zgomotului.

Ia să vedem – cine răspunde de

— Cred că se poate spune că eu, răspunde bătrâna.

— E casa dumneavoastră, deci?

— Nuu. Proprietarii au plecat la Cancun. Eu am grijă de fetiţa lor, cea de la bas.

Mă uit la fetiţă. E tare dulce, dar se uită la mine cu o expresie de-a dreptul criminală. După care scoate limba şi smulge câteva acorduri din chitara aia mare de parc-ar fi furioasă pe mine.

— Deci dumneavoastră sunteţi babysitterul copilului. Şi ceilalţi cine sunt?

— Prietenii noştri, spune bătrâna. De ce întrebaţi?

— Fără nici un motiv. Ni s-au raportat nişte activităţi suspecte la această adresă. Am vrut doar să verific.

— Nu găsiţi nimic suspect aici, nu-i aşa, domnule poliţist? Întreabă gagica mişto.

— Aă, cred că nu, doamnă.

Dar tot tre' să mă asigur că nu se întâmplă nimic dubios.

— Fetiţo, părinţii tăi ştiu că tu cânţi rock cu persoanele astea adulte?

Fetiţa nici măcar nu-mi răspunde. Nu face decât să mă privească fix. In timpul ăsta, individul ăla străin arată de parcă e la un pas să aibă o cădere nervoasă, se frământă şi transpiră şi alte rahaturi.

— Omule, te rog! Nu încălcăm nici o lege! Ţipă el cu voce tremurândă. Dar fie! Mărturisesc! Când am venit în America, nu cunoşteam regulile de circulaţie în oraş. Traversez pe unde nu e voie! Fac asta de multe, multe ori! Îmi pare rău! Eu.

— Ei, stai liniştit, şefu', spun eu. N-are nimeni necazuri.

Încă.

— Atunci vrei să pleci? Se răsteşte bucăţica aia bună.

— Mda, o să plec. Da' să ştiţi că sunteţi o curiozitate, ascultaţi la mine!
Presupun că l-am scos din sărite pe negru când am spus asta, fiindcă se uită fix la mine, de-ai zice că vrea să mă străpungă cu privirea. Îi întorc amabilitatea şi atunci îmi dau seama de unde-l cunosc.
E unul dintre fraţii Johnson, cam cei mai mari traficanţi din oraş. L-am văzut când am mai făcut câte-o arestare la ei acasă. El dispărea la el în cameră să scrie, în timp ce noi îi săltăm pe fraţii lui.
— Nu eşti unul dintre fraţii Johnson? Îl întreb.
— Ba da. Sunt sigur că sunteţi la curent cu ocupaţia lor. Dar nu mă băgaţi în aceeaşi oală.
— Te cheamă Jerome?
— Nu. Luster.
— Păi, Luster, eşti cam departe de casă, nu-i aşa?
— Da. Încalc legile sociale, domnule poliţist, la fel şi colegii mei de trupă. Dacă aveţi vreo problemă cu asta, puteţi să mă pupaţi în fund, ca să zic aşa.
— Ia vezi, nenorocitule! I-am băgat la răcoare pe fraţii tăi şi-aş putea foarte uşor să fac acelaşi lucru şi cu tine. Din punctul meu de vedere, eşti vinovat şi numai pentru că eşti rudă cu ei.
Băiatul clatină din cap şi se holbează la mine, râzând ca un nebun. Nu-şi dezlipeşte ochii de mine tot timpul ăsta. Tocmai se pregăteşte să spună ceva, când îl întrerupe bătrâna.
— Ţineţi minte pe unde se iese, nu-i aşa?
— Da, doamnă. Tocmai plecam. Doar să nu faceţi gălăgie, bine?
Asta-i tot, aşa că mă mai uit o dată la târfuliţa şi îi arunc negrului o ultimă privire, ca să-i arăt cine-i şeful, după care mă duc spre ieşire. Chiar când dau să ies, băiatul negru urlă după mine la microfon:
— Oh, fir-aş al naibii, domnule poliţist! Tocmai mi-a picat fisa ca într-un tonomat stricat că am o întrebare pe care de mult voiam s-o pun unui om în uniformă!
Mă întorc şi intru din nou în cameră.
— Foarte bine, da' nu-ţi treb'e microfon ca să întrebi.
Se depărtează de microfon şi spune:
— Am avut întotdeauna o curiozitate. Sunt sigur că asemenea chestii se întâmplă zi de zi undeva în lume, chiar într-un orăşel ca ăsta.
— Ascult.
— Să zicem că un tip merge cu maşina pe un drum pustiu, noaptea, văzându-şi de treaba lui, respectând regulile de circulaţie şi nedepăşind viteza legală.
— Nici o problemă, atunci, spun eu.
— Cred şi eu, spune gangsterul. Dar pe urmă să zicem că, din spatele lui, vine o altă maşină şi se apropie din ce în ce mai mult şi nu dă nici un semn c-ar vrea să depăşească. Nu uitaţi, e noapte, aşa că individul nostru nu vede decât nişte faruri care se apropie de fundul lui. Când vede că e talonat, accelerează.
— Aşa. Care-i întrebarea?

— A doua maşină se ţine foarte aproape de tipul nostru, forţându-l să tot accelereze, până când, în cele din urmă, îl face să depăşească limita de viteză.

În momentul ăsta, cea de-a doua maşină, cea care-l talona, dă drumul la sirenă şi îşi afişează patriotic girofarul roşu, alb şi albastru. Restul îl cunoaştem.

Trageţi pe dreapta, vă rog, carnetul şi talonul, vă rog, ieşiţi din maşină, vă rog, poftiţi amenda şi aşa mai departe. Deci, întrebarea mea e: cine e de vină în situaţia asta?

Prost nu sunt. Se aşteaptă să spun că poliţistul n-a greşit cu nimic, pentru că, la urma urmei, eu sunt poliţist. Ştiu cum să mă descurc.

— In primul rând, nu s-ar întâmpla aşa ceva.

În al doilea rând, amândoi sunt în culpă. Poliţistul ar fi trebuit să găsească ceva mai bun de făcut decât să urmărească maşina aia. Dar nici şoferul nu avea de ce să accelereze. Nu l-a obligat nimeni. Nu i-a pus nimeni pistolul la tâmplă.

— Ai spune că, în realitate, poliţistul a provocat această contravenţie? Întreabă el. Nu s-ar fi întâmplat aşa ceva dacă nu apărea el.

— Acuma ne-ntoarcem la povestea cu oul şi găina. Tre' să plec.

— Prăjeşte puiul şi oul fă-l omletă. Asta spun mereu. Dar tu mă surprinzi. Ai spus că ambii şoferi erau în culpă. Dar cum ar putea poliţistul să fie în culpă, dacă, odată ce primul şofer a depăşit viteza legală, el nu şi-a făcut decât datoria trăgându-l pe dreapta?

E adevărat. E logic ce zice el.

— E adevărat. E logic ce spui tu.

— Da, domnule, spune băiatul. Poliţistul nu şi-a făcut decât datoria, adică s-a purtat ca un căcăcios împuţit! Ne forţaţi să ajungem în situaţii ca asta şi pe urmă vă întrebaţi de ce suntem cum suntem.

Ne forţaţi numai ca să faceţi lucrurile să fie aşa y y y y cum sunt în capul vostru şi pe urmă nu ne daţi nici măcar o şansă şi nici voi n-aveţi pistolul la ceafă.

Auzi la el ce rahaturi! Vorbeşte exact ca fraţii y y lui, parc-ar fi luat cocaină.

— Taci dracu' din gură, Johnson. O să fiu cu ochii pe tine.

Mă grăbesc să ies, ca să am eu ultimul cuvânt.

— Şi nu faceţi gălăgie!

Luster.

Singurul lucru pe care-l am în comun cu fraţii mei e o ură totală, demnă de nişte cavaleri Jedi, faţă de poliţişti. Fraţii mei îi urăsc pe poliţişti pentru că se pun în calea traficului de droguri. Eu îi urăsc pentru că, fiind zdrahonii Confederaţiei Fără Creier, se pun în calea progresului meu. Cu toţii le spunem copoilor „Şefu'„, dar eu dau mai multă greutate termenului decât neanderthalienii de fraţi ai mei.

În timp ce ne mutăm instrumentele în subsolul casei lui Ember, ducându-ne astfel muzica în subteran ca să nu deranjăm suburbia, mă gândesc cum drogurile fraţilor mei se tranzacţionează în casele frumoase de

deasupra noastră. De fapt, marijuana, LSD-ul, ecstasy-ul şi, mai nou, cocaina pe care le vând fraţii mei au contribuit la construcţia acestor frumoase case. Nu numai că bine-cunoscutii oameni y de afaceri, avocaţi, doctori şi agenţi imobiliari care ocupă aceste case ingerează drogurile, însă chiar ei sunt cei care le aduc în oraş şi pe urmă profită din vânzarea lor către traficanţi ca fraţii mei, care, la rândul lor, le vând oricui, de la negri la albi, la străini, la politicieni, la vârstnici, la copii nenăscuţi, la adolescente gravide, la directori de liceu, la copii din parcuri, la profesori de educaţie fizică, la studenţi, la gospodine, la fete din parcare, la săraci, la bogaţi, la clasa de mijloc, la obosiţi, la imigranţi, la tâmplari evrei, la elevi de şcoală primară, la ţărănoi, la poponari, la hipioţi, la tineri şi neliniştiţi, la timizi şi respingători, la văduve, la orfani, la ologi, la introvertiţi, la extrovertiţi şi mamele şi taţii lor, consilierii şcolari, amantele, psihanaliştii şi foştii lor cei mai buni prieteni. Singurul fascicul pe care-l au în comun firele conectate la creierele lor sunt drogurile vândute de fraţii mei, chimicalele-astea care fac lumea să pară, pentru scurt timp, ceva mai suportabilă.

Personaje pozitive, indivizii ăştia bine-cunoscuţi din clasa de mijloc, prin relaţiile lor subterane în alte state, introduc drogurile în oraşul nostru şi le vând unor tipi ca fraţii mei, cu toate că, în mod normal, nu le-ar da nici bună ziua unora de teapa lor, n-ar sta la aceeaşi masă cu ei la un picnic şi nici nu şi-ar lăsa fiicele să se mărite cu un bărbat pe nume Jerome. Dar se fac bani şi toată lumea e OK cu chestia asta. OK, OK, OK. Toţi sunt de aceeaşi părere când fac biştari la greu şi îşi băga-n venă chestii stranii. Sunt cu toţii OK, iar uriaşului creier mecanic tocmai asta îi place.

N-am nimic împotriva drogurilor. Doar cu OK-ul am o problemă.

Trupa noastră a fost evacuată cu succes la subsol.

A fost o repetiţie extremă, atât de furioasă, încât ar fi putut părea subversivă, chiar anarhică. Suntem mai naşparlii decât o penurie de unt de arahide. Cred că, după repetiţia asta, pot să spun cu mâna pe inimă că suntem cea mai bună trupă de power-pop new wave heavy metal punk rock pe care a născut-o vreodată oraşul ăsta.

— Când o să cântăm în faţa publicului? Se interesează Aurora.

În curând, pentru că timpul e cel mai mare duşman al nostru în această existenţă retrogradă.

O să mă ocup să aranjez un concert. Dar pentru moment ar fi cazul să mă întorc în văgăuna pe care o numesc casă.

— Nu pleca! Rămâi aici peste noapte! Se roagă Ember de mine.

— Mda. Aţi putea să rămâneţi cu toţii aici, dacă vreţi, e de acord Opal. Sunt sigură că părinţii lui Ember nu s-ar supăra şi, oricum, cui îi pasă?

Cu toţii acceptăm pe loc invitaţia, pentru că acasă la noi ducem nişte vieţi singuratice şi indezirabile. Eu n-aş rata nici o ocazie să scap din depozitul ăla de droguri şi de creaturile subumane care trăiesc acolo. Familia lui Ray s-a întors în Irak şi l-a lăsat singur. Tatăl Aurorei e încă ofticat din cauza statuii lui Isus şi n-o slăbeşte deloc.

Ne mutăm în casă şi devenim familia pe care niciunul dintre noi n-a avut-o vreodată, familia pe care nimeni n-a avut-o vreodată, chiar dacă e

numai pentru cele câteva săptămâni pe care ni le-au oferit idioţii de părinţi ai lui Ember.

IX.

EXTRATEREŞTRI SINGURATICI.

Opal.

E destul de târziu când terminăm de cântat, dar, evident, Ember nu vrea să meargă încă la culcare.

Asa că ne uităm la televizor o vreme şi facem mişto de idioţii de la emisiunea The Real World, de cretinii de la Blând Date şi de dobitocii de la Wild On. Ne uităm un pic şi la Jay Leno, doar ca să vedem cât de penibil e interviul.

Pe la două dimineaţa, după ce-am făcut mişto şi de Roadhouse de pe TBS, Ember ne pune să jucăm „Bună dimineaţa, domnule judecător!”

Jocul e aşa: o persoană stă pe scaun cu spatele la ceilalţi, ca să nu vadă ce se întâmplă. Apoi, unul dintre ei se apropie pe la spate şi spune de trei ori „Bună dimineaţa, domnule judecător!”, numai că îşi camuflează vocea, vorbind stricat. Persoana de pe scaun trebuie să ghicească cine a spus „Bună dimineaţa, domnule judecător!”

Problema noastră e că toţi avem nişte voci foarte speciale şi nu ne putem preface. Aşa că e imposibil ca persoana de pe scaun să nu nimerească.

— Jocul ăsta e de căcat, spune Ray. Nimeni n-a ghicit incorecteşte nici măcar o dată.

— Sunt de acord cu Fuquay, spun eu. E ora de culcare pentru poponeaţa asta mică.

— Nu! Zbiară Ember.

— Ba da! Zbier eu drept răspuns. Nu putem să jucăm „Bună dimineaţa, domnule judecător!” toată noaptea, scumpo.

— Nu mi-e somn! Scânceşte ea.

— Păpuşă, îmi pare rău, dar nouă ne e. Ştiu.

Dar dacă-ţi spun o poveste?

Acceptă fără tragere de inimă. Ne pregătim cu toţii de culcare şi ne facem loc în dormitorul mare şi dezordonat al lui Ember. Luster, Ray şi Aurora se întind pe jos în saci de dormit, iar eu mă bag în pat lângă Ember.

— Ce poveste vrei să-ţi spun? O întreb. Ştiu Jack şi vrejul de fasole şi primele două sezoane din Magnum P. I. X

— Povesteşte-mi despre noaptea în care l-ai cunoscut pe Luster.

— Eşti prea mică să auzi aşa ceva! Spune Aurora.

— Spune-mi! Urlă Ember.

— Spune-i! Urlă Luster.

I-am mai spus o dată lui Ember povestea asta şi i-a plăcut la nebunie, aşa că o s-o spun din nou, dacă e aşa o desfătare pentru funduleţul ei furios.

— Totul a început într-o seară de joi, cu doi ani în urmă, când eu mă. În fine, mă jucam cu unul dintre prietenii mei. Asta era pe vremea când umblam cu bărbaţi mai apropiaţi de vârsta mea şi prietenul ăsta a murit în timp ce ne. Jucam.

— Adică v-o puneaţi, mă întrerupe Ember.

1 Serial de televiziune american, al cărui personaj principal este un detectiv particular din Miami.

— Aşa. Deci partenerul meu a murit, dar noaptea de-abia începuse, aşa că i-am convins pe cei de pe ambulanţă să mă ducă până la Gloria, barul meu preferat. Şoferul a spus că regretă că nu l-au putut salva şi aşa mai departe, iar eu i-am zis să nu-şi mai bată capul, pentru că din astea se întâmplă mereu.

Deci am intrat în bar şi era seara de karaoke, o seară pe care în mod normal o evit. Sean, barmanul, mi-a dat băutura mea obişnuită, care pe vremea aia era Fin du Monde. (O comandau special pentru mine.) Stăteam la bar ca de obicei şi mă simţeam ca naiba, după ce partenerul meu de hârjoncală tocmai dăduse colţul.

Exact când începeam iar să mă simt bătrână, am auzit o voce grandioasă urlând peste primele acorduri din „Some Guys Have All the Luck” a lui Hot Rod sau Rodzilla, cum îi spun eu. Vocea urla: „Nici măcar n-am nevoie de căcatul ăla de prompter!” M-am întors cu spatele la bar şi atunci l-am văzut pentru prima dată pe Luster.

Arăta bine în tricoul lui cumpărat din talcioc, ăla pe care scrie „Sal'tare!” Şi a-nceput să cânte primele versuri. Cum erau, Luster?

— Singur într-o mare de oameni, în autobuz, vin de la lucru şi visez, spune Luster, deja pe jumătate adormit pe podea.

— Exact. Deci a-nceput să cânte şi vocea lui era devastatoare şi se descurca minunat. Chiar şi pe vremea aia îi plăcea să se dea în spectacol, în faţa a vreo douăzeci de jegoşi, într-un bar de karaoke.

Se mângâia peste tot cu gesturi lascive şi toate alea şi făcea un fel de salturi şi, ca să vezi, n-avea nevoie de prompter.

Aşa că-l întreb pe Sean: „Cine-i prospătura aia}” şi Sean zice: „Ala e Luster Johnson. E un fan al serilor de joi. Cam ciudat”.

La care eu am zis: „Mda, da' e un ciudat mişto” şi pe urmă m-am apropiat de scena micuţă şi am strigat spre el: „Hei! Arată-ne sfârcurile!” şi cred că asta l-a deranjat. A cântat mai departe şi nu mi-a arătat sfârcurile. Dar eu nu zisesem tot ce-aveam de zis.

Ceva mai târziu, când era la bar şi dădea pe gât nişte lapte, m-am dus la el şi i-am zis: „Hei, uriaşule!” Aşa îi spuneam eu, „uriaşule”. Am spus: „Hei, uriaşule! Ai fost tare de tot mai devreme”, la care el a zis: „Mulţumescu-ţi ţie”.

I-am spus că într-adevăr cântă, nu se-ncurcă, la care el mi-a servit o porţie de vorbărie î la Luster.

„încurc? Încurcă-lume, încurcătură. Niciodată nu mă-ncurc” (sau aşa ceva.) Şi pe urmă mi-a explicat că vine la karaoke doar ca repetiţie pentru când o să aibă, într-o bună zi, o trupă rock care să cucerească lumea-ntreagă.

Lam răspuns să nu-mi zică el mie ce înseamnă să faci rock, fiindcă ştiu eu bine ce-i aia. Eu trăiesc pentru rock. Şi pe urmă m-am oferit să-i fac cinste cu un pahar.

Ei bine, n-a acceptat să-i fac cinste. S-a răţoit la mine şi mi-a zis să-l las în pace şi a mârâit că-i vine să-mi spună el vreo două, pentru simplul motiv că am trompe uterine. (Astea sunt nişte organe femeieşti.)

Atunci eu i-am zis că-mi asum riscul şi că mă cheamă Opal Oglesby. Atunci mi-a remarcat tricoul cu „Dead Milkmen1”. A spus: „îmi place tricoul, dar în el sălăşluieşte un umanoid de cea mai joasă speţă – o femeie”. Eu i-am răspuns: „Băiete, eşti cam la fel de amuzant ca mersul la cumpărat rechizite”.

S-a dovedit că era şucărit fiindcă o tipă pe nume Tina Amigdalită îi dăduse ţeapă în seara aia. Mi-a zis că, după părerea lui, tipa nu lua în serios planurile lor şi că probabil, dacă te porţi ca un extraterestru, lumea o să te trateze ca atare.

Eu am spus: „Mie extratereştrii mi se par sexy” şi el şi-a dat seama pe loc că sunt o ciudăţenie la fel de mare ca el. I-am spus că-mi pare rău că fusese lăsat baltă şi că şi eu avusesem o seară de rahat.

El a spus: „Nu-i nimic mai nasol decât să fii lăsat baltă”, la care eu am spus: „Mda, e naşpa, dar cum e să-ţi moară partenerul în timp ce ţi-o tragi cu el?”

El a răspuns: „Ai câştigat” şi m-a lăsat până la urmă să-i fac cinste. Aşa a-nceput totul. După asta, am ajuns să ieşim împreună aproape un an.

Mă uit jos pe podea. Luster doarme dus şi deja îi curge din gură.

— Şi dup-aia i-am dat papucii. Sfârşit.

Ember e încă trează, dar îmi dă voie să sting lumina, cu condiţia să rămân lângă ea în pat. Mă

1 Trupă americană de punk satiric.

Gândesc că, uite, trebuie să ai grijă la chestiile astea, doar fiindcă nişte perverşi au stricat totul. Oricum, cred că lui Ember îi e frică de întuneric, deşi n-ar recunoaşte-o nici moartă, aşa că accept să rămân lângă ea în pat. Bunicile ei n-ar face aşa ceva. Bunicile ei au în jur de cincizeci de ani şi sunt nişte târfe mai mari ca mine.

A doua zi de dimineaţă, după ce o duc pe Ember la şcoală, trebuie să merg la încă o nenorocită de şedinţă de terapie în grup. Le-am promis nepoatelor mele că o să merg la tâmpeniile astea pentru că ele sunt singurele rude pe care le am. Toţi ceilalţi sunt morţi.

Întâlnirea de azi o aştept cu oarece nerăbdare, fiindcă vreau să văd ce mai face Cari. M-am culcat cu el într-o zi săptămâna trecută.

Intră zâmbind, nu ca alte daţi. Mă gândesc că acum nu mai speră să moară, şi asta datorită leacurilor mele sexuale. E mult mai mişto decât să faci clisme toată ziua, ascultaţi la mine! Îmi face cu ochiul, dar nu lăsăm să se vadă că ne-am tras-o.

Kip poponarul zburdă pe uşă şi începe terapia.

Face prezenţa şi ne ascunde faptul că de la ultima întâlnire unul dintre noi a făcut atac cerebral. Pe urmă scoate nişte hârtii şi spune: „Luaţi câte una şi daţi-le mai departe”, cum face de fiecare dată.

— Aşa, deci. Pentru început, aveţi aici o listă cu modalităţi prin care să vă creaţi deprinderi de administrare eficientă a timpului, gângăveşte el.

Puteţi să le luaţi acasă şi să le citiţi singuri. Bun.

Acum aş vrea să facem ceea ce eu numesc „exerciţiul de fericire”. Vreau să vă gândiţi fiecare la o ocazie când aţi fost absolut fericiţi. Pentru mine, de exemplu, cea mai fericită amintire e ziua în care mi-am încasat banii pe care i-am primit la absolvirea liceului şi i-am spart pe toţi la magazinul meu preferat de antichităţi.

Sunt sigură că şi Kip, la fel ca ceilalţi, are intenţii bune, dar mie pur şi simplu nu-mi place de el.

Tipul nu face nici un efort să contrazică imaginea pe care ne-am format-o deja. Tot ce ştim despre el vine din faptul că îl vedem şi auzim ce spune, dar eu cred c-ar trebui să fie mai mult de-atât, ce naiba! Cred că tocmai m-a surprins dându-mi ochii peste cap.

— Opal, vrei tu să dai startul şi să ne povesteşti o amintire fericită?

— Rahat! Mă rog, de ce nu? Spun eu.

E mai bine decât să-l ascult pe el vorbind despre piese de anticariat şi despre pantofi.

— Primul lucru care-mi trece prin minte e o chestie pe care-o făceam cu fostul meu iubit, Manny.

Asta se-ntâmpla cam acum o lună. Îl puneam pe Manny să poarte aceeaşi lenjerie timp de două săptămâni, înţelegi?

— Îhî, spune Kip.

— Şi pe urmă, la capătul celor două săptămâni, îl puneam să-şi scoată izmenele şi să le ascundă bine de tot undeva la mine în casă. Pe urmă – şi asta e partea fericită – mă apucam să adulmec prin toată casa o zi întreagă, până le găseam.

Povestea mea e răsplătită cu hohote de râs din partea grupului. Dar Kip pare stânjenit şi se poartă ca un puritan, deşi probabil c-o să facă acelaşi lucru diseară, cu prietenul lui hispanic. Se uită la mine de parcă fie îi e milă, fie îi vine să-mi ardă una. Sau cred că mai degrabă mi-ar trage câteva palme la fund.

— Ah, Opal, ah.

Mâzgăleşte ceva în carneţel. Ştiu c-o să le spună nepoatelor mele povestea cu lenjeria şi ele n-o să aibă nici o greaţă să mă bage la azil o dată pentru totdeauna, să pună capăt nebuniilor mele. Dar am o surpriză pentru ele: nebuniile de-abia au început.

Trupa noastră o să repete în fiecare seară la Ember acasă şi în curând o luăm din loc, indiferent ce părere au ele.

— Să trecem la Trixie, continuă Kip. Şi poate ar trebui să renunţăm la chestia asta cu amintirile fericite. Spune-mi doar ce evenimente s-au mai petrecut în viaţa ta.

— Păi, am avut o discuţie, aşa cum mi-ai sugerat, cu prietenul meu care îmi tot lua pastilele, spune Trixie.

— Aha, bun! Cu Isus, adică.

— Da. Şi în timp ce vorbeam cu el, m-am gândit la nişte chestii pe care le-a spus Opal şi, ei bine, ce s-o mai lungesc? Am ajuns să mă culc cu el.

Fac un gest entuziast către Trixie. Restul grupului o aplaudă. Kip arată de parcă mai are puţin şi începe să plângă sau să facă altceva, nu ştiu ce.

Chiar mă bucur c-am venit la întâlnirile astea, măcar ca să le arăt bătrânilor de-aici că nu trebuie neapărat să se poarte cum se aşteaptă ceilalţi. Păcat că nu se prinde ceva şi de Kip, dar el e prea ocupat să schimbe mereu subiectul.

— Bun, poate-ar trebui să trecem la Cari. Cari, pari mult mai fericit săptămâna asta. Cum se face?

Ray.

Nu e chip a pricepe. Odată mi-am părăsit familia ca să merg la război. Acum, când am plecat să caut pace, m-au părăsit ei pe mine. Fără Aymon şi Milkah, ultima săptămână a fost ceva mai bună pentru mintea mea. Pentru că e un fel de familietate aici, acasă la Ember.

Luster şi cu mine ajungem acasă de la muncă aproape în aceiaşi timpi. Aurora şi Opal rămân acasă, doar că Opal o duce şi o ia pe Ember de la şcoală. Uneori femeile ne aşteaptă în paşi de dans, pe melodiile din coloana sonoră de la Footloose.

Odată ce avem împreunăciune, luăm cina. In fiecare seară. Uneori ieşim la un restaurant ca Ponderosa. Dar de obicei comandăm pizza sau mâncăm ce pregăteşte Opal. Ascultăm muzică bună în timp ce mâncăm mâncarea şi dup-aia, când o digerăm. Ne place să ascultăm albume ale lui Swingin Utters, Pixies, Big Audio Dynamite, Vindictives, Billy Ocean, Boris the Sprinkler şi Go-Go's când mâncăm. Şi Pogues, Trash Brats, Crash Test Dummies, Mullets, Andrew W. K., Cars şi Rezillos când digerăm. Pe urmă, suntem gata să cântăm rock în orele nopţii.

Ne place să nu ne punem instrumentele la loc.

Pe urmă facem mişto de oamenii de la televizor sau jucăm ceva. Ne place „Ghici cine e?”, care se joacă pe tablă. Trebuie să afli ce persoană au ceilalţi jucători pe cartonaş, întrebând: „Are peri blonzi?” sau „Poartă pălărie?” sau chestii de genul ăsta.

Dar Aurora a schimbat regulile. Când jucăm, n-ai voie să pui întrebări despre aspectul persoanei. In schimb, poţi să pui întrebări despre viaţa persoanei. Cum ar fi: „A umblat cu un jucător de baseball în liceu?” sau „îşi înşală soţul sau soţia?”

E mult mai distractiv să joci aşa. Dar şi mult mai greu. Luster joacă cel mai bine. „E Bernard?” „Da!” „E pedofil!”

Ne ducem la culcare când ni se face somn şi ne strecurăm în sacii de dormit de pe podeaua copilăriei. Ember, aia mică, nu adoarme decât dacă i se spune o poveste în fiecare seară. Azi vreau să i-o spun eu. Mi-e dor să fac pe tatăl. Fiul meu e aşa de departe, în Irak!

Ember nu vrea să audă basmele mele cu sitare fermecate şi poveştile cu şarlatani vagabonzi şi cai de mare care ajung la majorat. Nu-i plac poveştile inventate, pentru că îi plac alea adevărate. Aşa că îi povestesc despre cum ne-am cunoscut.

— Ne-am cunoscut la cursurile de kung fu. Eu veneam pentru prima dată. Tu mai kung fuisei pe-acolo de multe ori. In grupă erau oameni de toate

vârstele şi nivelurile. Mulţi copii. Eu mă simţeam nelalocul meu în viaţă, ca de obicei. Dar tu te-ai aşezat lângă corpul meu şi n-ai râs de mine ca alţii.

Eram acolo ca să învăţ să-mi apăr corpul. Mă săturasem ca el s-o tot încaseze de la oameni care credea că am ceva cu ei când încercam să văd dacă i-am împuşcat în război.

Pe instructor îl chema Pat. Se folosea de kung fu ca să ia Cola gratis din automatele de sucuri.

În acea primă seară, ne-a ales pe mine şi pe tine când a venit momentul să ne luptăm demonstrativ.

M-a prevenit că eşti periculoasă. Eu i-am spus că încă n-am învăţat nici o mişcare şi că nu voiam să mă bat cu o fetiţă. Nu înţelegeam.

Am continuat să nu înţeleg chiar şi când a strigat „Luptaţi-vă!” Mi-ai tras un şut între picioare.

A durut dureros, m-ai lovit încă o dată. M-am prăbuşit pe saltea, tu m-ai lovit mai departe. M-ai lovit peste tot, în timp ce eu agonizam pe podea.

A fost cea mai nasoală bătaie pe care o încasasem până atunci. Şi era din ce în ce mai rău! Ceilalţi cursanţi strigau chestii ca „Aşa!” şi „Uau!” Oamenilor din ţara asta le place „Uau!”

Tu, între timp, strigai chestii de genul „Crapi!” şi „Mori!” Eu eram speriat şi nu înţelegeam nimic, iar copilul ăsta continua să mă lovească în zona sensibilă. Instructorul mi-a spus că mă descurc bine pentru că îmi feream zonele intime, ţinta atacului tău. Dar pe urmă, după ce a spus asta, ai încercat să-mi dai mâinile la o parte şi instructorul a spus că asta nu e bine.

Ai făcut un gest obscen spre el şi ai trecut la fată şi stomac. Dar de data asta mulţimea a tăcut mâlc. Instructorul a încercat să te desprindă de mine, dar nu i-a fost uşor. Tu urlai chestii aşa ca „Vă urăsc!” şi „Moarte tuturor!”

În cele din urmă, instructorul te-a luat de pe mine. Eram plin de vânătăi şi de sânge. Mai târziu mi-ai spus că faci cursuri de kung fu pentru că vrei să înveţi cum să faci rău mai eficient. Cred că ai învăţat multe pe pielea mea în seara aia.

După ce lumea a şters-o şi eu mi-am şters sângele, am plecat. Te-am văzut în parcare, stând pe bordură, singură. Am simţit nevoia să stau de vorbă cu tine. Stau de vorbă cu oamenii pentru că viaţa asta e prea mică să n-o fac.

Am spus: „Voiam doar să-ţi zic că te lupţi bine”.

Tu ai răspuns: „Spune-mi ceva ce nu ştiu deja”.

N-am înţeles ce vrei să spui şi nici acum nu înţeleg. Nu pricepeam şi mi-ai spus să tac din gură.

Te-am întrebat ce faci acolo singură şi mi-ai răspuns că trebuie să vină mama ta să te ia. Dar că uneori uită. Asta era o astfel de ocazie. M-am oferit să te duc cu maşina acasă. Pe vremea aia eram taximetrist şi mereu duceam oamenii cu maşina.

Mi-ai zis că babysitterul tău, Opal, te-a învăţat să nu accepţi să mergi cu maşina cu persoane necunoscute. Dar tu te-ai gândit că eu sunt în regulă, pentru că ştiai deja că poţi să mă baţi.

În taxi m-ai întrebat – şi n-o să uit asta niciodată – de ce toţi străinii sunt şoferi de taxi. Atunci n-am înţeles, dar acum, da. Nu mai auzisem aşa ceva până atunci. Ala a fost începutul.

De-atunci te-am dus cu maşina în fiecare săptămână. Cândva scurt dup-aia, m-ai prezentat lui Opal. Pe urmă ea m-a prezentat lui Luster. El m-a inspiraţionat să nu mai conduc taxiuri, ca să nu mai fiu previzibil. Atunci am început să lucrez la salonul de bronzat.

Dar tu şi ceilalţi v-aţi făcut o părere greşită despre mine, crezând că-mi plac puţele. Făceaţi mereu mişto de mine, spunând că-mi plac fundurile şi puţele bărbaţilor. M-aţi privit cu totul altfel când v-am spus că nu-mi plac penisurile şi cum e cu bărbatul la care trebuie să-i cer scuze. Sfârşit.

Ember doarme.

A doua zi e ziua mea liberă la salonul de bronzat. Dar n-am ocazia să dorm până târziu, aşa cum îmi place, pentru că mă trezeşte Luster. Trezeşte pe toată lumea în fiecare dimineaţă asemenea. Spune: „Sculaţi-vă! E timpul să înfruntaţi o nouă zi de coşmar. O mulţime de dobitoci depind de voi”.

Mă las convins de Luster să merg cu el la muncă.

Mereu vrea ca unul dintre noi să meargă cu el. Îşi urăşte groaznic munca. Şi crede că, dacă unul dintre noi e acolo, o să fie mai bine. Urăşte şi drumul cu autobuzul. Ca un copil.

Aşa că mergem amândoi cu Windstar-ul meu la pista de curse de câini. Un loc pe care eu nu-l înţeleg. Luster mă duce jos, în adâncurile depozitului, într-un birou mic plin de poze cu maşini, femei pe jumătate goale şi maşini cu femei pe jumătate goale lângă ele. În birou stau şi fumează un bărbat între două vârste, cu mustaţă, şi doi adolescenţi care încearcă să-şi lase mustaţă.

— Bună dimineaţa, împuţiţilor! Azi m-am hotărât să-mi aduc un prieten cu mine, să mă ajute să suport monotonia, formulează Luster.

— Uau, mersi că ai cerut voie! Rosteşte mustăciosul. Hai să începem toţi să ne-aducem prietenii cu noi la muncă, să ne-ajute să suportăm monotonia!

Masculii mai tineri râd.

— Ray, ăsta e nenorocitul meu de şef, pe nume Joe, spune Luster. Iar ăştia sunt colegii mei, Derek şi Jared.

Joe. Joe. Mustaţă, mustaţă. Ochi. Dinţi, oase, muşchi, păr. El e. La fix. El e. Sigla cu Wildcats.

El. Cozoroc cu Regatul Unit. Ele! Bărbatul! Joe.!

La fix! Mustaţă. El e.

— Ray? Presupun că e vocea lui Luster. Ray?

Te simţi bine?

Mă năpustesc afară din birou. Găsesc cea mai apropiată toaletă.

Luster vine şi el în toaletă. Tocmai când vreau să fac ceva deasupra chiuvetei. Sunt varză.

— Ce s-a-ntâmplat? Întreabă Luster.

— Ele)

— Cine?!

— Americanul pentru a cui iertare am venit până aici!

— Cine?!
— Şeful tău!
Intră o femeie. Iese imediat ce ne vede. Din cauza agitaţiei, am intrat unde nu trebuie.
— Joe?! Întreabă Luster. Eşti sigur?
— N-am aproape nici o îndoială. Îmi amintesc ochii ăia. Îmi amintesc durerea pe care le-am provocat-o. A spus vreodată că ar fi făcut războiul?
— Nu ştiu. N-am stat niciodată de vorbă de-adevăratelea. Haide! Ar trebui să vorbeşti cu el.
E prea mult. Dau din cap că nu.
— De ce nu? Întreabă Luster apăsat.
— Mi-e frică.
— Cred că nu e nici pe departe la fel de înfricoşător ca războiul, spune el.
Apoi, cu putere, mă ridică şi mă cară pe umeri.
Ieşim din toaleta doamnelor în felul ăsta.
Luster mă pune jos. Chiar în faţa lui Joe. Victima mea.
— Uite ce e – nu vreau drogaţi de amici de-ai tăi care s-o ia razna pe-aici, spune Joe.
— Joe, tu ai luptat în războiul din Golful Persic?
Întreabă Luster.
— Ba bine că nu! Poate, dacă nu erai aşa absorbit de tine însuţi, m-ai fi auzit vorbind despre asta.
Am încasat chiar şi un glonţ în şold. De ce întrebi?
— Prietenul meu Ray vrea să-ţi spună ceva.
Trag aer în piept. Trebuie s-o fac. De-asta sunt aici.
— Joe. Eu. Joe, de. De ani de zile mă pregătesc pentru momentul ăsta. Îndelungatul nostru r coşmar naţional s-a sfârşit. Joe, numele meu e Ray Fuquay. Joe.
— A luat ceva? Întreabă Joe.
— Nu, spune Luster. Hai, Ray, spune-i!
— Joe, îmi pare foarte, foarte rău! In viaţa mea nu mi-a părut aşa de rău de ceva.
— Ce? Ce-ai făcut? Urlă el.
— Eu sunt soldatul irakian care te-a rănit în război. Am tras de la distanţă mică, sub podul Kalzaba din Qasr al-Khubbaz. N-am absolut nici o îndoială. Îmi pare rău.
Joe se uită la mine. Secunde bune. Se prăbuşeşte în scaun. Îşi trece amândouă mâinile peste faţă, de parcă se gândeşte sau a ajuns cu puterile la capăt.
— Băieţi, valea de-aici! Mergeţi să onoraţi comenzile, ordonă el.
Muncitorii se supun, mai puţin Luster.
— Şi tu, Johnson, rosteşte Joe.
— Joe, tu ar trebui să ştii de armistiţiul de Crăciun din timpul Primului Război Mondial, spune Luster.
Lui Luster îi place povestea asta şi mi-a spus-o de multe ori.

— Am citit într-o carte despre conspiraţiile extraterestre, cu titlul Zeii din Rai, că în Ajunul Crăciunului din anul 1914, un soldat britanic a înălţat un steag pe care scria „Crăciun fericit”. Puţin după aceea, din tabăra germană s-au auzit colinde de Crăciun. Ceva mai târziu, soldaţii celor două armate se îmbrăţişau în zona neutră. Nemţii şi britanicii vorbeau, cântau împreună şi schimbau între ei cadouri. Ciudata pace a ţinut până în prima zi de Crăciun, pentru că nimeni nu voia să tragă primul foc. Luptele nu au.

— Johnson, taci dracu' din gură! Ce-mi pasă mie?

— M-am gândit că te-ai simţi mai în largul tău dacă ai şti că s-a mai întâmplat ceva oarecum asemănător.

— Treci la treabă! Ordonă Joe.

— Ai face bine să te porţi frumos, spune prietenul meu, înainte să ne lase singuri pe Joe şi pe mine.

— Îmi pare rău, spun eu. Tu eşti motivul pentru care am venit în America. Nu-mi vine să cred că în sfârşit te-am găsit. Îmi pare rău.

— Stai jos, spune Joe, dar pe faţa şi în vocea lui nu se citeşte nimic.

Mă fixează intensiv.

— Uf, îţi dai seama că treaba asta e cam ciudată pentru mine, nu? Întreabă Joe.

— Da. Şi pentru mine. Dar te implor să mă ierţi.

— Frate. Care era probabilitatea să mă găseşti?

— Nici n-am crezut c-o să te găsesc vreodată.

Luster m-a inspiraţionat să nu mă las. A spus că, întrucât nici eu, ca şi el, nu sunt supus, ăă. Gândirii liniare a umanoizilor, pot să dau mai uşor peste şanse. El zice că şansele sunt cele mai bune chestii care li se întâmplă oamenilor ca noi. El zice că soarta e prietenoasă cu ciudaţii.

— Doamne! Luster ăsta. Spune el. Că tot vorbeam de ciudaţi.

Râd şi eu nervilos.

— He, he! Da, nebunul de Luster.

— Frate! Spune Joe uluit.

Are nevoie să i se vorbească. Iar eu mi-am pregătit cuvintele ani de zile.

— Cred că ştiu ce părere ai despre mine şi despre toţi cei din Orientul Mijlociu. Dar te rog să nu te gândeşti la mine ca la un duşman. Vreau să ştii că împuşcatul tău de către mine n-a fost din cauza urii. Nici măcar n-am vrut. Eu iubesc oamenii, iubesc întreaga lume. Şi iubesc ţara voastră chiar mai mult decât lumea întreagă. Iartă-mă.

Joe continuă să-şi treacă mâinile peste faţă.

Tăcerea face situaţia incomodă. In cele din urmă, vorbeşte.

— Ce naiba? Te iert!

— Pe cuvânt?!

— Mda. De ce nu? N-a fost o rană care să-mi pună viaţa în pericol. M-a trimis departe de front – asta m-a durut cel mai tare. Oricum, tu nu-ţi făceai decât datoria. Nu pot să-ţi port pică pentru asta.

Nu te mai gândi.

— Oh, /oe!

Sar de pe scaun şi ocolesc biroul, cu intenţia să-l strâng în braţe. El nu mă strânge, dar nu mă supăr.

— Gata, gata. E suficient. Nu te mai gândi la asta, spune.

— Joe, pot să mă revanşez cumva faţă de tine?

În orice fel.

— Neah! Ţi-a trebuit ceva curaj să-ţi ceri scuze aşa. Ţi-ai câştigat iertarea.

— Da! Spun eu tare. Poate mergem cândva să bem un frappuccino.

— Mda, zice el.

— Super, zic eu.

— Păi, bine, atunci, zice el.

— In regulă, zic eu.

Ii strâng mâna.

— Mulţumesc, Joe. Încă o dată, îmi pare rău că te-am împuşcat.

— Nu-ţi face griji.

XI.

MI-S MISS DECEMBRIE.

Aurora.

Am fost neobişnuit de fericită în ultima vreme.

Cred că fiindcă m-am simţit acasă aici, la Ember.

Am cântat ca nebunii în fiecare seară, profitând la maximum de spaţiul de repetiţie. Putem să cântăm cât vrem şi chiar începe să sune bine. Nici nu ştiu cu ce trupe ne-am putea compara sau cum s-ar putea chema stilul nostru de muzică. Ştiu că toţi cei care-şi fac trupă spun acelaşi lucru, dar sincer cred că noi sfidăm orice clasificare.

Nu pot spune despre muzica noastră decât că e energică şi aspră, melodioasă, dar grea, înduioşătoare, dar dură, dulce, dar greţoasă, toate deodată, cu o îndatoritoare înverşunare. Muzica e o chestie veche deja şi nu mai există nimic neîncercat, dar mă îndoiesc sincer că a existat vreodată o trupă care să arate sau să cânte ca noi. Ştiu foarte bine cum sună ce spun eu acum, dar cred că avem potenţialul de a deveni cel mai mare eveniment al lumii muzicale din momentul în care oamenii l-au auzit pe Elvis la radio şi au presupus că e negru.

În ultimele două săptămâni, am început cu toţii să ne concentrăm mai tare asupra trupei. Mai ales Ray. Cântatul lui la clape s-a îmbunătăţit remarcabil de când şi-a găsit omul. Ii e încă dor de familia lui, dar cred că muzica îl ajută să uite. E o uitare cu viitor.

Indiferent ce se întâmplă în timpul zilei cu toţii depravaţii şi ceasurile leneşe, aşteptăm întotdeauna cu nerăbdare seara. Evident că, de când mi-am lăsat slujba, n-am mai avut de-a face cu oamenii, nici cu maşinile de pontaj. In loc de asta, Opal şi cu mine ne petrecem ziua ridiculizând serialele de la televizor şi făcând farse telefonice. Dar simplul fapt că ştim că seara o să facem muzică originală dă valoare întregii zile.

De obicei, pe la ora şapte ne retragem la subsol şi evadăm în melodiile pe care le scrie Luster. Nu ieşim la suprafaţă înainte de zece-unşpe. Facem repetiţii lungi, pentru că ştim că n-o să dureze.

Părinţii lui Ember tot se vor întoarce la un moment dat şi-atunci aceste efemere patru săptămâni ne vor rămâne în amintire ca o vacanţă de Crăciun din copilărie.

Azi, după trei ore de rockăreală, subsolul e plin până la refuz de energia noastră şi, după o oră de monitorizat programele de la televizor, e rândul meu să-i spun lui Ember o poveste. Mă surprinde că vrea să ia parte la aşa ceva. Evident, nu vrea niciodată să asculte basme sau lucruri de genul ăsta, chestii pe care ea le numeşte „gogoşi”. Nu vrea decât poveşti despre noi, pentru că noi suntem unul dintre puţinele lucruri pe care nu le urăşte.

La cererea ei, îi povestesc cum i-am cunoscut pe Luster şi pe Opal. A fost cam aşa:

— Odată ca niciodată, eram stripteuză într-o bombă numită Busy Booty. De fapt, nu s-a întâmplat chiar aşa demult. Cam acum un an. E una dintre chestiile idioate pe care le-am făcut, o fază depăşită. Dar am avut motivele mele.

În fine, într-o seară, animatorul a anunţat numărul meu, cum făcea de fiecare dată.

„Domnilor, din adâncurile infernului, v-o prezint pe. Aurora!”

Chestia cu satanismul a început ca un artificiu de scenă. Purtam coarne şi o pelerină neagră ponosită, iar recuzita mea consta într-un manechin obscen, pe nume Paolo. Dansam de fiecare dată pe melodia „Devil's Whorehouse” a celor de la Misfits.

În seara aia, când am ieşit pe scenă, am văzut cu mirare o femeie în vârstă care îşi pusese coarne cu degetele şi striga: „Aşa, trage-i-o!” Nu semăna deloc cu clienţii obişnuiţi de la Busy Booty. De obicei, veneau numai bărbaţi scârboşi, cu figuri deprimate.

Era cu un negru tânăr, care nu părea prea încântat. Erau, evident, Opal şi Luster care ieşiseră împreună.

Dar să revenim la numărul meu. Era anume gândit să-i facă pe bărbaţii ăia scârboşi să se simtă exact la fel de obsceni cum le erau ţinuta şi cornportamentul. Mă străduiam din răsputeri să nu fiu sexy. Îmi scoteam pelerina şi lăsam să se vadă desenele criptice de pe corpul meu, de exemplu pentagrame, şi cuvântul DESFRÂNATA, pe care-l aveam scris pe burtă, şi mă mânjeam peste tot cu sânge fals. Pielea nu mi se vedea aproape deloc, cu toate că nu purtam decât lenjerie neagră minusculă. Totodată, scoteam tot timpul ţipete de parcă mă tortura cineva. Probabil că eram hidoasă, dar bărbaţii se excitau oricum. N-aveam cum să câştig.

Altă chestie e că nici măcar nu dansam. Preferam să mă consider artist scenic. In loc să mă rotesc sau să simulez orgasme pe podea, pluteam pe scenă de parcă eram în mijlocul unui vârtej care mă arunca în toate părţile. Şi uneori luam manechinul şi-l călăream violent.

În seara aia m-am apropiat fără să vreau de marginea scenei, aproape de masa la care stăteau Opal şi Luster. Simţeam că trebuie să mă uit fix la ei, pentru că aveam sentimentul că sunt singurii din sală care ar putea să înţeleagă ce fac eu acolo.

Dar Luster, nevricos ca de obicei, a strigat: „La ce se holbează asta?” Cred că Opal i-a spus să se calmeze, că probabil vreau bani şi-atât. Şi mi-a întins o bancnotă de un dolar, pe care-am luat-o, dar i-am aruncat o privire scârboasă. Eram oarecum dezamăgită. După care am continuat să mă uit fix la Luster, care a explodat.

A spus: „La ce te holbezi, femeie diabolică? Ah, ce m-am săturat de nenorociţi ca tine!”

După care s-a ridicat şi a plecat. Opal a strigat după el: „Of, termină!”, dar el ieşise deja pe uşă.

După ce mi-am terminat numărul, mi-am pus pelerina şi m-am îndreptat spre ieşire. Trebuia să-i spun şefului meu că plec şi, după ce i-am spus, Opal a venit la mine. M-a felicitat pentru număr şi mi-a spus că i-a plăcut muzica aleasă şi prietenului ei la fel.

Am aflat că Luster era de fapt furios pentru că îl adusese la club. Nu putea să sufere cluburile de striptease pentru că, după părerea lui, era vorba mai mult de comerţ decât de sexualitate. Era totul prea fals pentru gustul lui. Aşa că Opal îl adusese cu forţa. Ea nu mai fusese niciodată într-un club de striptease şi voia să vadă cum e. Şi-i plăcuse.

Tam spus că-mi pare rău că l-am gonit pe prietenul ei, că nu m-am uitat fix la el cu un motiv anume şi că mă simt prost din cauza asta. Opal mi-a acceptat scuzele şi mi-a spus să nu-l bag în seamă pe Luster, pentru că el e mereu foarte sensibil la felul cum reacţionează oamenii când îi văd împreună.

Opal şi cu mine am plecat de la club şi l-am găsit pe Luster plimbându-se de colo-colo prin parcare. La început, mi-a fost puţin frică de el.

Uite cam cum a decurs prima noastră conversaţie:

Opal a zis: „Luster, ea e Aurora. Am stat puţin de vorbă cu ea şi să ştii că n-avea nimic cu tine când te-a fixat aşa”.

Atunci am spus şi eu: „Mda. Îmi pare rău că te-am speriat. Şeful nostru vrea să-i privim în ochi pe clienţi. Ca şi cum ei s-ar uita în ochii noştri! Mă rog, tu te uitai, presupun. Oricum, îmi pare rău”.

Opal a zis: „Vezi? E o fată ca lumea. N-are nimic cu tine”.

Atunci Luster a spus: „In primul rând, nu m-ai speriat. In al doilea rând, nu mă păcăleşti tu pe mine. Ai un trup frumos, dar transparent. De ce te mai chinui să porţi haine când ştii că oricum o să sfârşească pe jos?” „Hei, mi-am cerut deja scuze că m-am holbat la tine!” am spus eu. „Ce eşti aşa ţâfnos? Doar fiindcă ai o tunsoare aşa nasoală nu înseamnă că trebuie să fii un puţoi nesuferit cu toată lumea!

Opal a râs. Luster nu.

În schimb, a zis: „Te urăsc”.

„Nu te ambala”, am spus eu. „Glumeam.” „Glumeai? Deci glumeai? Adică tot ce-ai afirmat se anulează pur şi simplu pentru că ai avut grijă să spui că glumeai?”

Opal l-a întrerupt: „îmi pare rău. Mereu se poartă aşa şi crede-mă, Luster, m-am cam săturat.

Ori o laşi mai moale, ori te lingi pe bot de funduleţul meu, deşteptule!”

Am râs de Opal, pentru că era la fel de ţâfnoasă ca Luster. De fapt, până la urmă chiar i-a dat papucii lui Luster din cauza felului în care se purta cu ceilalţi când ieşeau împreună.

Luster a răspuns: „Râzi, tu, râzi, dar vârstnica mea prietenă şi cu mine am găsit dragostea adevărată în această relaţie. Căpşorul tău drăgălaş nu poate să priceapă asta, ştiu”.

Asta chiar m-a şucărit, aşa c-am spus ce-aveam pe suflet.

„Ah!” am spus. „Deci sunt neapărat proastă pentru că sunt o târfă care se dezbracă pe scenă, nu?”

Evident că Luster nu m-a cruţat.

„Da”, a spus. „Eşti o târfă proastă. Ţi-ai cultivat imaginea de târfă proastă încă din adolescenţă, când părinţii tăi au divorţat. Ai găsit atenţia de care n-aveai parte acasă la tipii care ţi-o dădeau pentru fizicul tău. Ai renunţat la liceu. Ai rămas însărcinată cu un bărbat necunoscut. Ca să-i asiguri o viaţă bună copilului tău, te-ai făcut stripteuză, alegere pe care noi ar trebui s-o considerăm extrem de nobilă. Dar adevărul e că tot stripteuză ai fi fost, orice s-ar fi întâmplat. Ţi-ai petrecut jumătate din viaţa stârnind bărbaţii şi ai umblat numai cu nenorociţi care te băteau.”

Opal a urlat la el: „Luster! Potoleşte-tel” „Ai terminat?” am întrebat eu.

Nu terminase. „In plus, încă-ţi mai plac filmele de animaţie ale lui Disney.”

N-aş fi stat să-l contrazic, dar o dăduse în bară cu toate. Aşa că i-am replicat: „Nu, nu-mi plac filmele lui Disney, iar părinţii mei n-au divorţat. Mama a murit. N-am abandonat liceul şi nu am un copil. Şi ştiu că n-are nici un rost s-o spun pentru că nu mă crede nimeni, dar nici măcar n-am făcut vreodată sex”.

Am continuat: „Şi nu sunt stripteuză. Sunt artist scenic. Dac-ai fi fost atent, ai fi observat că numărul meu din seara asta a pornit de la Cântul V din Infernul lui Dante. Dar bănuiesc că tu nu citeşti”.

Asta i-a închis gura. Nu mai zicea nimic, stătea cu privirea în pământ. Opal a zis: „Măi, să fie!

Luster a rămas fără replică”. Presupun că era prima dată când se întâmpla aşa ceva.

Luster a ridicat capul, s-a uitat la mine şi a spus: „Cântul V – damnarea desfrânatei. „Nu-i chin mai mare-n vremi nenorocite/decât – răspunse-n lacrimi şi păli –/să-ţi aminteşti de clipe fericite1.„„ „Aha, deci citeşti”, am spus eu.

A dat din cap afirmativ şi a spus: „Stai să văd dacă-nţeleg. Numărul tău sinistru vrea să fie o lecţie pentru toţi bărbaţii excitaţi care te privesc, încerci să schimbi ceva în vieţile lor desfrânate.

Corect?”

0 nimerise. „Da”, am spus. „Eşti primul care se prinde.” „E o chestie foarte tare”, a spus el.

„Vezi?” a spus Opal. „Până la urmă, nu e doar o târfă proastă.”

Aşa că Luster şi-a cerut scuze pentru felul în care îmi vorbise şi de-atunci am rămas prieteni.

M-a obligat să recunosc că-mi pierdeam timpul dând lecţii de moralitate într-un club de striptease.

O săptămână mai târziu, eram în scaunul cu rotile.

1 Dante Alighieri, Infernul, Cântul V, 12l-l23. Traducere de Eta Boeriu, Editura Minerva, 1982.

După încă o săptămână, v-am cunoscut pe tine şi pe Ray. Sfârşit.

Aceste poveşti despre noi par să aibă un efect liniştitor, calmant, asupra răutăcioasei de Ember.

Adoarme cu feţişoara luminată de ceva care s-ar putea numi zâmbet.

A doua zi mă sună tata. Vrea să discutăm faţă-n faţă, dar nu-mi spune de ce. Are un ton mai aspru decât de obicei.

Nici nu intru bine în casă că-mi pune în faţă un calendar. Mă şochează să văd o poză cu mine pe pagina de decembrie.

— Ce naiba-i asta? Urlă tata.

— O, Doamne!

Asta e tot ce găsesc de spus.

Poza mă înfăţişează pe o plajă, călare pe motocicletă, îmbrăcată într-o rochie neagră şi strâmtă, cu o atitudine seducătoare, dar jucăuşă. În fundal, Comandantul Ken, fondatorul de mult decedat al lanţului de restaurante fast food, readus la viaţă sub forma unei mascote de carton, păşeşte pe apă în timp ce în jurul lui plutesc bucăţi de pui fript.

— Ce-o să zică enoriaşii mei?! Eu le spun cum să-şi trăiască viaţa, dar nu sunt în stare s-o împiedic pe fiică-mea să pozeze pentru un calendar cu femei! Adică – una e când Stacy rămâne însărcinată sau când tu faci striptease prin cluburi, dar ai idee câtă lume mănâncă la Ken's Fried Chicken?

— Dar, tată, poza asta e trucată! David a făcut-o fără permisiunea mea. M-am despărţit de el când mi-a cerut să pozez pentru calendar.

— Şi-atunci cum explici asta, Miss Decembrie?

Îmi flutură calendarul prin faţă.

— E limpede că le-a suprapus pe calculator. Jur că n-am mers niciodată la plajă pe motocicletă, aşa cum nici Comandantul Ken nu merge pe apă, nu-i aşa?

Tata azvârle calendarul pe măsuţa de cafea. Stă jos şi oftează.

— Doamne, ce-am făcut să merit o fată cu aşa o reputaţie proastă?

— Nu am reputaţie proastă.

— Ai fost stripteuză, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eram artist scenic.

— Cum ai ajuns să te terfeleşti aşa? A fost ideea lui Luster ăla? E cumva peştele tău?

— Credeam că-ţi place Luster!

— O, îi ştiu eu p-ăştia. Toată vrăjeala aia.!

Îmi ia o oră, dar în cele din urmă îl conving pe tata că n-am pozat pentru calendar, că nu sunt curvă şi că încă sunt virgină. Ultima informaţie îl bucură în mod deosebit.

— Slavă Domnului! Spune el, îmbrăţişându-şi fiica neîntinată. Începusem să cred că am dat-o-n bară şi ca tată, şi ca preot. Mi-ai redat încrederea în moralitatea ta, Rory.

Nu mă mai obosesc să-i spun că virginitatea mea n-are nimic de-a face cu moralitatea, că frigiditatea mea are la bază un dezgust cât se poate de real faţă de aproapele meu bărbat, că pur şi simplu n-am nici o dorinţă de a consuma o relaţie cu niciunul dintre idioţii primitivi pe care i-am întâlnit până acum în oraşul ăsta, că aşa-zisa mea moralitate nu e decât un efect secundar pozitiv.

Nu mă obosesc să-i spun toate chestiile-astea.

Acum că s-a calmat, îmi stă pe limbă să-l întreb ce face el, un preot respectabil, cu un asemenea calendar. Dar o las baltă. Lasă-l să râvnească la târfe bidimensionale. La urma urmei, e şi el om şi, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că acest clişeu obosit e foarte la obiect.

XII.

FORMAREA TINERELOR CARACTERE.

Ember.

Mereu mă lipesc şi eu să merg cu maşina. Eu nu conduc. N-am de ales. Dar într-o bună zi o să împlinesc şaişpe ani. Şi-atunci să vedeţi! Şi pe urmă o să fac optâşpe ani, şi pe urmă o să fac douăsunu. La vârsta aia, totul o să fie în sfârşit cum trebuie. O să pot face orice.

Aurora ne duce cu maşina la Ken's Fried Chicken. Are un LeBaron. E furioasă din cauza fostului ei iubit. Luster spune că tipul a făcut ce-a făcut pentru că-i vine greu să accepte că Aurora nu e o târfă. Aşa că a făcut-o el târfă, pe şest, ca să se potrivească socoteala. Luster spune c-o să se ocupe el de problemă. De-asta am venit aici.

O urmez pe Aurora în bucătăria de la Ken's Fried Chicken. Vedem un şmecheraş care citeşte un număr din revista Maxim, cu o târâtură pe copertă.

— Aurora! Ştiu de ce-ai venit, spune Şmecheraşul. Probabil te-ai şucărit că ţi-am pus poza-n calendar, nu-i aşa? Dar, să fim serioşi – aveai haine pe tine în poză şi mi-am imaginat că n-o să-ţi pese.

Deci suntem OK?

— Mda, David. Suntem OK. Nu de-asta am venit.

Fostul iubit al Aurorei e un tip mişto. Un golan mişto. Aurora ar fi trebuit să ştie cu cine are de-a face. După ce-o studiază din cap până-n picioare, mă observă în sfârşit şi pe mine.

— Ea e prietena mea, Ember, spune Aurora.

— Bună, Ember, spune el. Şi-mi întinde mâna.

Adulţii fac chestia asta tot timpul. Eu nu-i întind mâna. Lui puţin îi pasă. Deja o mănâncă din priviri pe Aurora.

— La naiba, Aurora! Arăţi trăsnet. Ar trebui să stai în picioare mai des. Vrei scaunul cu rotile înapoi?

— Nu. Păstrează-l.

— Chiar, ce-a fost chestia aia?

— Doar una din fazele prin care trec. In fine, am venit să te întreb ceva.

— Chiar te rog.

— Mă întrebam cu ce crezi că semeni: cu o dischetă sau cu un hard disk?

Aurora îi distrage atenţia lui David cu întrebările ei. Luster intră în acţiune. Eu trebuie să ţin de şase. El vorbeşte cu casiera. Fata vine înapoi în bucătărie.

— Băăăi. David, negrul ăla de-afară vrea să cumpere, cum să zic io, toate calendarele pe care le-avem, omule, spune târfa proastă.

— Mişto!

Îşi schimonoseşte faţa.

— Ia stai puţin. Aurora, nu ştii nimic despre asta, nu?

— Nu! Se răsteşte Aurora.

Se uită spre tejghea. Luster îşi scutură părul vâlvoi.

— De parcă aş vrea să am de-a face cu tipul ăla!

— Asta aşa e, spune idiotul. E OK. Christy, du-te şi vinde-i-le. De ce nu? Sau, şi mai bine, las' că i le vând eu!

Puţoiul se ridică. Atunci Aurora spune:

— Dar, David, încă n-am terminat!

Se aşază la loc şi o trimite pe ştoarfă. El nu face decât să se uite la Aurora.

— Cu ce semeni, cu clătitele sau napolitanele?

Câteva minute mai târziu îl văd pe Luster plecând. Dau semnalul.

— Aurora, vreau să merg acasă şi să ascult albumul Debby Boone!

— Stai o clipă, Ember. Ii place „You Light Up My Life”, explică Aurora.

— Ba nu, rahat! Vreau să ascult albumul Debby Boone, acum! Acum sau mor! Du-mă acasă!

Trântesc nişte tigăi şi urlu. Nu e aşa de distractiv, pentru că mi s-a cerut s-o fac.

— Bine, bine, bine. Potoleşte-te, spune Aurora, îmi pare rău, David. Trebuie să plec.

— Stai un pic, uf. Nu vrei să mergem mai târziu într-un club şi să mă laşi să ling nişte tărie de pe corpul tău sau ceva de genul ăsta? Spune Cretinul.

— Du-mă acasă! Urlu eu.

— Îmi pare rău. Tre' să plec, spune Aurora.

— Cum zici tu. Sună-mă! Strigă el în timp ce noi plecăm.

Lângă mine, pe bancheta din spate, e o cutie plină de calendare. Aurora spune că ar fi fost uşor să le furăm de la proasta aia de casieră. E drogată şi vine mereu la muncă făcută praf. Luster i-a plătit cu vouchere de la cursele de câini.

Următoarea oprire e Pandemonium. E singurul club de rock din oraş. De fapt, e un bar. Vin mulţi oameni aici. Părinţii mei vin foarte des.

Luster intră, iar eu după el. Clubul e mare şi gol, pentru că nu e încă seară. La bar stă un tip cu faţă de rocker. Citeşte un număr din Maxim. Etânăr şi are un cercel în nas, cioc, tatuaje, păr violet şi pantaloni de piele.

— Pot să vă ajut cu ceva? Întreabă puţoiul. Are cercel şi-n limbă.

— Poate, răspunde Luster. Am o trupă de powerpop new wave heavy metal punk rock numită Anomalii. Vrem să cântăm aici, să vă lăsăm mască precum un upercut al lui Randy Savage1, şi asta cât se poate de repede.

— Foarte tare! Lasă-mi numele şi numărul de telefon şi vă trec pe listă.

— Ce listă?

— Frate, sunt vreo douăzeci de trupe, din trei state învecinate, care stau la coadă să cânte în clubul meu. In weekenduri, ăsta e locul cel mai căutat din oraş. Aşa că relaxează-te. Vă trec pe listă şi puteţi să aşteptaţi şi voi şase luni, ca toată lumea.

— Dar noi nu suntem ca toată lumea şi eu trebuie să mă pun pe cântat rock, ca să scap de coşmarul programului de la nouă la cinci. Suntem gata să cântăm. Suntem gata să-i arătăm oraşului ăstuia ce înseamnă rockul, să demonstrăm ce-avem de demonstrat, după care ne îmbarcăm într-o odisee a rockului de proporţii biblice. Nu putem să aşteptăm atât. Avem multe de făcut şi trebuie să începem. Avem o chitaristă de optzeci de ani. Avem o basistă pe care s-ar putea să n-o mai lase părinţii să cânte aici, odată ce se întorc din vacanţă. Trebuie să cântăm weekendul viitor.

— Îmi pare rău, frate, dar ce-mi pasă mie? Vrei să vă pun pe listă sau nu?

— Am aici zece calendare de la Ken's Fried Chicken, care sunt ca şi ale tale. Lasă-ne să cântăm.

Luster îi întinde puţoiului calendarele. Puţoiul răsfoieşte unul şi râde.

— Frate, am găurit jumate din ştoarfele-astea!

Hei, da' unde-i foaia cu decembrie?

— Putem să cântăm în weekendul ăsta sau nu?

Întreabă Luster.

— Nu, frate.

— Aş fi zis c-o să fii mai înţelegător, spune Luster.

Uită-te la tine! Cu piercing-urile, pantalonii de vinii şi bărbiţa asta de Generaţie X. D-ăştia ca tine apar în reclamele la Mountain Dew. Imaginea ta a fost preluată de America cea corporatistă ca să facă reclamă la tot ce vrei, de la Starburst la Volkswagen. Angajează modele care pozează drept apatici ciudaţi ca să le vândă produsele, iar tu, modelul autentic, nu vezi nici un ban. Te folosesc cu toţii!

— Du-te-n mă-ta!

— Zilele trecute am văzut o majoretă de cinşpe ani cu acelaşi tatuaj pe şale, spune Luster.

— Gata, frate! Acu' chiar că nu mai cântaţi aici şi-n plus îţi trag şi câteva!

— Ştiam că asta o să spui, poponar nenorocit ce eşti! Spune Luster. Planul B, Ember. N-aş fi vrut să recurg la asta. Te rog s-o scuzi o clipă pe basista noastră.

În timp ce merg spre ieşire, îl aud pe imbecil strigând:

— Frate, oricum nu pot să las o nenorocită de puştoaică să cânte aici!

Mă întorc, urmată de Aurora.

— S-a aranjat sau nu, Luster? Întreabă ea. M-am plictisit să aştept în maşină.

— Puţă ăsta zice că trebuie să aşteptăm şase luni până să cântăm, ca toţi ceilalţi.

Tipul deja o mănâncă din priviri.

— Huo, huo, stai aşa. Spune. Şi ea face parte din trupă?

Avem concert vinerea viitoare. Sper să fiu frumoasă când o să fiu mare. O să-mi fie mult mai uşor să le-arăt eu lor.

Luni iar am necazuri la scoală. Lesbiana de învăţătoare nu reuşeşte să-i cheme pe părinţii mei la o nouă discuţie. Sunt în Cancun, fac bungee-jumping.

Învăţătoarea spune că e important. O cheamă pe Opal, persoana care trebuie contactată în caz de urgenţă. Opal vine după ore să stea de vorbă cu ea. Eu mă aşez pe jos.

— În primul rând, cred c-ar trebui să vă arăt ultima trăsnaie a lui Ember, spune doamna Watson.

Le arată lui Opal şi lui Ray fluturaşul pe care l-am făcut. Înfăţişează un demon gol lingând alt demon gol. Scrie „Live @ the Pandemonium, vineri -

Anomalii”. M-a prins când îl pasam celorlalţi copii.

— Noi suntem ăştia! Strigă Ray. Noi suntem Anomalzu.

— Se zice Anom^^lii, fraiere, spune Opal.

Luster a propus numele ăsta zilele trecute. L-am căutat în dicţionar. E perfect pentru noi. Nimeni nu ştie ce înseamnă.

— Mda. Ember face parte din trupa noastră. Face reclamă concertului nostru cu un fluturaş punk rock. Şi ce-i cu asta? Întreabă Opal.

— Doamnă Oglesby, imaginea de pe fluturaş e complet nepotrivită. În plus, chiar credeţi că lui Ember ar trebui să i se permită să cânte alături de nişte adulţi în acest local? Am auzit că lucrurile cam scapă de sub control pe-acolo.

— Păi, în plus peste plus, e un spectacol pentru toate vârstele, spune Opal. Noi am vrut să fie aşa.

Şi ascultă-mă pe mine, tovarăşă dragă. O dată în viaţă eşti tânăr. Eu regret că n-am cântat rock la vârsta ei.

Opal m-a învăţat să cânt rock de câte ori am ocazia.

— Ar trebui să veniţi să ne vedeţi, spune Ray.

Cântăm un rock – mamă, ce adevărat cântăm, e ca – pot să folosesc cuvântul „orgasmic”?

— Scuzaţi-mă, dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt prieten cu Ember şi cu Opal. Am venit pentru moralul sprijinului.

— Înţeleg. Ei bine, de când am discutat ultima dată cu părinţii lui Ember, n-am văzut nici un semn că purtarea ei s-ar ameliora. De fapt, în ultimele trei săptămâni, chiar s-a înrăutăţit. E ca şi cum s-ar strădui să fie exmatriculată.

— Nu mai spune! Zic eu.

Nu mă aud sau se prefac.

— Suntem la curent cu purtarea ei, spune Ray.

Nu putem s-o convingem să meargă la culcare decât înspre dimineaţă, la două sau la trei. Trebuie să-i spunem poveşti ca s-o facem să meargă la somn.

Dar nu face rău la nimeni şi la nimic. E ea însăşi.

Nouă ni se pare în regulă.

— Aşadar locuiţi împreună cu Ember? Întreabă învăţătoarea.

— Toată trupa locuieşte cu ea, numai până se întorc părinţii, spune Ray. Trupa repetă acasă la Ember în fiecare seară şi pe urmă noi rămânem pentru petrecere în pijama.

— Taci din gură, Ray! Spune Opal. N-are nevoie să ştie toate astea.

— Aşa se explică de ce-a adormit în clasă de-atâtea ori în ultima vreme, spune doamna Watson.

A încălcat şi regula privitoare la ţinută – se îmbracă în fiecare zi ca Tina Turner în Mad Max.

— Nouă ni se pare simpatic, spune Opal.

— O să vă spun cum stă treaba. Ember a răstălmăcit cu totul regulile şi regulamentele acestei şcoli.

Directorul a decis s-o exmatriculeze. Si, ţinând cont că părinţii ei nici măcar nu sunt în ţară, iar ea locuieşte cu membrii unei trupe rock, sunt nevoită să recomand să fie trimisă la Căminul de Est.

— Pentru noi, ar fi chiar mai bine s-o exmatriculaţi, spune Opal. Ne gândeam să plecăm în curând într-un turneu şi aşa n-ar mai avea nici o treabă.

— Dar un copil are nevoie de educaţie şi.

— Asta ştiu. Lasă-mă să termin, frate! N-am putea s-o meditäm noi în turneu?

— Nu prea cred.

— In nici un caz n-o să vă lăsăm s-o închideţi într-un cămin. E-adevărat că părinţii ei nu fac nici cât o ceapă degerată, dar noi suntem ca o familie pentru ea.

Opal mă mângâie pe cap. Ray mă bate uşurel pe umăr. Chestia asta cu exmatricularea nu sună rău deloc. Urăsc şcoala şi pe toţi cei de aici. Situaţia asta îmi convine. Îmi place să fiu exmatriculată.

Am petrecut trei săptămâni grozave împreună.

Dar săptămâna asta nu e distractivă. Nu ştim ce-o să se întâmple cu mine. I-am tot evitat pe oamenii de la căminul de fete. Opal şi cu mine stăm aproape tot timpul la subsol şi nu răspundem la uşă.

În plus, fostul iubit al Aurorei nu-i dă pace. Aaflat că stă aici. Dar avem un telefon care recunoaşte numărul de la care se formează. Până la urmă am scos telefonul din priză. Aurora stă şi ea la subsol.

De câteva ori Luster şi Ray n-au venit la masă.

Ies în oraş ca să împartă fluturaşi şi să le spună oamenilor de concert. Vin acasă numai ca să repete şi să doarmă.

Suntem agitaţi din cauza concertului. Ne întrebăm dacă suntem destul de buni. Ray a vomitat de mai multe ori săptămâna asta. Uneori stau lângă el în baie când dă la boboci.

Luster spune că totul o să fie bine dacă ne descurcăm onorabil vineri. (Eu mă îndoiesc.) El spune că, dacă dăm lovitura şi chiar dacă nu, ne aranjează un turneu. Putem să cântăm în toată ţara. Poate, într-o bună zi, în toată lumea. Vreau să le arăt eu lor, dar la modul frumos, dacă se poate.

XIII.

ŞI-ACUM, TOATĂ LUMEA.

Luster.

Ziua de azi e crucială pentru existenţa noastră ca vaginul mamei. Demonii de pe umăr îmi şoptesc diverse, dar nu le pot deosebi glasurile. Nu pot să disting între timbrul lui Richard Dreyfuss, realistul ideal, şi cel al lui Albert Camus, idealistul real. Cu toate că seara asta ne-ar putea spune tot ce vrem să ştim despre viitorul nostru ca trupă rock de războinici vagabonzi, pe mingea noastră cu şapte continente. Seara asta e un microcosm.

Dacă în cel mai mare club dintr-un oraş mic nu le place de noi, n-o să le placă nici în cel mai mic club dintr-un oraş mare. Dacă minţile înguste ale acestor reptilieni ne acceptă, atunci pot să am încredere în ceilalţi.

Suntem în culise, deja costumaţi, dar mai avem puţin şi ne sărim la gâturile de mărimi şi culori diverse. Colegii mei de trupă stau pe o canapea în faţa mea. Eu vorbesc singur, cum fac adesea ca să mă liniştesc şi să ajung să mă cunosc pe mine însumi, dar monologul meu dramatic le e adresat şi lor.

Dacă nu aveţi emoţii, ar trebui. Nişte laşi sunt > y 7 y y cei siguri pe ei. Siguranţa vine din minciunile pe care oamenii şi le toarnă singuri – că ei deţin controlul, că totul o să fie bine, că se găsesc exact unde le e locul. Adevărul e că, în fiecare secundă a fiecărei zile, sunt mii de lucruri care-ar putea să meargă prost, de la animăluţcle microscopice care ne infestează sângele la cele mai mari personalităţi care comit nişte greşeli înfiorătoare, ce îi vor face pe strănepoţii noştri să nu mai vrea să scoată capul de sub plapumă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru concertul nostru din seara asta.

— Asta se vrea un discurs de îmbărbătare? Întreabă Aurora.

Nu. Eu nu sunt antrenor. Nu sunt chiar aşa de dobitoc. Vorbesc numai pentru ca gândurile mele să facă zgomot. Acelaşi principiu mă face să iubesc rockul. Dar până şi rockul iese prost uneori. Am cele mai mari speranţe în ce ne priveşte, speranţe care ţopăie în beţe în vârful Muntelui Olimp de pe Lună. Dar să nu uităm cine e publicul nostru în seara asta: umanoizi, maimuţe cu garderobă.

Numai privindu-ne şi s-ar putea să nu le placă de noi, dar e cinstit aşa, cum nici mie nu-mi place de ei. Singura noastră şansă de a ne transmite mesajul e prin muzică, aşa că să cântaţi bine. Cântaţi ca şi cum mâine ati muri. Asta e visul meu şi vă > y y rog să nu faceţi o treabă de mântuială. Nu vreau să ajung vreodată să vă urăsc. Voi patru sunteţi singurii pe care nu vreau să-i trec pe lista mea de dobitoci lungă de două secole.

Patronul clubului Frate! Gaşca asta e dusă rău. De obicei ne vin tipi de douăzeci şi ceva de ani, albi, cu prietenele lor. In seara asta avem tot ce vrei,

de la bătrâni la copii. Acu' înţeleg de ce trupa gagicii mişto a vrut să fie un concert pentru toate vârstele, fiindcă trebuie să fie de-ai lor. Da' nu sunt numai tipi de toate vârstele. Văd ce vrei şi ce nu vrei, de la negri imenşi la ţărănoi, adolescenţi, adulţi bine îmbrăcaţi, stripteuze cu care mi-am tras-o şi chiar o lesbiană.

Sunt duşi rău, dar nu pot să mă plâng. Au venit o grămadă de oameni şi puţin îmi pasă cum arată, fiindcă banii n-au miros. Ar trebui să-ncep să accept concerte pentru toate vârstele şi probabil c-ar trebui să aduc trupa asta să cânte aici regulat.

Mă duc în culise şi iată-i! Aproape mă umflă râsul când văd ce costume de fraieri au. Poartă nişte salopete aurii lucioase, cu ciucuri la mâneci, şi jambiere. De fapt, sunt chiar tari! E mişto să vezi o trupă care dă totul.

— Care-i treaba? O-ntreb pe gagica aia bună.

— Hei! Zice ea şi zâmbeşte.

Mă vrea.

— Intraţi în zece minute. Vreţi ceva? Un Heineken sau ceva?

— Nu, mersi, spune ea.

— OK. Avem un public a-ntâia. Cred că n-a mai fost atâta lume de când a venit Stranger Danger în oraş.

— Ar fi şi cazul să fie o grămadă de lume, spune bătrâna. Luster şi Ray au făcut publicitate ca nebunii în ultima săptămână. Au împărţit la fluturaşi de le-a ieşit pe nas!

— Mişto, zic eu şi am grijă să-mi suflec mânecile cât pot, pentru ca gagica să-mi vadă tatuajele/muşchii.

Străinul ăla fandosit trage cu ochiul pe după cortină.

— O! Ce bucurie! Răcneşte. Omu' are dreptate!

Sunt grămezi de oameni la aşteptare. Hei! Uite-l peJoe!

Ala trebuie să fie iubitul lui.

— Ia zi, vrei să vii la o petrecere în vizuina mea de burlac după concert? O întreb pe gagică.

— Nu. Îmi pare rău, dar nu pot să sufăr petrecerile.

— Bine.

Nu mai vezi tu concert în clubu' meu, târfă proastă!

Ray îmi croiesc drum prin public. Atâtea diferenţe!

Ce frumoase amestecuri găseşti în ţara asta! Piele, denim, vopsea de păr, pantaloni, tot felul de tunsori peste tot şi-n toate părţile. Adolescenţi care-mi amintesc de Aymon. Dacă avem succes, Milkah o să mă primească înapoi. O să se întoarcă la mine, să trăim la maxim.

Dar toţi, fără excepţie, mă privesc ciudat din cauza costumului meu de rock'n-roll. Îmi fac drum cu „Scuzaţi-mă” până ajung la Joe, care e înconjurat de adolescenţi. Are o figură plictisită, fumează o ţigară fanată şi poartă şapcă John Deere.

— Joe! Răcnesc eu.

— Care-i treaba? Zice el, uitându-se la costumaţia mea.

Miroase-a bere.

— Mă bucur aşa de mult c-ai venit! Ţi-am luat un cadou!

Am comandat special cadoul ăsta. E un tricou.

Unul frumos! (Pictat cu spray.) îl ridică să citească ce scrie.

— Am luptat în Războiul din Golf şi n-am căpătat decât nenorocitul ăsta de tricou.” Ha! Etare. Desigur, am căpătat şi-un glonţ în şold, mulţumită ţie! Încă mai şchiopătez un pic! Am fost lăsat la vatră şi nu mi-am putut face până la capăt datoria de american.

Cum? Nu ştiu ce să zic. Dar pe urmă începe să râdă prietenos, şi eu la fel.

— Glumeam! Spune.

Fratele.

Rahat! Văd câţiva dobitoci pe care-i ştiu acolo, pă scenă, înţelegi tu? Fi'ncă juma' din nenorociţii d-aici a cumpărat iarbă de la mine, d-aia! Şi LSD, căcat, şi ecstasy, hai şi metadonă, înţelegi tu? Stai să le zic io dă cocaină, frate! E ca lumea. Frate-miu ăla mic a zis să vin şi io la chestia asta, înţelegi tu?

Ne-a zis la toţi să venim. Da' noi am zis, rahat, ce-avem noi d-a face cu ciudaţii ăia, înţelegi tu?

Al dracu' ne-a zis la toţi să venim fi'ncă suntem – cum era?

— Albumu' ăla a lu' Eve, aha, Eveolution.

Cică măcar atâta să facem, să venim aici, fi'ncă dân cauza noastră s-a-ntors Evoluţia pă dos sau aşa ceva, înţelegi tu? Cică ne-ntoarcem la maimuţe, rahat, sub ochii lui, cum s-a făcut ăia din porci oameni în Ferma animalelor sau un căcat d-ăsta! Al dracu' citează dân cărţi şi căcaturi dă care nici n-am auzit. Câteodată îmi vine să-i fut una, înţelegi tu? Cu poezelele lui din Reading Rainbow, înţelegi tu? Nu-nţelegeam ce dracu' zice-acolo, înţelegi tu, da' am venit fi'ncă ne-am gândit c-am putea ca să găsim nişte clienţi p-aici şi-am avut dreptate.

Aurora.

Uitându-mă pe după cortină la mulţimea care s-a adunat, constat că până la urmă a venit şi taică-miu. Încet-încet se obişnuieşte cu ideea că a rămas fără statuia lui Isus şi cred că nu mai poartă pică nici trupei. Îl văd stând de vorbă cu Christy şi cu Kristie. Probabil că le-a recunoscut din Scalendar.

Zăresc şi un băiat cu figură stranie, care stă singur mai la margine. Pare stingher, dar am impresia i că ar fi stingher oriunde. Se uită la ceilalţi de parcă fie îi urăşte pe toţi, fie se teme de ei sau poate se teme pentru ei. Nu e un băiat frumos în sensul obişnuit şi m-aş lipsi de puloverul de pămpălău în stil Bill Cosby, dar îl doresc înfiorător. Mi-l imaginez abordându-mă emoţionat după ce noi tocmai am terminat de cântat o primă parte perfectă şi spunând ceva de genul: „Scuză-mă, dar cânţi atât de mişto, că mă doare să te privesc” sau „De-atâta vreme caut pe cineva ca tine, că aproape renunţasem” sau „Te rog, iubeşte-mă! Am putea fi noi doi împotriva tuturor”.

Şi atunci, din spatele meu, aud pe cineva spunând: „Care-i treaba?”, cu o voce de şmecher. E David. Poartă cozoroc şi are blugii tăiaţi jos, ca să atârne cool peste sandale.

— Ce cauţi aici, în culise? Îl întreb.

— Calmează-te. Am venit să te iert. Am încercat să te sun. Ştiu că tu şi negrul ăla mi-aţi furat calendarele. Dar, să fim serioşi, cred că mi-am făcut-o cu mâna mea, înţelegi tu, şi nu pot să rămân supărat pe tine când tu arăţi fantastic. Deci s-a rezolvat?

— Sigur. Dar acum am ceva de făcut.

Dau să plec, dar el vorbeşte în continuare.

— Mişto! Uite cum facem. Ca să vezi că nu-ţi port pică, te las să umbli după mine cândva.

— Nu-mi face mie favoruri, David.

— OK. Frate, de la o vreme eşti tare de tot! Tre' să recunosc că mi se scurg ochii după tine. Ce faci după concert?

— Nu ştiu.

— Hai să ieşim împreună.

— David, îmi pare rău, dar nu mă interesează.

Nu ştiu cum de m-a interesat vreodată. Eşti un mascul tipic. O sculă şi nimic mai mult. Te rog să mă laşi în pace.

— OK.

Mă îndepărtez. Chiar şi după figura pe care mi-a făcut-o cu calendarele, tot mă simt prost că i-am vorbit aşa. Dar, cu masculii ăştia feroce şi înfierbântaţi care nu vor decât una şi bună, uneori e mai bine să te porţi dur şi să le spui p-e l-i-t-er-e ce-ai de spus, ca să priceapă. Chiar şi tipilor mişto trebuie să le mai frângă cineva inima câteodată. Nu-i aşa?

Fostul iubit.

Nimeni nu mi-a mai făcut aşa ceva. Nu poate să-mi facă asta. Vacă proastă! Nu poate să se poarte aşa cu mine. Nu sunt un puşti de liceu căruia să-i dai vânt şi gata. Sunt bărbat, scurt pe doi! Am douăştrei de ani, sunt în floarea vârstei, tipele se bat pe mine, am făcut drumeţii prin Europa, am o slujbă bună, un Jeep ca lumea, corp mişto, păr perfect, lumea mă iubeşte şi nimeni nu vorbeşte-aşa cu mine! Vacă proastă! O să-i pară rău. E o bucăţică a-ntâia, da' ştii ceva? Şi io la fel. Ideea e că nimeni nu se poartă aşa cu mine, scurt pe doi! Ah, mişto amplificatoarele-astea! Ar fi supertari ca boxe de maşină. Mişto!

Opal.

Văd un şmecheraş care se-nvârte pe lângă amplificatoarele mele, probabil visând la cum ar fi să aibă în maşină boxe de dimensiunile astea. Ii zic: „Astea nu-s boxe de başi d-alea de care-ai vrea tu, aşa că dispari!” şi el zice: „Cum spui tu” şi se execută.

Trag cu ochiul pe după cortină să văd cum e publicul. E o lume ca la balamuc. Pentru prima dată în optzeci de ani de viaţă, oraşul ăsta m-a surprins, îmi zăresc cam toţi cunoscuţii, mai puţin pe nepoatele mele şi pe copiii lor. Ii văd pe amicii mei din grupul de terapie şi până şi Kip şi-a luat liber de la barul gay ca să vină să mă vadă. Şi o mulţime de funduri mişto.

La naiba! Mai bine cântam rock de la-nceput decât să muncesc toată viaţa într-o nenorocită de fabrică de piese auto, unde am trudit ca o sclavă făcând obade şi bucşe. Dar presupun că pot să recuperez acum. O s-o fac extralată!

Sper să meargă bine concertul. Of, la dracu' -

Doamne, te rog, fă să iasă bine! Fă-i să ne accepte şi să ne placă. Şi, te rog, ajută-ne să schimbăm ceva cu muzica noastră. Toţi avem nevoie de asta. Îmi pare rău că n-am mai vorbit cu Tine de atâta vreme şi nici n-am mai fost la biserică de zece ani, dar nu voiam să mă distrez şi să fac sex sâmbăta, doar ca să fac pe sfânta duminica. Ştii bine că aşa fac toţi şi n-am vrut să fiu ca ei. Îmi pare rău. Şi ştii că, de fiecare dată la sfârşitul slujbei, când lumea voia să plece, nu-şi dădeau voie unii altora să iasă din strane. Şi incidente asemănătoare aveau loc şi în parcare dup-aia. Pur şi simplu am ajuns să nu mai suport să stau în preajma oamenilor ălora şi pe urmă am îmbătrânit atât de tare, încât am început să fac tot ce-mi trece prin cap. Nu cam aşa faci şi Tu?

Dacă stau să mă gândesc, oare asta să fie explicaţia? Ştiu că ai aşteptat milioane de ani până să ne faci pe noi. Ajunseseşi cumva să te plictiseşti şi de-asta am ieşit asa, atât de uzaţi şi de neoriy > y ' > y ginali? Nu vreau să dau vina pe Tine şi-ar trebui să recunosc că Ţi-au ieşit şi câteva diamante neslefuy > y y iţe. Russell Crowe şi Wesley Snipes îmi vin primii în minte. Şi cu colegii mei de trupă Te-ai descurcat foarte bine.

Sper să fii mândru de noi, fiindcă trupa asta chiar are un fel de misiune şi cred că ai fi de acord cu ea. Oricum, îţi mulţumesc pentru tot. N-a fost uşor, dar am ajuns până aici şi îţi mulţumesc. Te rog, fă să nu conduc niciodată încet, ca o babă, şi te rog, fă să iasă bine în seara asta.

Dumnezeu.

Opal:

Vă mulţumim pentru solicitarea depusă la „SĂ IASĂ BINE CONCERTUL DISEARĂ”. Din păcate, în prezent, orarul Nostru de producţie este foarte încărcat şi proiectul dvs. nu îndeplineşte cerinţele Noastre în acest moment. Vă mulţumim pentru interesul acordat şi vă dorim mult succes în seara asta şi pe viitor.

Al tău, Dumnezeu.

P. S.: Ai dreptate în legătură cu Crowe şi Snipes.

Sunt şi preferaţii mei!

Ember.

Aseară am avut încă un coşmar. Toată lumea murea. Nu era nimeni cunoscut. Doar grămezi de oameni fără feţe. Miliarde de oameni. Toţi oamenii. Aveau fetele tăiate. Erau mormane. Erau în flăcări.

Eu însă eram în siguranţă, undeva sus de tot.

Le spuneam să se alinieze şi să intre în flăcări.

Făceau cu toţii exact ce le spuneam eu.

Eu priveam. Plângeam cu lacrimi de sânge. Dar partea cea mai înfricoşătoare e că erau lacrimi de fericire.

— Eşti bine, copil turbat? Întreabă Luster.

— Mda.

— Arăţi şi mai saturniană decât de obicei, pitico.

— N-am nimic.

Luster se lasă pe vine ca să-mi vorbească. Îşi coboară vocea special.

— Ce s-a întâmplat, copil turbat? Vorbeşte.
Nu pot să-l evit, dar nu mă deranjează.
— Mi-e frică.
— De ce ţi-e frică, scumpa mea?
Nu pot să-i spun de coşmar. E prea ciudat. Chiar şi pentru el. Nu-i răspund.
— E din cauza concertului? Asta e? Întreabă el.
De fapt, visul mă supără, dar Luster are dreptate. Mi-e frică şi de concertul ăsta. Dau din cap că da.
— Şi mie mi-e frică, iubito. Ar fi ceva în neregulă cu noi dacă nu ne-ar fi teamă. Nu vrem să facem pe relaxaţii ca o gaşcă de rapperi sau concurenţii la Elimidate sau membrii unei frăţii la o petrecere la piscină, nu-i aşa?
— Nu. Ei sunt în faza de negare.
Luster râde.
— Corect! Tu ai spus-o, zice şi dintr-odată se încruntă. Dar, Ember, poate că am greşit când te-am luat să cânţi cu noi. Poate că ar trebui să faci chestii de copii în loc să cânţi cu noi.
— Nu! Evident că nu, fraiere! Exact asta vreau să fac! Iubesc trupa asta! Taci naibii din gură, fraiere!
Ceilalţi colegi se apropie când mă aud ţipând.
Luster nu vede că sunt toţi în spatele lui. Râde din nou.
— Asta e Ember cea veninoasă pe care-o cunosc şi-o iubesc! Se apleacă spre mine şi spune: Şi eu iubesc trupa asta, să ştii. Chiar dacă îmi măcelăriţi compoziţiile, indiferent ce se întâmplă, vă iubesc pe toţi. Chiar cred că n-are de ce să ne fie frică.
— Oh. Se mâţâie colegii noştri.
Luster sare în picioare şi se întoarce spre ei.
— Aveam o discuţie personală cu Ember! Şi ce-i cu „Oh-ul”? Nu suntem într-un episod din Casă plina! Iar eu nu sunt una dintre gemenele Olsen! Şi dac-aş fi vrut să auziţi toţi.
Luster continuă să ţipe. Ceilalţi se adună în jurul lui. 11 îmbrăţişează şi îi spun că şi ei îl iubesc.
Până la urmă, se potoleşte.
Terapeutul.
Apare pe scenă un tip mişto. Şi ce ţoale trăsnet are! Aşa de demente! Pantaloni din imitaţie de piele, cămaşă lucioasă şi toate tatuajele şi piercing-urile alea! Dacă stau să mă gândesc, soră-mea vitregă, puştoaica, are un tatuaj exact ca al lui. Cât de tare!
— Care-i treaba, raliaţilor? Întreabă.
O! Toată lumea, chiar şi copiii, strigă „Huu!”, aşa că încep şi eu să strig.
— Huu!
— Câţi dintre voi vă simţiţi umani? Continuă tipul.
Toată lumea ţipă.
— Şi câţi dintre voi vă simţiţi ca nişte animale?
Toată lumea ţipă, chiar mai tare decât înainte.

— Mai târziu o să-i ascultăm pe Electro Cutare, Hiber Nare şi Spazm. Dar mai întâi, pentru prima dată pe scenă, o trupă nou-nouţă! Întâmpinaţi-i cum ştiţi voi pe Anna Molly!

Hmm. Îmi place numele. Mulţimea răspunde cu un fel de aplauze şi cortina se dă în lături. Şi iat-o pe Opal! Ce-mi plac costumele aurii asortate!

Reflectoarele le fac să sclipească. Emilio doarme într-o chestie asemănătoare. Observ că destul de mulţi tipi din jurul meu râd şi fac mişto de ei. (De costume şi de ei ca apariţie.)

Negrul ăla e dement! Parcă-i o zvârlugă. San Francisco. Aleargă de colo-colo pe scenă, fluturând din mâini. Ar trebui să joace pe Broadway!

Nu pot să-mi iau ochii de la el şi nu pentru că sunt cât se poate de homo! Intre timp, mă uit la pacienţii mei şi văd că toţi se holbează şocaţi la Opal. '

Presupun că ori într-un azil (unde, de altfel, sunt convins c-ar fi locul ei după ce i-am auzit povestea cu mirositul chiloţilor. Scârbos!), ori aici, în nebunia asta, e totuna!

Poliţistul.

Primul lucru pe care-l văd şi-1 aud când intru e nebunul de Johnson zburdând pe scenă. Am zis c-o să stau cu ochii pe el şi aşa îmi uşurează sarcina.

— Se pronunţă Anomalii! Anomalii! Urlă în microfon. Văd aici o mulţime de văduve arătoase, orfani, introvertiţi, extrovertiţi, copii cu cheia de gât, ologi şi tâmplari evrei! Eu sunt Luster Johnson şi mă simt bii-nee! N-o să vă întreb cum vă simţiţi, fiindcă sunt sigur c-o să-mi răspundeţi urlând „Huu!”

Câţiva din public urlă „Huu!” oricum. Ha! Văd că sunt aici şi fraţii. Probabil caută clienţi, iar eu stiu de cocaină.

— Umanoizilor şi Huey Lewis1, am veşti pentru voi! In seara asta avem de gând să vă cântăm până vă zăpăcim! Aşa că suflaţi în lumânări şi puneţi-vă dorinţa să muriţi! Jupuiţi-vă eticheta!

Lăsaţi sunetul tăios al traheei mele demente să vă reteze firele de la ceafă!

Ascultă la el! Şi mai spune că nu se droghează?!

Punkistul.

Tataie, io când am ceva de spus, o spun şi gata!

Nu-mi pasă.

— Frate, ce costume de poponari aveţi!

Tovarăşii mei râd. Sunt tare. Negru' ăla se crede vedetă rok, rupe-şi-ar gâtu' cu tot cu cretinii lui!

Cine dracu' sunt ăştia? N-au ce căuta aici şi n-au ce căuta împreună.

— Du-te-n mă-ta! Eu am făcut costumele astea!

Strigă hoaşca.

Mulţimea o aclamă. Mă rog. N-ar trebui să fie într-un azil sau ceva de genu' ăsta? Ii arăt degetul.

Puţin îmi pasă că-i o hoaşcă. Mă piş pe ea. Prietenii mei se distrează ca nebunii. Sunt tare!

Negru' se uită fix la mine.

— Nu-mi vine să cred! Spune. Un iubitor de punk rock ne arată degetul? Ce mai urmează, căcănarule? O să ne acuzi că ne prostituăm pentru faimă şi bani?
— Exact asta faceţi, bă! Strig la el.
— Dă-mi voie să-ţi spun, Punky Punkerson, că poţi să faci mişto de costumele noastre pân-o face porcul pere şi-o zbura plopul. Liber e cel căruia nu-i pasă dacă arată ridicol! Urlă el. Da' probabil că tu ştii deja asta!
Până să apuc să-l ameninţ că-i trag câteva, bucăţica aia bună de la tobe se ridică şi strigă:
— Haide, Luster! Hai să cântăm!
Un tip strigă:
— Arată-ne ţâţele!
Altu' strigă:
— Tipa de la tobe e superbună!
Altu':
— Şi basista la fel!
Basista e, cum să zic, o fetiţă. După ce aude asta, se apropie de marginea scenei şi scuipă spre public.
Asta da atitudine punk rock! Aşa că ştiţi ce? Fetiţa e chiar tare.
Hipiotul.
Fraaatele meeeu! Negru' ăsta-mi strică chefu', frate! Se ia, cum să zic, de toată lumea. Asta nu-i OK, frate. Aici ideea e să cunoşti oameni noi. Ideea e să asculţi muzică, fratele meu. De ce nu cântă ceva, frate?
— Cred că avem printre noi o grămadă de tipi cu scule mici, dar cu strângeri de mână ferme!
Vezi? Iar începe, frate. Nu-i OK deloc. Sunt superluat.
— N-am mai văzut o mulţime aşa de hărtănită de la întâlnirea prezidenţială a lui Sherman Hemsley1!
Poate că nu meritaţi rockul nostru dement!
Frate, omule, frate! Mi-a cam ajuns. Mă apropii de scenă şi zic:
— Fratele meu, cântaţi ceva acolo, frate! Asta nu-i OK deloc.
— O, îmi pare rău! Iţi tai cumva cheful? Ei bine, ast-ar trebui să te trezească la realitate. Ceea ce la tine se cheamă contracultură, la mine se numeşte pretext să te droghezi şi să nu te speli. In doi ani, tu o să-ţi schimbi sandalele cu mocasini, iar eu o să te angajez contabil!
Nu-i deloc OK, frate. Cum pot ăştia să râdă la ce spune ăsta, frate?
— Băi, frate, te-au scăpat pe jos când erai mic?
Spun eu.
E singura chestie care îmi trece prin minte, frate.
— Ho! Stai un pic! Spune el. „Te-au scăpat pe jos când erai mic?” Replica asta e mai veche decât poezia!
Fraaate, mulţimea hohoteşte!
— Ce mai vrei să ştii? Dacă maică-mea trage prafuri pe nas? Dacă poartă bocanci de luptă?
Frate, la dracu' cu toţi ăştia care râd! Punkistul ' y y ăla de lângă mine zice:

— Frate, ce nenorocit! Drogatu' dracu'! Dă-l în morţii lui.

Şi mă bate pe umăr, aşa că zic şi eu:

— Mersi, frate. Asta-i tare!

Eu şi cu punkistul o să tragem nişte iarbă mai încolo. Asta-i ideea aici. Să cunoşti oameni noi şi să-ţi faci prieteni. Şi să asculţi muzică.

Învăţătoarea.

E deja ridicol. Recunosc, sunt o persoană foarte nerăbdătoare. De-ar începe să cânte odată! I-am spus partenerei mele că ajung acasă înainte de 11.

Hei! E şi Kip aici. Credeam c-o să fie la bar cu Emilio şi gaşca.

— Cântecul ăsta se numeşte „Lăsarea la vatră cu onor”, anunţă afro-americanul. Ce titlu bolnav! Mă gândesc. Doi, patru, şase, opt!

În sfârşit, încep să cânte. Trebuie să recunosc, sunt chiar buni. Tare, contrapunctic şi puternic.

Intens, dar melodios. Unic.

Uneori, bărbaţii şi femeile fac câte-o greşeală!

După nouă luni, toţi dau socoteală! (Cam asta cred că spune afro-americanul.)

Ember e aşa de drăguţă, cu toate că face tot posibilul să nu fie. Se holbează la public ca o posedată.

Cântă din toate puterile la chitara aia mare, bravo ei! Eşti tare, fato!

Poate m-am înşelat. Poate că treaba asta îi face bine. Pe scenă poate să se elibereze de frustrări.

Pare o chestie foarte sănătoasă.

Fostul iubit.

Frate, nu-mi place s-o spun, dar sunt chiar tari!

Adică, aproape că-mi pare rău de ce-am făcut. Încă mă mai gândesc la Aurora, dar, la naiba, şi-aia bătrână e tare, oricât de ciudat ar părea. Cântă ca nebuna la chitara aia, cu picioarele desfăcute larg.

Publicul a început să se încingă. E atmosferă ca lumea şi nu pot să mă abţin să dau din cap pe muzică.

Tatăl.

Sunt aşa de mândru de fiică-mea! Habar n-aveam ce bine cântă la tobe. Îşi flutură părul şi mâinile pe lângă trupul frumos. E o melodie alertă, dar ea ţine ritmul perfect.

Trupa ei dă dovadă de un tupeu încântător în felul cum îşi cântă rockul dur şi agresiv. Şi publicului îi place la nebunie! Nu cântă decât de-un minut şi deja i-au cucerit! Lumea începe să se mişte pe muzică.

Melodia se termină şi mulţimea îşi exprimă asentimentul sub formă de urale şi aplauze. Unele persoane din public îşi arată entuziasmul ţinându-şi braţele ridicate. Mă întorc spre tinerele frumuşele de lângă mine, foste colege ale fiică-mii.

— Aia de-acolo e fiică-mea! Urlu eu. Şi sunt buni!

Tinerele dau din cap aprobator.

— Aşa! Deja încep să văd retrăgându-se firele legate la creierele voastre! Răcneşte Lustcr plin de entuziam, după ce se mai potolesc în sfârşit aplauzele. Nu ştiu ce tot spune acolo, dar e evident foarte fericit. Continuă:

— Aşa cum ar fi spus F. Scott Fitzgerald, „Mă bucur că am existat, chiar şi numai ca o reflexie în ochii voştri umezi”.

Începe altă melodie. Văd mulţimea mişcându-se la unison, zâmbind, şi asta mă face să cred că ce se întâmplă aici acum e chiar o chestie bună. Dumnezeu e de acord cu ce fac ei. Pubisuri.

Poliţistul.

Să fiu al naibii! Nu ştiu de ce, da' oamenilor le place. Mie nu mi se pare decât o grămadă de zgomot.

Şeful.

Tal văd acolo cântând la chestia aia de poponar, ca o chitară cu clape, dar nu prea aud ce cântă.

Dacă Johnson e liderul, atunci sigur e o ciudăţenie din aia de muzică alternativă, aşa că să şi-o bage-n cur. Eu sunt pe treabă. Reuşesc să blochez toate zgomotele din afară, exact cum făceam în război.

În plus, n-am venit aici să ascult muzică.

Una peste alta, mi s-a oferit o ocazie de zile mari. Duşmanul meu, omul care m-a tras pe linie moartă (şi care mai e şi-un împuţit de pârţar), mi s-a oferit pe tavă. O să fac ce-ar face orice american cu sânge-n vine dac-ar avea ocazia. Cum s-ar spune, răzbunarea e distracţia regilor.

Fratele.

Rahat! Tre' să zic, frate-miu e beton, înţelegi tu? Deci asta făcea el la noi în cameră, scria cântece în carneţelele alea! Şi sunt supertari, înţelegi tu? Vreau să zic, nu-i muzică d-aia de-mi trag io-n maşină, înţelegi tu, da'i supermeserie. Ce de zorzoane, frate! Dansează ca nebunu'! Îmi place. Are şi-o voce puternică şi mişto. Mulţimea se dă pe brazdă, înţelegi tu? La mine, dragostea contează, înţelegi tu? Mda. Mda. U-hu. Mda. Rahat! Un nenorocit de ţărănoi scoate un pistol. Trage-n străinu' ăla cu clapele. Muzica se opreşte. Trage înc-o dată. Străinu' cade. Toată lumea ţipă. Îmi scot şi io pistolul. Şi Jerome la fel. Îl căpăcim pe ţărănoi, să fim siguri, înţelegi tu? Toată lumea iese ţipând.

Gata concertul.

XIV.

NU-ŞI FACE DECÂT MESERIA.

Ray.

Ce se-ntâmplă? Nu-nţeleg. Zgomotele nu-s a bună. Parcă-i război. Sângerez fără limită. Dalele de pe tavan, cerul negru. Ambulanţă. Sângerez fără limită.

Testiculele mele. Mi-a ochit zona sensibilă.

L-am văzut. Joe a fost. Deci până la urmă nu m-a iertat.

Finalul poveştii îmi fulgeră prin creier. Nemţii şi britanicii. Ambii comandanţi au compromis pacea prin trădare. Luptele au reînceput. Şi e un ordin.

Luster deasupra.

— Spune-le nevestei şi copilului meu că îi iubesc.

Spune-le că-mi pare rău c-am rămas aici. Îmi pare rău de toată chestia asta. Adio.

— Nu vorbi aşa, Ray! Ai fost împuşcat în boaşe.

O să scapi cu viaţă, noi venim cu tine, rosteşte.

— Ba nu mergeţi nicăieri, nenorocitule! Spune o voce de bărbat de undeva. Nimeni în afară de străin nu pleacă nicăieri.

Luster se îndepărtează înjurând.

Străinul e luat de-acolo.

Poliţistul.

În sfârşit l-am prins la înghesuială pe unul dintre Johnsoni, ăla nebun. In continuare nu cred că fraţii lui n-au avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat mai devreme, cu toate că martorii au declarat că Joe a tras primul. Oricum, îi dau eu de capăt şi-i salt cât de curând. Dar deocamdată să rezolv cu ăsta.

— Ce dracu' vrei, băi copoi în magazinul de gogoşi? Întreabă Johnson.

— Avem motive să credem că membrii trupei se află în posesia unor substanţe interzise.

— Ce}

— Ştim c-aveţi droguri.

— Fals!

— Renunţă, Johnson. Unul din amicii voştri v-a dat în gât. Sunteţi terminaţi. Acu' scoate drogurile!

— Mama mă-sii! Eu n-am nici un fel de droguri!

— O, haide, Johnson! Am primit o sesizare că aveţi o pungă cu prafuri. Pe urmă, străinul tocmai a fos împuşcat. Chestiile astea merg mână-n mână. E un exemplu clasic de infracţiune legată de droguri. Până şi fraţii tăi au fost aici ca să-ţi asigure spatele. Acuma dă-ncoace drogurile, nenorocitule!

— Cuirasat scufundat! Răcneşte el. Ai văzut vreodată cum se evaporă visurile cuiva în câteva minute?

Una e să fii împuşcat şi alta să fii acuzat de asemenea făcătură! Rana noastră a fost jignită!

Săracu' Joe! Îl scot pe targa pe lângă noi. Era un om bun, un bărbat adevărat şi care chiar muncea din greu. Nu pot să înţeleg cum a ajuns să fie implicat în aşa o încurcătură, cu păgânii ăştia. Cineva o să plătească pentru tot.

Opal.

Fetele şi cu mine suntem încă în stare de şoc.

Ember stă la mine în poală şi plânge, pentru prima dată de când o cunosc. Cum sunt cea mai bătrână, mă simt datoare să spun ceva:

— Concertul mergea foarte bine, după părerea mea, până să-l împuşte pe Ray.

— Absolut, spune Aurora cu tristeţe.

Se apropie Luster şi poliţistul.

— Dacă nu vreţi să vorbiţi, o să găsesc marfa şi singur, spune poliţistul care ne-a întrerupt repetiţia, ăla cu mustaţă şi ras în cap. Nu vă mişcaţi de-aici! Nici să nu vă treacă prin cap să plecaţi!

Se îndreaptă spre scenă.
— Ce face Ray? Îl întreabă Aurora pe Luster.
— Dac-am fi fost într-un film, ai fi spus: „E.?” şi nu ţi-ai fi terminat propoziţia, iar eu te-aş fi întrerupt, ca şi cum spectatorii ar trebui feriţi de cuvântul „mort”
— Termină, Luster! Nu-i momentul pentru prostii, spun eu.
Luster pare stânjenit, chestie care i se întâmplă foarte rar.
— Ar trebui să se facă bine, spune. A fost împuşcat în scrot, dar e conştient. Deocamdată avem altă problemă pe cap, cu copoiul ăla.
— Ce se-ntâmplă? Întreabă Aurora.
— Crede c-avem droguri. Crede că de-asta a fost împuşcat Ray. Spune c-a sunat cineva şi ne-a turnat.
O, la dracu'! Ember se uită la mine, probabil cu acelaşi gând în minte – la dracu'!
Nu pot să nu spun nimic.
— Uf, cred c-ar trebui să ştiţi ceva, şoptesc eu.
— Ce? Întreabă Luster.
— Tocmai mi-am amintit că am o pungă mare de cocaină ascunsă într-un amplificator.
— Cee? Se ambalează Aurora.
Luster mă fixează cu privirea.
— De fapt, o ascund de persoana care a furat-o, spun eu.
— Cine-a furat-o? Întreabă Aurora.
Ember se uită la mine, apoi la ceilalţi, cu faţa încă roşie şi udă de lacrimi. Ridică încet mâna. Îmi pare rău, mami şi tati. Am dat-o-n bară ca babysitter. Cred că până la urmă n-aş fi fost un părinte prea grozav, fir-ar să fie!
Fostul iubit.
Frate, uite că nu-s singurul care le-o cocea ăstora!
Au avut o seară grea. Da' ştii ceva? N-ar fi trebuit să se pună cu mine, fiindcă asta chiar nu se face.
Aurora e gagică mişto şi are o trupă beton, dar pe mine nu mă tratează nimeni aşa fără s-o păţească – să-mi fure calendarele şi să-mi dea papucii! Eu sunt salon cu toată lumea câtă vreme şi ei sunt salon cu mine, înţelegi tu, iar ea n-a fost salon şi basta.
Îl văd pe tovarăşu' meu poliţistu' scotocind pe scenă, aşa că mă strecor în culise.
— Psst! Care-i treaba, domnule poliţist?
— Hei! Care-i treaba, David?
— Şi io p-aici. Nu v-am mai văzut de ceva vreme pe la Ken's Fried Chicken.
— Mda. Am fost ocupat. Ce faci aici?
— Păi, eu sunt cel care v-a sunat. O să v-arăt unde-am găsit marfa.
Aurora.
Ştiu că ar fi trebuit să stăm mai mult cu ochii pe Ember. Cred că ne-am lăsat prinşi cu toţii de propriile probleme ridicole cu „umanoizii”, ca povestea

asta cu mine şi porcul de David. N-ar fi trebuit să las garda jos în preajma unuia ca el, a cuiva atât de mediocru.

— Ember, cum ai putut? Întreb eu.

— Fraţii lui Luster se purtau urât cu noi toţi în seara aia. Nu se uita nimeni. Aşa că am luat o pungă.

O! Îmi amintesc. Fraţii lui Luster erau prea ocupaţi să se dea la mine ca să mai observe că un copil de opt ani fura din cocaina lor preţioasă. Iar eu eram prea ocupată să le resping avansurile.

— Nici măcar nu ştia ce fură, spune Opal.

— Ba ştiam!

— Mi-a arătat-o şi i-am luat-o, spune Opal. Ar fi trebuit s-o arunc.

— Şi de ce n-ai aruncat-o? Întreb eu.

— Păi, ştii cum sunt eu. As încerca orice o dată.

O păstram în caz că-mi venea cheful. Dar nu mi-a venit. Rahat! Îmi pare rău.

— Dar cine-ar fi putut să ne trimită poliţia pe cap? Întreb eu.

Nu ştie nimeni. Mereu am avut convingerea că toată lumea vrea să ne vină de hac. Se pare că am avut dreptate.

Poliţistul se întoarce cu o pungă mare cu fermoar, plină de ceva ce presupun că e cocaină. Un praf alb-gălbui.

— N-o să vă întreb decât o dată. A cui e?

Pentru prima oară, nimeni nu spune nimic.

Ember.

Am vărsat lacrimi de tristeţe pentru Ray. Dar acum sunt din nou furioasă. Urăsc copoii. Mai ales p-ăsta.

— Hai, Johnson! Chiar trebuie să vă arestez pe toţi?

Nu poate să-i facă aşa ceva lui Luster. Eu am distrus totul. Ţâşnesc din poala lui Opal şi strig la poliţist:

— Nu daţi vina pe Luster! E cocaina mea! Eu am furat-o. Luster n-a avut nici o legătură!

Poliţistul îşi coboară privirea spre mine şi zâmbeşte. Cum fac adulţii tot timpul. Acum se ridică Opal.

— Taci, Ember! E a mea, domnule poliţist.

N-am folosit nici un pic din ea, dar era ascunsă în amplificatorul meu.

Poliţistul râde de ea.

— Doamnă, fetiţo, gestul vostru e foarte drăguţ, dar pe cine vreţi să fraieriţi? Ce să faceţi voi două cu o pungă de cocaină? Johnson, în schimb, nu numai că s-a purtat pe scenă ca ultimul drogat, dar mai vine şi dintr-o familie în care toţi au fost arestaţi la un moment dat pentru trafic de droguri. Renunţă, Johnson! Nu mă păcăleşti tu pe mine!

— Poliţistul are dreptate, spune Luster.

Vorbeşte încet şi calm.

— Pe cine încercăm să păcălim? Trebuie să-şi facă treaba. Trebuie să pună lucrurile la punct. In mintea lui, are deja imaginea lucrurilor aşa cum trebuie să fie şi are şi uniforma, care-l ajută să le transforme în realitate. Aşa că da, e cocaina mea.

Saltă-mă, dacă aşa trebuie! Du-mă de-aici!
Întinde mâinile spre poliţist.
— Luster! Strigăm cu toţii.
Luster se uită la mine şi zâmbeşte ca un copil.
Poliţistul îi pune deja cătuşele. Mă agăţ de piciorul lui Luster.
— Minte, domnule poliţist! Nu-l arestaţi! Ţipă Opal.
— Doamnelor, vă rog! Nu-mi fac decât meseria. La o parte, vă rog.
Poliţistul mă împinge într-o parte. 11 duce pe Luster de braţ. Opal, Aurora şi cu mine ne uităm neputincioase. Ne lipsesc bărbaţii care să ne apere.
Luster se întoarce şi zâmbeşte. Încearcă să-şi mişte mâna, dar are cătuşe. Aşa că flutură un pic din degete. Apoi se întoarce cu spatele şi îl auzim răcnind cu vocea lui cea mai puternică:
— Îşi face doar meseria! Îşi plăteşte facturile!
N-are nimic cu mine!
Niciodată n-a suportat să audă lumea spunând chestii de-astea.
XV.
ŞASE EPILOGURI.
Soţul.
E liniştitor când totul revine la normal. Îmi face bine la sănătate să fiu unde mi-e locul. Gata cu pumnii, bătăile şi împuşcăturile. Pace!
Nu mă deosebesc prin nimic de alţi irakieni şi sunt tratat la fel. Mi-am pus viaţa în ordine şi-am terminat cu surprizele. Dar încă mai am un sentiment ciudat de câte ori parchez în faţa casei. Cred că e exact pe dos faţă de ce-am simţit în seara aia înainte să urc pe scenă, cu luni şi luni în urmă. Dar gata cu prostiile. Viitorul se limitează la cina din seara asta.
La capătul unei noi zile de muncă în fabrica de sandale, intru în casă şi-o văd pe soţia mea închisă în bucătărie, cu părul strâns în coc şi înfăşurată în sort, făcând casa să miroasă a familie.
— Bună, iubitule! Cum a fost la muncă azi?
Întreabă ea, rostind arăbeşte.
— Ei, de rahat, ca de obicei, răspund eu. De asemenea rostit arăbeşte.
Atmosfera la cină e stabilă. Încă ne mai certăm, dar nu la fel de rău. Aymon s-a mai cuminţit şi se îmbracă mai ponderat. Nu mai e aşa ciudat.
Furculiţă, cuţit, lingură, tăcut din gură. Nu pot să suport tăcerea, aşa că o sparg.
— Aymon, cum a fost azi la şcoală?
— Tot oribil. Nimănui nu-i place muzica mea.
Nimeni nu mă înţelege.
Vorbele lui îmi amintesc de Aurora, care nu-mi răspunde la scrisori.
— O să fie bine, spune soţia. Eşti la o vârstă critică. In curând o să-ţi crească barbă şi viaţa o să fie mai uşor de înţeles.
Milkah s-ar putea să aibă dreptate. Odată ce m-am întors aici şi mi-am lăsat iar barbă, chiar că viaţa a devenit mai uşor de înţeles. Vreau să mă alătur şi eu sprijinului pe care i-l oferă maică-sa lui Aymon, arătându-i că nu e singur.

— Nu trebuie să te simţi prost, Aymon. Şi eu trec prin asta la muncă. Le fac colegilor casete cu diverse feluri de rock. Când îi întreb dacă le place, se prefac că nu m-aud sau chiar ies din cameră.

Aymon încuviinţează din cap.

— Mda, parcă nimeni de-aici nu pricepe, ştii ce vreau să spun?

— Ştiu ce vrei să spui, răspund eu.

— Foarte bine! N-aveţi decât să vă întoarceţi amândoi în America, la infideli, să fiţi împuşcaţi!

Ţipă nevastă-mea.

Nu mă lasă să uit că mi-am lăsat un testicul în America. Se ridică şi fuge de la masă. Încerc s-o opresc.

— Dar, draga mea, am lăsat totul în urmă ca să fiu cu tine! Draga. Ah, la dracu'!

Asta se întâmplă din când în ce, mai ales când vorbim despre chestii din America. Ii trece după câteva minute de singurătate. Aymon şi cu mine continuăm să mâncăm.

— Tată, ţi-e dor de America?

Mă gândesc cu gânduri părinteşti înainte să răspund.

— Mi-e dor de prietenii mei. Dar ei nu erau americani tipici. Nu ei m-au împuşcat. Dar ţie? Ţie ţi-e dor de America?

— Da. Mi-e dor să cânt cu prietenii mei.

— Şi mie.

Le scriu prietenilor ăstora ai mei, dar nu mi se răspunde niciodată. Nu pricep. Poate ei cred c-ar fi trebuit să rămân. Dar ce-aveam de făcut aveam de făcut. După ce s-a întâmplat, Milkah m-a compătimit. Era dispusă să mă primească înapoi. Ştiam că e timpul să mă întorc. In plus, la cum arătau lucrurile, trupa nu mai putea exista, cu sau fără un Ray Fuquay.

— Şi-mi lipsesc fetele care aveau voie să poarte haine deocheate, continuă Aymon.

— Ah, da! Haine deocheate!

Nu voiam să-i arăt, dar nu pot să mă abţin. Îmi ridic cămaşa bej, anostă, şi las la vedere tricoul fără mâneci pe care scrie Budweiser.

— Să nu-i spui maică-tii!

— Nu-i spun.

E mândru de mine. I se citeşte în ochi.

— O! Şi ştii de ce-mi mai e dor? Zic eu. De limbă. Tocmai începeam să-i prind şpilul când am plecat.

O să fac ceva ce n-am mai făcut de multă vreme.

O s-o dau din nou pe engleză.

— Mă mir că mai ştiu să vorbesc engleză.

— Dar ştii! Spune Aymon în engleză. Ca să vezi!

Şi eu la fel!

— Îmi amintesc când mă ajuta Luster la engleză.

Spunea că cea mai gravă greşeală pe care pot s-o fac e să încep o frază cu – cum era? Ah, da. „Cu tot respectul” sau „Nu vă supăraţi”.

Râdem împreună.

— Îmi pare rău că nu i-am cunoscut pe prietenii tăi, spune Aymon.

— Şi mie.

Nevastă-mea ne reaminteşte că suntem o familie arabă zbierând din dormitor:

— Ce-aud acolo?

— Nimic, dragă! Vino să mănânci cu noi! Spun eu în arăbeşte.

O aud venind, dar mai trebuie să-i spun ceva fiului meu în engleză. Ştiu că n-o să mai am prea curând ocazia să vorbesc limba asta demenţială.

Aşa că vreau să fie ceva tare. Mă aplec spre el şi spun:

— Nu uita că poţi oricând să gândeşti în engleză.

N-o să ştie nimeni. In plus, nimeni nu spune niciodată chiar ce-i trece prin cap.

Bunica.

Sper că Ember are voie să se uite la televizor, acolo unde e. Ar fi aşa de mândră de mine! Jenny Jones a fost mereu preferata ei. Spunea mereu că-i place să-i urască p-ăia care vin la emisiune, dar despre mine cu siguranţă n-ar zice acelaşi lucru. Luster, în schimb, n-ar fi mândru de mine. El spunea că, pentru americanul din Kentucky, apariţia la televizor e încununarea potenţialului său uman. Presupun că de-aici încolo nu pot să merg decât în jos.

Prima parte a mers destul de bine. Aş fi preferat să nu-l huiduie pe Chuck, dar bănuiesc că aşa le-a spus prompterul. Jenny (sau scenariştii lui Jenny, mai degrabă) a făcut din el un fel de nemernic care profită de o bătrânică adorabilă. Ce cretini! Apoi au adus-o pe fiica lui Chuck din prima căsătorie.

S-a purtat ca o scorpie şi cu el, şi cu mine, insistând pe cât e de anormală relaţia noastră. Dar eu i-am zis să tacă dracu' din gură sau să mă pupe-n cur, fiindcă noi avem grijă de copilul ei, în timp ce ea-şi face de cap la liceu.

Se termină pauza publicitară şi lui Jenny i se face semn că poate să înceapă.

— Saluţi! Am revenit şi stăm de vorbă cu Chuck şi Opal, care s-au căsătorit de curând şi susţin că sunt îndrăgostiţi unul de altul, cu toate că el are douăzeci şi nouă de ani, iar ea optzeci şi unu. Avem timp acum pentru câteva întrebări din public.

Se îndreaptă spre public şi ţine microfonul în dreptul gurii mari a unei femei la fel de mari.

— Întrebarea asta e pentru tipul cu păr lung şi barbă.

— Adică Chuck, spune Jenny.

— Aşa. Întrebarea asta e pentru Chuck.

Vezi-ţi de viaţa ta. Ea nu e la fel de activă ca tine.

Găseşte-ţi pe altcineva.

— Dumnezeule! Spun eu. Ascult-aici, târâtură cu curu' mare ce eşti!

Dar Chuck mă strânge autoritar de picior şi mă întrerupe.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. E activă. M-am iubit c-o grămadă de femei, dar nimic nu se compară cu mersul pe autostradă cu o sută treizeci la oră, cu femeia asta în spatele meu pe motor.

Publicul râde, iar Chuck mă ia de mână şi mi-o strânge afectuos. Următoarea întrebare vine de la o cucoană neagră şi grasă.

— Întrebarea mea e tot pentru Chuck. Asta e singura mamă pe care-o s-o ai vreodată. Ar trebui să-ţi iubeşti mama.

— Nu se aplică în situaţia de faţă, spune Jenny.

Chuck şi Opal sunt soţ şi soţie.

— A, bun, păi în cazul ăsta ar trebui să ieşiţi cu persoane de vârsta voastră. Chestia asta e ciudată rău!

— Ia vezi! Spune Chuck, dar de data asta pe mine nu mă mai opreşte nimeni. Îl întrerup eu pe el.

— Ascultă, cucoană! Mănâncă-mă de cur şi, odată cu asta, mănâncă şi nişte căcat şi mori, dobitoaco!

Cenzorii o să aibă de băgat o groază de bip-uri.

— În al doilea rând, pe voi nu vă poate mulţumi omul orice-ar fi! Toată viaţa m-aţi întrebat: „De ce nu te măriţi?” „De ce vrei să fii fată bătrână?” „De ce ai atâtea jucării sexuale la bătrâneţe?” Ei bine, iată-mă! În sfârşit m-am măritat şi m-am aşezat la casa mea. Am chiar şi o nepoţică de care am grijă în locul stricatei ăleia.

Arăt spre fata lui Chuck, Cheyenne.

— Sigur, Chuck e tânăr şi eu sunt bătrână, da' chiar vă e imposibil să credeţi că putem fi fericiţi?

La câte s-au întâmplat pe lumea asta, nu s-ar putea ca ceva atât de mărunt să fie posibil? Nu puteţi trece peste asta? Ei bine, dacă nu puteţi, n-aveţi decât să aşteptaţi să ajungeţi la vârsta mea şi-atunci o să treceţi peste toate. In plus, uitaţi-vă la el! Cine m-ar putea condamna?

Chuck ştie instinctiv că ăsta a fost semnalul să se ridice şi să dea din fund către public. E îmbrăcat cu jeanşii pictaţi, tricoul cu Metallica şi o vestă albastră de jeans, iar cucoanele strigă „Oh!” când dau cu ochii de poponeţul lui perfect.

— Nu-i pentru voi, spune el. E numai pentru ea. E tot al ei!

— Deci, Opal, Chuck e pentru tine doar un obiect sexual? Întreabă Jenny.

— Mai degrabă ea e un obiect sexual pentru mine, spune Chuck.

Când publicul termină de suspinat, răspund la întrebarea lui Jenny.

— Nu, Jenny. Adică, da, mi-o trage bine şi are un posterior grozav, dar e mai mult decât un obiect sexual. Într-un fel, e salvatorul meu.

— Cum aşa? Întreabă Jenny.

— Păi, a apărut în viaţa mea într-un moment când chiar aveam nevoie de asta. Trupa mea tocmai se destrămase şi toate mergeau ca dracu' şi ajunsesem în aşa hal, că nici nu mai voiam să trăiesc, îmi pierdusem speranţa. Târfuliţele de nepoate ale mele şi terapeutul insistau să mă bage-ntr-un azil şi până la urmă nici nu m-am mai opus.

— Dar atunci m-a cunoscut pe mine, intervine soţul meu.

— Mda. Atunci l-am cunoscut pe Chuck. Era brancardier la azil şi n-a trecut mult până m-a scos din locul ăla şi pe urmă ne-am mutat împreună şi acum ne-am cuplat pentru eternitate şi îl iubesc pe băiatul ăsta.

Chuck îmi sărută mâna şi publicul face „Ooo!” îşi petrece braţul musculos şi tatuat în jurul meu şi eu îl mângâi pe coapsă. Cred că altă aprobare decât „Ooo-ul” oamenilor ăstora n-o să auzim vreodată, chiar dacă le-a fost dictat de un prompter.

— Stai puţin, Jenny! Jenny, vreau să spun ceva, Jenny, zice Chuck al meu emoţionat.

— Te rog, spune Jenny.

— La naiba, şi ea m-a salvat pe mine! Înainte s-o cunosc pe femeia asta, nu mă interesa decât să fur medicamentele boşorogilor. Le spuneam că sunt Isus şi ei îmi dădeau imediat pastilele. Nu voiam decât să nu mai ştiu de mine niciodată. Acum nu mai ştiu de mine din cauza iubirii femeii ăsteia.

Primim „Ooo-uri” şi aplauze.

Deci toată lumea salvează pe toată lumea. Exact cum le-am spus săptămâna trecută poponarului de Kip şi celorlalţi, oamenii au nevoie de oameni.

Toţi avem un gol de umplut. Al meu s-a tot lărgit toată viaţa, nici nu mai ţin minte de câtă vreme îl am, şi numai din vina mea. Luam totul mult prea în serios. Dar acum am ajuns într-un punct în care nu-mi mai pasă dacă e vorba de un negru care se poartă ciudat, de un brancardier cu părul lung sau de un extraterestru sexy. Pur şi simplu nu-mi mai pasă. Dacă poate să-mi umple golul, i-l umplu şi eu pe-al lui.

Copilul.

Până la urmă, Opal a ajuns cel mai departe dintre noi. A apărut la televizor. Eu n-am voie să mă uit la televizor.

Opal şi-a găsit pe cineva până la urmă. La televizor o cenzurează. Vine în vizită la mine din când în când. Afurisita de pedagogă n-o place. Crede că Opal e o influenţă proastă. Uneori îi spune lui Opal că nu sunt aici, deşi sunt.

Intră una din colegele mele de cameră, Amber.

Se aşază lângă mine pe jos. Stăm amândouă ca indienii. E îmbrăcată exact ca mine, cum zice regulamentul. Cred că arăt ca o fraieră.

— Hei! Femeia aia cu părul alb şi umflat mi-a fost babysitter, spun eu.

— Mai taci, Ember! Eşti aşa o mincinoasă.

7 y >

— Să mă pupi în fund!

— Fă-mă!

— Fă-mă 7 Eşti aşa de previzibilă, spun eu. Şi pe urmă: „Eu nu fac gunoi. Îl ard”, corect? Corect?!

Nu-mi răspunde. Mârâi şi arunc telecomanda spre capul ei, dar ratez.

N-ar trebui să fiu aşa a naibii cu celelalte fete.

Multe dintre noi avem aceeaşi poveste. Lui Amber îi dădea mama ei sedative în fiecare după-amiază.

Şi pe urmă, Amber spunea: „Mami, mi-e foarte somn” şi mama ei râdea.

— Doamna aia şi cu mine am făcut parte din aceeaşi trupă. Am dat un concert. Dar ne-am despărţit după ce tipul de la chitara cu clape a fost împuşcat.
— Nu faci decât să minţi!
Nenorocita de pedagogă intră ţipând.
— Fetelor! Gata cu ciorovăiala! Nici măcar n-ar trebui să vă uitaţi la televizor! Nu e ora de televizor. E ora de joacă. Ar trebui să vă jucaţi la voi în cameră.
— Nici măcar nu e ora de joacă. E ora de studiu, spun eu.
— Te rog să nu-mi răspunzi. Ar trebui să fiţi la voi în cameră şi să vă învăţaţi cuvintele. La voi y y y în cameră, în clipa asta!
Amber se supune şi fuge la noi în cameră. Eu rămân să mă uit la televizor.
— Ember, nu-ţi mai spun înc-o dată. Du-te la tine-n cameră!
Mă prefac că n-o aud. Continui să mă uit la televizor.
— Ember, dacă nu începi să fii mai ascultătoare şi să respecţi regulile acestei şcoli, chiar o să-i chem pe părinţii tăi.
— S-au mutat la Cancun! Şi ce-o să-mi facă?
N-ai decât să-i chemi!
— Ţi-am spus să nu-mi răspunzi, domnişoară!
Şi de ce te uiţi la porcăria aia, oricum?
— E prietena mea la televizor.
— Ce-am spus adineauri: să nu-mi răspunzi?
— Mi-ai pus o-ntrebare, proasto.
— Ai grijă cum vorbeşti. Oh, uite-o pe Oglesby aia!
Iar e Opal la televizor. Soţul ei o ţine ca să nu atace publicul.
— In casa asta nu ne uităm la asemenea mizerii.
Idioata dracului închide televizorul.
— Să arzi în iad! Îi spun eu.
Mă uit fix la ea. Vreau să-i fac rău: ei şi celorlalţi ca ea şi tuturor.
— Nu încerca să mă sperii, puştoaică neruşinată! Treci la tine-n cameră până nu-ţi ard o bătaie mai rea decât ai lua de la părinţii tăi!
Ii arunc cea mai fioroasă privire cu putinţă. După care pornesc în sus pe scări. O aud cum dă iar drumul la televizor. 11 aud pe Jerry Springer. Mă furişez iar în jos pe scări.
Îşi aprinde o ţigară şi se aşază să se uite. Mă strecor în spatele fotoliului ei. Îmi scot şi eu bricheta. Ii dau foc la un crac al pantalonilor. Aceştia încep să ardă înainte ca ea să apuce să-şi dea seama ce se întâmplă.
Sora înainte s-o iau din loc, mai am o treabă neterminată la Ken's Fried Chicken. Cum ştiu cât de nesimţit e David, îmi închei şi ultimul nasture de la bluză înainte să intru. Nu vreau să-l tentez.
N-o cunosc pe fata care serveşte, dar sunt sigură că David a angajat-o pentru că are aerul ăsta sictirit, pe care presupun că-l am şi eu.
— Pot să vă iau comanda? Întreabă.
— David Silver e aici?
— Nu. E în puşcărie. L-au săltat pentru trafic de cocaină. De ce?

— Oh! Eu – ăă. Prietenul meu şi cu mine am furat ceva de la el mai demult şi voiam să-mi cer scuze şi să-i dau banii pe care i-i datorăm. Dar cred că o să mănânc nişte pui în schimb.

E o uşurare că nu trebuie să-l văd şi mă bucur că şi-a primit porţia. Îmi pare rău, dar aşa c.

Mă aşez şi-mi mănânc puiul destul de stresată.

Îmi dau seama, cu tristeţe, că porţia de Commander's Crispy Bits pe care o mănânc singură în deprimantul restaurant Ken's Fried Chicken va fi ultima cină luată în lumea civilizată pentru multă vreme de-acum încolo. Am sperat mereu că, după ce n-o să mai fiu adolescentă (acum am douăzeci de ani), o să fiu în stare să fac unele lucruri, cum ar fi să mănânc singură în public, fără să mă simt penibilă sau jalnică. Dar tot mă indispune şi de-asta nu mă deranjează foarte tare când un şmecheraş se apropie ţanţoş de mine, după ce şi-a aruncat tava.

— Care-i treaba? Spune.

— Salut, zic eu şi observ că poartă mai multe bijuterii decât mine. Trei cercei şi trei lanţuri. Plus cioc şi şuviţe.

— Nu cântai în trupa aia.?

— Anomalii?

— Da. Eraţi beton. Pot să stau jos?

— Te rog.

Mă hotărăsc să fiu cât se poate de cordială înainte să se dea la mine.

— Nu-mi vine să cred că ne ţii minte! A trecut aproape un an şi am cântat o singură melodie, la singurul concert pe care l-am avut.

— Mda. Dar, la dracu', a fost un concert memorabil, înţelegi tu?

— Mda.

— Marc păcat că tipul de la chitara cu clape a fost împuşcat! Se simte bine?

— Mda, e bine. Mersi de-ntrebare. N-a fost o rană aşa de gravă.

Mai bine zis, ultima oară când l-am văzut era bine. Dar acum, cine ştie? Soţia lui mi-a scris şi m-a somat să nu-i mai trimit nici o scrisoare. Ray a încetat să-mi scrie, probabil pentru că ea nu i-a pasat niciunul dintre răspunsurile mele. Ea e de părere că statul cu noi e de vină pentru ce s-a întâmplat. Sau mai degrabă Statele.

— Tuturor le-a plăcut, spune tipul.

— Cu excepţia tipului ăluia!

Râdem amândoi.

— Mda. Mie unul mi-aţi plăcut mult. De obicei nu-mi place genul ăsta de muzică, înţelegi tu, dar ce-aţi cântat voi mi-a plăcut.

— Mulţumim. Ce fel de muzică îţi place?

— Ei, de toate felurile. Mai ales de tine mi-a plăcut, ştii? Toată lumea zicea: „Frate, n-am mai văzut bateristă aşa mişto!”

O luăm de la capăt. De la capăt o luăm.

— Mersi.

— E posibil să mai cântaţi vreodată împreună, ca să te mai văd bătând în chestiile alea?

— Mă tem că nu. Fiecare a luat-o pe drumul lui.

Şi drumuri mai diferite nici că puteam alege.

Unul dintre noi e la celălalt capăt al lumii. Doi au fost băgaţi în carantină de puterile cele ce sunt.

Eu m-am pregătit să intru-n carantină de bunăvoie. O mai văd pe Opal din când în când, dar e mereu cu soţul ei şi eu n-am de gând să mai stau în preajma lui. Ultima dată când am vizitat-o, s-a dat la mine când a ieşit Opal din cameră.

— Păi, poate dai un concert privat. Mi-ar plăcea să te mai văd bătând în chestiile alea.

— Îmi pare rău. Mi-am vândut bateria.

— Păcat! Hai să ieşim împreună mai târziu.

Putem să dansăm într-un club şi să ling nişte tărie direct de pe pielea ta.

— Sunt călugăriţă.

E cel mai bun mod de a respinge bărbaţii care mi-a trecut vreodată prin minte şi funcţionează perfect, mai ales fiindcă e adevărat. Bine, sunt încă novice, dar n-am nici o îndoială că o să depun jurămintele. Ceilalţi deja îmi spun „soră”, iar maica superioară mi-a dat voie să zic că sunt călugăriţă.

— Uau! Nu se poate.

— Jur pe cele sfinte. Haide. Sunt sigură că mi-ai văzut crucea.

Ridic cruciuliţa simplă de lemn care se odihnea pe pieptul meu.

— Şi ce? Am şi eu una din aia.

Separă unul dintre lanţuri de celelalte, unul de care atârnă o cruce de aur împopoţonată. Eu scot cartea de identitate a Surorilor Bathshebei, pe care o port cu mine anume pentru asemenea situaţii.

— Uite. Sora Aurora Buchanan. De fapt, chiar în după-amiaza asta plec la Muntele Mandocello.

O să intru la mănăstire.

— Dar. Eu. Arăţi trăsnet. şi transmiteai nişte semnale foarte clare. Îţi bati ioc de mine?

Nu pot să mă abţin şi râd.

— Nu! Iţi spun adevărul. Dar am înghiţit multe porcării de la celelalte surori din cauza „mesajelor” ăstora, cum le spui tu. Insă nu-mi pasă. Aşa arăt eu şi aşa mă îmbrac. Cred că felul cum arăt nu e o fază trecătoare.

— Amin!

Dar îmi dau seama după expresia lui că-i vine greu să se împace cu ideea de călugăriţă atrăgătoare.

— Şi cum a fost. ai simţit chemarea?

— Nu. Dar asta spun toate celelalte călugăriţe.

În ce mă priveşte, mi s-a părut că e singurul lucru pe care-l poate face o fată ca mine. După concertul de pomină, totul s-a cam dus naibii. Mi-am pierdut prietenii, taică-miu a fugit cu o stripteuză şi mi-am pierdut credinţa în toate. Aşa că am început să ies cu tot felul de bărbaţi ca să nu fiu singură, ceea ce a fost o prostie din capul locului, pentru că singurătatea nu e deloc rea. Mă rog, am ieşit cu o grămadă de idioţi arătoşi care, atunci când refuzam

să mi-o pun cu ei, spuneau „Da' ce, eşti cumva călugăriţă?” Aşa că m-am făcut călugăriţă.

Văzându-l că aprobă din cap pe măsură ce vorbesc, mă gândesc că începe să mă creadă. Sunt sigură că pentru un tip e o chestie greu de înghiţit.

Ar putea să accepte evidenţa şi să se simtă ruşinat că a încercat să intre în patul unei femei măritate cu Domnul sau ar putea să insiste să-mi facă avansuri, gândindu-se cât de mişto ar fi să şi-o tragă cu o călugăriţă şi să le povestească prietenilor.

— O, Doamne! Îmi pare chiar rău, soră. E păcat să te dai la o călugăriţă?

Sunt sincer surprinsă că mă întreabă aşa ceva şi îi zâmbesc dulce şi deloc sexy.

— Nu prea ştiu, dar, ca să fii sigur, probabil e mai bine să te duci acasă şi să faci un dus rece, ca să-ţi speli toate păcatele.

Îşi cere scuze încă o dată, se ridică, spune la revedere şi mă lasă-n pace.

Delincventul.

Scula mea micuţă şi cu mine n-am avut nici o şansă pe lumea asta. Ar fi trebuit să mă nasc direct aici, în Grădina asta Zoologică umană. Aici mi-e locul, perfect pentru a încununa integrarea mea nereuşită în societate.

Totuşi nu sunt în rahat până la gât. O fi trupul meu restricţionat şi închis, dar mintea mea tot mai poartă pijama de mătase şi valsează pe o stradă din suburbiile din Buffalo. Şi ăsta nu e cel mai mare triumf al meu. Lucrul binecuvântat care mă salvează e următorul – îmi place aici.

Oamenii au fost problema mea de la bun început.

Aici nu mă pot atinge. Am scăpat de toţi umanoizii care se urmăresc unii pe alţii fără să ajungă nicăieri, amână totul cât pot şi nu aşteaptă nimic de la viaţă. Îmi place aici, unde mi-e locul. Îmi fac de cap pe dinăuntru, pe dinafară şi pentru totdeauna.

Ceilalţi deţinuţi nu se iau de mine pentru că li se pare că sunt ciudat. S-a terminat cu zilele de coşmar, pentru că nu mai ştiu când răsare soarele.

Nu-mi lipseşte soarele. Nu-i decât o stea ca toate celelalte şi noi suntem cei care-o facem deosebită.

Mi-e milă de soare.

Când o să-mi dea drumul de-aici, sper să fiu trimis înapoi cât mai repede. Aşa cum spunea Fiodor Dostoievski, „Toţi oamenii mari sau chiar şi cei puţin mai neobişnuiţi. Trebuie să fie prin natura lor delincvenţi. Altfel le e greu să iasă din mulţime”. Vreau ca infracţiunile mele să fie creative.

Poate chiar o să mă facă mare şi celebru.

Singurul lucru care-mi lipseşte din lumea de-af ară sunt cei câţiva oameni ai nimănui care mă iubeau.

Dar n-am păstrat legătura cu ei şi nici n-am de gând. Nu vreau să ştiu cum îşi petrec zilele, pentru că s-ar putea ca realitatea să nu semene cu ce-i în capul meu. Aşa c-o să mă mulţumesc să presupun că Opal e în continuare o pensionară devoratoare de bărbaţi, care frânge inimi de toate vârstele, rămânând tânără şi liberă. Sunt sigur că Ray se bucură în continuare de ţara

asta mai mult decât ingraţii care s-au născut în ea. Presupun că Ember a fugit în sfârşit de la părinţi şi o să rămână pe veci o evadată fericită, totalmente liberă de Cei Care Ştiu Cel Mai Bine. Iar pe Aurora mi-o imaginez rămânând deocheată, dar castă, necedând nimănui nimic.

Mă linişteşte gândul că, oriunde s-ar afla, ce-a mai rămas din spiritul uman trăieşte în ei sfidător, în ritm de rock. Şi de-asta e o onoare să plătesc pentru greşelile lor, aici unde mi-e locul, unde-l aud pe gardian venind spre mine.

— Johnson, îţi spun pentru ultima oară, nu mai vorbi singur, nebun drogat ce eşti! Spune el.

O, nu! Nu sunt drogat. Creierul mi-a fost prăjit din clipa în care m-am născut, nu de droguri, ci de toţi cei pe care i-am cunoscut. Dar aici încerc să-mi revin. Pentru cineva ca mine, viaţa e o luptă pentru a recupera ce mi-au luat privirile altora. Cel mai înalt ideal la care putem spera e să vedem lumea aşa cum apare ea în visele unui orb.

— Cine-a spus asta?

Eu am spus asta.

— Mda, dar cine-a spus-o primul? Că tu mereu citezi din autori d-ăia vechi.

Asta e una din chestiile pe care le fac ca să le arăt oamenilor că nu sunt aşa de prost cum par.

Citatul a fost din mine. De data asta, am spus şi eu ceva nou.

— Nu-i de mirare că n-are nici o logică. Taci din gură, da?

Bine. O să ascult nişte rock atunci.

— N-ai decât.

Gardianul mă lasă singur.

Singur, dansez cu mişcări care probabil par ridicole pe o muzică pe care numai eu o aud.

Autorul.

Intriga a fost născocită şi înnodată cum se cuvine, protagoniştii au fost puşi la locurile lor, temele cizelate conştiincios, fiecare punct de vedere migălos circumscris, toate simbolurile sfios atinse, ironia înăbuşită, iar emoţia şi umorul intensificate la maximum, dar a rămas netratată condiţia unei părţi semnificative dintre cei care populează aceste pagini, acele personaje pe care visătorul nostru inadaptat, Luster Johnson, le-ar numi „umanoizi”, stereotipii oameni de rând care, luaţi la un loc, reprezintă personajul nostru antagonic.

Lor nu li s-a întâmplat nimic.

Aceşti necizelaţi reprezentanţi ai maselor satisfăcute, slugarnicii mulţumiţi cu puţin, şi-au continuat evoluţia pe drumul trasat de înaintaşii lor, scurmând în dreapta şi-n stânga în loc să înainteze, căutând prin gunoaie ca să-şi satisfacă cele mai josnice dorinţe omeneşti, urând şi iubind sub imperiul unor stimulente fabricate de societate şi oferite de graniţele naturale de pământ şi carne, făcând, primind, venind şi plecând simplu, concurând în loc să creeze, trăind atât de similar, comportându-se identic, dansând jalnic la

unison pe acelaşi trist refren, căci pentru ei rutina e ceva la fel ele uşor şi natural ca acrul, ca hrănitul la sân, ca cititul de la stânga la dreapta.

Prin asta nu vrem să spunem că personajul nostru antagonic nu a trăit fericit după ce şi-a jucat rolul secundar în această operă, deşi probabil „mulţumit” ar fi cuvântul potrivit, şi ar trebui spus că punctul culminant al vieţii lui, aşa cum sugerează însăşi prezenţa sa în această carte, a fost momentul în care s-a intersectat cu cei cinci indivizi care nu numai că întruchipează infinitele posibilităţi inerent oferite minţii care gândeşte liber, dar mai sugerează şi ideea că măreţia potenţială nu vine atât din afecţiunea sau dragostea faţă de aproapele tău, cât mai degrabă din dispreţ, căci dezgustatul, şi nu înamoratul este cel care se va ridica din rândul mulţimilor mai sus menţionate pentru a face lumea mai bună, însă doar în eventualitatea în care dispreţul pe care îl simte acest ins neconvenţional e contrabalansat de exact atâta iubire cât trebuie pentru a da doi bani pe aproapele lui şi cu condiţia ca unei astfel de fiinţe aberante să i se permită să-şi nutrească gândurile nebuneşti de către aceia dintre noi care n-au încotro şi trebuie să se bizuie pe oxigenul din aer, să-şi caute hrana la sân, să citească de la stânga la dreapta. Eliberat şi descoperit fi-va individ acest că spera doar putem.

SFÂRŞIT